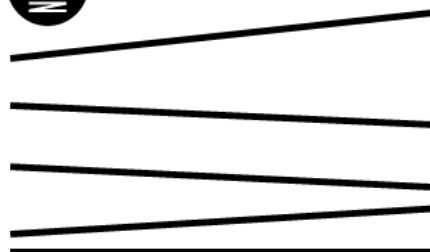

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Pram, Christen.; samlede og udgivne af K.L. Rahbek.

Titel | Title:

Christen Prahms udvalgte digteriske Arbejder

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : J. Hostrup Schultz, 1824-1828

Fysiske størrelse | Physical extent:

5 bd.

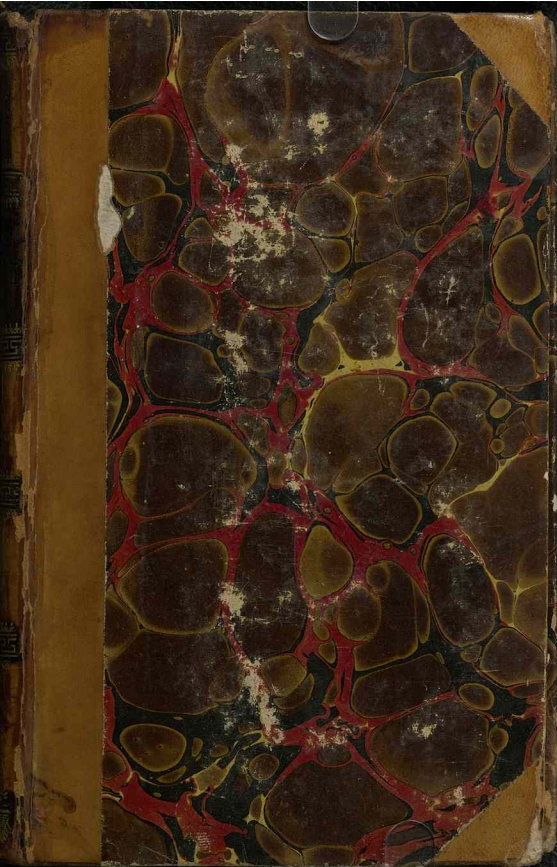
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, - 102

8°

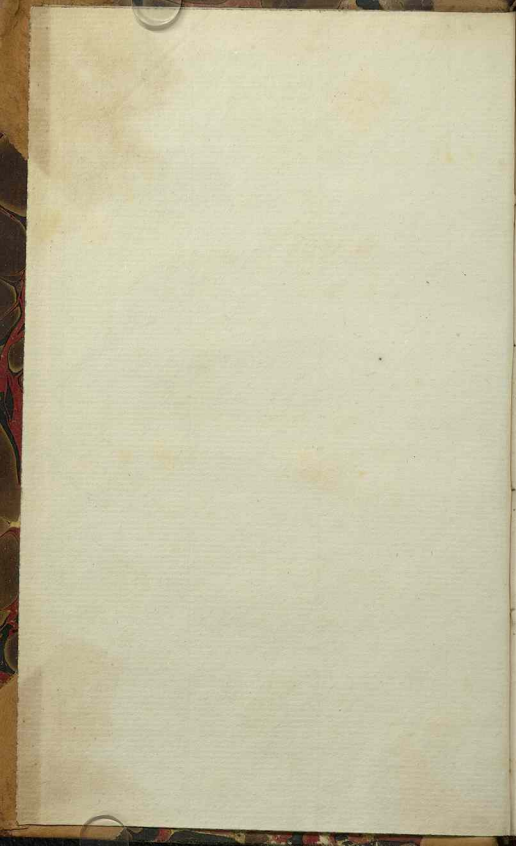
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023278708

Age Goos.

Christen Pramg

udvalgte

Digteriske Arbejder

samlede og udgivne

af

K. L. Rahbek,

Professor og Theaterdirecteur, K. af D.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Første Bind.

Kjøbenhavn.

Trykt hos og forlagt af Directeur J. Gøstrup Schulz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1824.

1787 G

R

Dannerkongen

Frederik den Sjette

Baaren 1784

allerunderdanigst

tilegnet

af Forfatteren.

Handwritten text, likely a title or heading, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or heading, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or heading, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or heading, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or heading, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or heading, appearing as a faint, mirrored impression.

Hymne til Baaren.

1784.

Hil dig, o Baar! som kjærlig Haand udstrækker
Mod Nordens Egn, og dæmper Vintrens Magt!
Imedens du velgjørende opvækker
Bort kolde Nord, isørt din grønne Pragt,
Dg blomsterklædt den Rigdoms Skat udbreder,
Hvormed du blid bepryder Land og Kyst,
Imedens du udvikler, tilbereder
Vor Sommers Fryd, vort Haab til gylbne Høst,
Skal Sangeren ublokke høie Toner
Af Harpens Stræng, til Philomeles Sang;
De lyde sødt, og Nordens Millioner
Med opvakt Hu anhøre Strængens Klang!
Dg Du, o Prinds, som de henfarne Dage
Af Livets Baar, saa virksom, viis hendrog;
D maatte Dig min Harpes Lyd behage,
Belønnet da dens gylbne Stræng jeg slog.

Hvor rædselsfuld, o Vaar, af Vintrens Stummer
 Opvakte du ei nys hin sydlig Egn,
 Du meldtes der ved der ukiendte Rummer,
 Forfærdelser og grumme Varselstegn.
 Af Dybene udrulled rædsom Torden,
 Og Stæder faldt ved underjordfste Stød,
 End dundre de, endog til fjerne Norden
 Udbreded' sig den Taage, hist frembrød;
 Dens dunkle Sky om ny Ulykker ahner,
 Kun seet blandt os, ei følt ved nordlig Strand;
 Forfærdet bad man Himlen om Dekaner;
 Men nei! og nu faldt Vintrens Grumhed an.

Zemblaiſt Storm da Hagl og Sne medbringer,
 Betyngtet laae med dem forſteenet Jord,
 Den barſte Froſt foer frem paa Stormens Binger,
 Og Hungren bleg forkyndte langſomt Mord.

Du kom, o Vaar; din Aande løſner, ſmelter
 De Vintrens Baand; du aabner ſtandſet Floed,
 Opſvulmet den bjerghøie Bolger vælter,

Og intet staaer dens Voldsomhed imod.
 Det flakke Land, som dybe Sneer indhyller,
 Forvandler du til vilde Ocean,
 Bildt bruser den, og alting grumt bortskjæller,
 Ei Magt, ei Kunst dens Raser standse kan.
 Hist eensom staaer en Høi; en straatakt Hytte
 Dens Isse bær, did flygter Folket hen,
 Ras nu, o Strøm! din Vold vil intet nytte,
 Hin Høi er tryk, din Bølge naaer ei den.
 Al stigende selv did du grum forfølger
 Bængstet Flok; paa Hyttens svage Tag
 Forgjæves den undflyer de grumme Bølger,
 Alt er det skjult, alt knust med rædsomt Brag.
 O Skræk! omsonst hin Moder bange savner
 Niseklumpen hist; omsonst hun bringes kan
 Til fjerne Bjerg; thi der opvakt hun savner
 Sit halve Liv, sit Barn, sin elskte Mand;
 Hun fluer vidt omkring; hist svømmer Manden,
 Forgjæves hun udstrækker kraftløs Arm,
 Et ømt Farvel tilraabe de hinanden,
 End samles de, og døe ved fælles Barm.

Udmattet blev tilsidst Naturens Brede,
 Og Strømmens Bold nedskyldet Egn forlod;
 Nu sank igjen til forðum vante Bredde
 Af aabne Dal nys der udbredte Floed,
 Og Sand og Gruus bedækker døde Ager,
 Om gavmild Høst alt Haab forsvundet er,
 Det fule Dynd ubaander Sygdoms Plager,
 Kun Nøgenhed udspilet Die seer.
 Det skimter blot de sønderrevne Banker,
 Og dunkle Spor af det, som pryded dem;
 Forvildet der bortflygtet Landmand vanker,
 Og leder om de Brag af forðums Hjem.
 Den knuste Kjø, og sønderbrudte Maste
 Af stolte Skib, bestemt til fjerne Havn,
 Hvor Skov stod før, hvor nylig Bølgen raste,
 Erstatte ei bedrovet Bondes Savn.
 Hint Konstens Værk, der fast, som Nordens Fjelde,
 I Secler alt har spottet Tidens Magt,
 Nedbrudt, o Vaar, ved dine Strømmes Vælde,
 Henligger nu i Dynd med al sin Pragt.

Og medens du med Rædsel oversvæver
 Hvert Naboland, og hyder Skræk og Død,
 Livsalig du dit blide Ansyn hæver
 Mod vores Nord, befrugter Jordens Skjød,
 Fremlokker Fryd, mildsmilende forjager
 Hvert Glimt af Frygt, udstrøer det glade Haab,
 Dpliver Alt, og Norden dig modtager
 Med hellig Fryd og høie Glædesraab.
 Og Vintren selv, saa grum i hine Lande —
 D lader os med Fryd erkjende det!
 Var os ei barst, det Mismod selv skal fande;
 Du kom, o Vaar! og den forsvandt, hvor let!
 Hvor uformærkt din Straale nu bortsmelter
 Den kolde Snee! hvor yndigt alt fremgroer!
 Alt længe nu vor Bonde glad omvelter
 Med skarpe Plov den rigdomsvangre Jord.
 Af stormfrit Hav du længe har bortaandet
 Det Isens Baand, som hærdet Bølge bandt,
 Og uden Vold og Brag opløstes Baandet,
 Det mærktes ei, da opløst det forsvandt.

Det stolte Skib sig nu paa Bølgen bryster,
 Som hyler ei ved fiendste Stormes Slag;
 Med vinget Jil det søger fjerne Kyster,
 Stolt bærer det vort hæderfulde Flag.

Som Vaaren er, o Prinds! den Vaar, som fryder
 Vort Fædreland, saa er Din Alders Vaar,
 Saa herlige de Glæder, den udgyder,
 Saa blidt det Haab om det, der forestaaer.
 Lig Ageren, Du villig saaes modtage
 Den gyldne Sæd; ei var Dit Bryst tilluft,
 Ei blot dens Blomst alt nu i Vaarens Dage
 Forlyster os; alt sine vi dens Frugt.

Som blide Vaar nys traadde frem i Norden,
 Saa træder Du, o Prinds! med Virksomhed
 Paa Banen frem. Ei hundreb rædsom Torden,
 Ei afbrød Storm og Lyn Naturens Fred.
 Nei venlig, blid den kom, den alt opliver
 Med stille Kraft, og milde Straalers Jld;

En munter Vind, ei Storm, den for sig driver,
Dg Vintrens Kulb forjog dens første Smil.

Naturens Vaar! imedens du forynger
Den glade Jord, og pryder afflædt Skov,
Dens muntre Chor med høien Røst besynger
Din Herlighed, sødt lyder der din Lov.
Fra Kyst til Kyst med Millioner Stemmer
Udbreder sig, velkomne Vaar! din Priis,
Landmanden glad bag Ploven ei forglemmer
Dens Lov, som mild bortsmelted Vintrens Is.

Hæv dig min Sang, at ikke du allene
Skal savnes her, hvor Alt er Sang, er Lyst.
Bryd vældig ud, begejstrede Samene,
Dg virksom Fryd opfylde nu hvert Bryst!

Dog hvad er Sang? kun da vi værdig prise
Din Gunst, o Vaar! kun da du føles blid,
Naar muntre vi med virksom Daad bevise
Vort Hjertes Fryd, og bruge gylbne Tid.

Til Virksomhed opfordre Vaarens Dage;
 O Landsmand, lyd den elskelige Røst!
 Belønnende du skal dens Sødhed smage
 I Sommers Fryd, og i den rige Høst.
 Ja Virksomhed er Vaarens Bud; dens Glæder
 I døsig Blund og Søvn ei nydes kan,
 Og Han, hvis Pris med Vaarens jeg udbreder,
 Til Virksomhed opfordrer Nordisk Mand.

Og hvis du ei den gylbne Tid bortsover,
 Men bruger den til Gavn med nyttig Flid,
 Dig Vaaren da og Han med Tryghed lover
 En gavmild Høst, hver Aarstid Fjøn og blid.
 Thi hvad! om end en Tordensky oprinder,
 Om vældig Storm og Hagl ledsager den;
 Dyrk Agren vel, Uveiret snart forsvinder,
 Og dobbelt Fjøn staaer gylbne Sæd igjen.
 Dog trives bedst ved Solens blide Straaler,
 Og yndig Dug, og sagte qvægsom Regn,
 Den lagte Sæd, Fjøndt den et Uveir taaler,
 Tidt fældte det endog meest haabsfuld Egn.

Thi byd, o Vaar, den sorte Storm og Torden
 At vige bort, at unde Landet Fred,
 Byd Sommeren at vederqvæge Jorden,
 Og styrk vort Haab om Aarets Frugtbarhed!

Og Du, o Prinds! vort Nordens Fryd og Ære,
 Ei længer blot dets glæderige Haab!
 Velkommen Du, som blide Vaar, os være!
 Tag huld imod Dit Nordens Frydemaal!
 Skjon er Din Vaar; velgjørende den kommer,
 Og vækker Liv, og Munterhed, og Lyst;
 Alt straal'er nu Din Alfers blide Sommer,
 Alt øine vi med Fryd Din gyldne Høst.

O at det Folk, Din Alfers Vaar har glædet,
 I Blomst, i Væxt, i Frugt, som yndig Dal,
 Maa vore til; Du har os da beredet
 En Sommertid, som yndig vorde skal,
 Som flinnende med varig Glands skal pryde
 Det glade Land; o det behøver kun
 At dyrkes vel, for uafbrudt at yde

Nok, meer end nok, for virksom Dyrkers Mund;
 Det kan, det vil af rige Skjød fremdrage
 Lyksalighed til drivtig Stræbens Løn,
 Prinds, længe nyd en saadan Sommers Dage!
 Hver vorde Dig velsignet klar, og Fjøn!
 Føl selv den Fryd, Din Virksomhed udbreder,
 Dybt føle Du de Kaar, Du skænker os,
 Da skal Dit Bryst fornemme sande Glæder;
 Hvad er mod dem mistænkte Digters Roes?

Men Lærkens Sang forletter Bondens Moie,
 Og gjør hans Dag ved Ploven mindre lang;
 Saa Phæbi Kunst, o Prinds! Dit Sind fornoie,
 I modig Stund! saa høre Du min Sang!

C. Pram.

I n d h o l d:

	Side.
Baaren, Hymne tillegnet 1784 S. M. Kongen	III.
Fortale til mine tilkommende Skrifter	1.
Oversættelser efter græske og latinske Digte:	
Hero og Leander efter Musæus	7.
Leander til Hero efter Ovid	21.
Hero til Leander efter Samme	31.
Originale Zeroider:	
Philippa til Erik, Priisdigt	41.
Philippa til Erik	57.
Dramatiske Digtninger:	
Lagertha, et dramatisk Forsøg	65.
Lagertha, et pantomimisk Sørgeespil med Sang	89.
Sange af Balletten Telemak	103.
Olindo og Sophronia, en Opera	107.
Prolog til Skuespillet Negeren	171.
Prolog ved dets tredie Forestilling	177.
Negeren, Comedie i fem Actog	183.

Fortællinger i Prosa:

Gjengen, en Døsmers Levnetsbeskrivelse	347.
Hans Kruuskoop	402.
Harun Alraschid og Moabdar	435.
Harun Alraschid og hans Vizir	443.
Hamed	446.
Til Læseren	461.

Fortale

til mine tilkommende Skrifter.

- Da Pieriden vinked første Gang,
Tørt ved Horazes Haand, min Geist til Sang,
Dg lagde i min Haand Kitarren; længe
Jeg frygtede uvant, at slaae dens Strænge.
5 Men buldrende kom Mimers Hære frem;
Nat fulgte, tykke Sky indhylded dem.
Fælt hvinede i Skyen drukne Skjalde,
For vildt ved Eurens hule Lyd at kalde
Einheriar til Dands; end vilbere
10 Teutoniske Barders mange tusinde
Barbarisk rused frem — De stolte skrige
Selv Phoebus frem, og hver pierisk Vige,
Som flingrende de tumle vildt omkring
I Bardietens tunge Rjempesving.
15 Som under Skjul af Egens tætte Grene
Den unge Hyrde troer sig tryg og ene;
Den Fløite, nys han fik af Bakkens Rør,
Hvis Lyd han frygtfom aldrig prøved før,

- Uovet Læbe første Gang berører;
 20 Men før han selv dens første Tone hører,
 Frembryde hist fra Skoven pludselig
 Balzhornets Skraal, og vilde Jægers Skrig.
 Forvirret Larm opfylder Stilhed's Egne,
 Udspreedt er Hjorden, Tummel allevegne,
 25 Djageth hyler Uglen, Skovens Dyr
 Gaae brølende omkring; Dryaben flyer,
 Som smileb nys til Hyrden; Floiten kaster
 Hån bange hen, og bort fra Tumlen haster;
 Saa faldt Ritarren urørt af min Haand;
 30 Held mig, at Skræk betog min svage Aand,
 At ei bachantisk rasende jeg ilte,
 Som hine, frem blant Sværmen, og ei spildte
 Sammenens Gave blant Minstrellers Skrig!

- D maatte end min Sang behage dig,
 35 Du Phoebi Ven, *) som først i vores Norden,
 Ei døvet ved teutoniske Barders Torden,
 Med fra Parnasset kom med stolte Trin
 Med Krandsen i din Haand for vor Tullin.
 Ei fkingred vildt hans Kitars ædle Tone
 40 Høi var hans Sang, men mild og skjøn hans Krone;
 Vi undrende ham hørte, Mange saae
 Begjerlige ham kronet frem at gaae,
 Og beilede til hiin phoebæiske Gre,
 Hvortil kun Du dem Veien kunde lære.

*) Behøver jeg vel at nævne vor Carstens? — Pr.

45 Jeg beileb med; o gav Camenen mig
 Det Held, engang en Krands at flette Dig!

Jeg dybt henrykt ved disses ædle Stemme
 Camenens Røst end syntes at fornemme.

"Søg, sagde hun, din Kitar frem igjen,

50 "Den lyde ædel i din Haand og reen.

"Led sag dens jævne Lyd med Sang; den røre

"Et vild og tom blot minnevante Dre!

"Den trænge ind i din Elisas Bryst!

"Selv Phoebus høre dig engang med Lyst!"

55 Jeg søgte, fandt den, og Elisas Hierte

Bisfaldt den Sang, mig Pieriden lærte;

Tilgiver, I, som kiende Kitar-Klang

Ledsaget af ublandet ædel Sang,

Tilgiver saa Elisa, om den lyder

60 I Schytens Haand end ei, som Phoebus byder!

Thi Benner! I, som svoret har med mig

Hver brølende Minstrel en evig Krig,

Vi kjempe vil; maa skee vi end kan jage

Barbariske Folk til eget Land tilbage.

65 Men om, af om den sorte Tid er nær,

Naar Carstens, du, og I ei ere meer,

Som stærke vaage end for Phoebi Hæder,

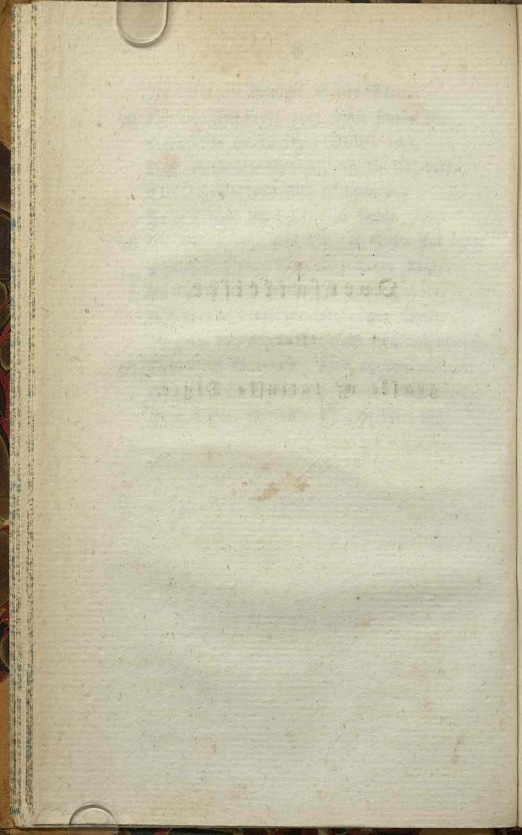
Da voldsomt Nid vort svage Chor afspreder,

- Da Barberne istemme Seiers Skrig,
 70 Og Phoebus flyer, hver Muse skjuler sig,
 O da, selv da vil jeg i Stilhed røre
 Den umisbrugte Stræng, og du skal høre,
 Elisa! mild dens stille Harmonie.
 Ja selv naar Bardesekket er forbi,
 75 En Digter om, som Du, af Støv skal drage
 Philippas Brev, Latgertas, Heros Klage;
 En kjerlig Pige skal endda engang
 Med Taarer kysse den min gamle Sang.
 Men du, hvis Smil min Aand til Sang opliver,
 80 Hvis Smil Veiledning, Mod, og Løn mig giver,
 Som høit til Pindi Top opløfter mig,
 Hver Sang, jeg synge skal, er ofret dig.

Oversættelser

efter

græske og latinske Digte.

Hero og Leander,

efter Musæi græske Original.

Om Lygtens Skin, som ledte Elskeren,
Trods Nat og Storm, igjennem Bølgen hen
Til Sestos Bred, skjult Elskovs Fryd at nyde
Ved Hero's Barm, Camenens Sang skal lyde.
5 Sødt lyde den om Elskendes Attraa,
Om Favnetag, som ei Aurora saae.

Jeg hører Elskeren blant Havets Bølger,
Jeg Lygten seer, hvis Straales Glimt han følger,
Som, tændt af Hero, af hans elskte Brud,
10 Til Abydos frembær Cytheres Bud:
Den Lygte, Amors Billed', som fortjente
At Zeus den hist til evig Stjerne tændte,
Dg Amors blive Stjerne kaldte den,
Fordi dens Skin veileded' Elskeren,
15 Til Skjebnen, grum, urørt ved Hero's Sukke,
En troløs Bind dens Straale bød at slukke.
Ak! den blev slukt. Kom, lær mig Klagesang,
Syng, Muse, syng Leanders Undergang.

- Nær Abydos er Sestos; Havet spiller
 20 Dem tæt forbi, og Bølgen dem adskiller.
 Men Amor væbneb' sig; strax foer med Til
 Til begge ned den alt for sikke Piil.
 Dybt saaret blev den skønne Hero's Hjerter,
 Leanders kjeffe Bryst erfoer dens Smerte;
 25 Sin Elskte lig, var han i Abydos,
 Hvad Hero var i Sestos, Egnens Roes.
 Men Du, hvis Fod engang den Egn betræder,
 Spørg efter Sekler end om disse Stæder;
 "Hist," skal man svare dig, "var Taarnets Fod,
 30 "Dets, i hvis Top en kjerlig Hero stod
 "Med Lygten; hist, hvor stedse Bølger hylte,
 "Der var det, de Leander overfaldte;
 "Hist ligger Abydos, der steg han ned,
 "Forvoven ved sin Hero's Kjærlighed."
- 35 Skøn Hero var, som Kjærligheds Gudinde,
 Af Guders Byrd; til Cypria's Præstinde
 Hun viet var. Et Taarn paa Havets Bred
 Var helliget den Skønnes Eensomhed.
 I skumle Taarn den Ubles Tid henrinder,
 40 Ei samles hun til Dands med froe Veninder.
 Hun frygter, og med Skjel det svage Kjon;
 Naar ynde Piger vel en mere Skjon?
 Men daglig hun for Venus Offer tænder,
 For Amor selv den Skønnes kydske Hænder

45 Udeste tit paa Altret Dfferdrik;
 Dog af! hun ei hans sikke Piil undgik.

Nu kom den Fest, som Kjærligheds Gudinde
 Bød her til sit og sin Adonis Minde
 At helliges. For at bivaane den,

50 Den muntre Ungdom rundtom fjer herhen,
 Det virakfulde Libanons Indbygger,
 Som danser glad i muntre Skoves Skygger,
 Og Phrygeren, og hin Hæmonier,
 Og Cyprens Skjønne sees forsamlet her.

55 Mindst savner Festen sine Nabo-Stæder,
 Hint Abydos og Troas, ved dens Glæder;
 Thi ei Gudinden blot dem vinker frem,
 Men Festens unge Skjønne lokke dem;
 Dit Festens Navn den muntre Elsker laaner,
 60 Naar af sin Elste ført han den bivaaner.

Lig Maanen, naar mildsmilende den staaer
 I Øster op, til Templet Hero gaaer;
 Den Rose, Soel og blide Vaar udklækker,
 Er mat mod den, som Rindens Snee bedækker;

65 I Sinden er hun klæd, du troer at see
 En Rose i hvert Led fremspirende;
 De fylde hendes Skridt; nyskabt fremiler
 En Flok af Gratier, saasnart hun smiler;
 Tre kjendte kun Oldtidens Sangere:

70 Af Hero's Dine fødtes tusinde.

D aldrig før, og aldrig meer, Gudinde!

Dit Alter fik saa værdig en Præstinde,

Saa skøn blant Jordens Piger, dig saa lig;

Du seer i hende kun en anden Dig.

75 Hver Ynglings Barm paa Hero's Unde skønner,

Kun hendes Glands see Festens unge Sønner,

Hun alles Dnske er; hun gaaer, enhver

Med Sjæl og Dje er, hvor Hero er.

Forundret En blant Mængden da udbryder:

80 "Jeg Sparta saae, hvor Skjønheds Vælde nyder

"Udmærket Priis; ei saae mit Dje der

"Den Undighed, hvis Glands jeg skuer her.

"En Gratie jeg seer, mit Dje trættes,

"Forundret, henrykt, det dog ei kan mættes.

85 "D! kun et Dieblis ved Hero's Bryst!

"Saa døer jeg glad, ei ønsker Gubers Lyst.

"Men tør ei Dnsket til din Hero stige;

"Giv, Cypris, giv mig dog din Hero's Lige!"

Saa var hans Død; hans Tanke alles var:

90 Enhver, skjønt skjult, sit Saar i Hjertet bar.

Men du, Leander! mindst den Konst du kjendte,

At dølge Luen, som i Hjertet brændte.

Ei søgde du at vende bort den Pæl,

Du folde dybt ved Hero's første Smil.

- 95 I Diet først sin Lue Elskov tænder,
 Høit slaaer hans Bryst, snart ogsaa der den brænder;
 Thi Elskovs Flugt, siig du, som kjenner den,
 Er Pilens Fart mod den ei tung og seen?
 Men Diet Veien er, det først modtager
- 100 Den Ild, som snart forvolder Hjertet Plager.
 Undseelig Frygt betog hans Sjel; han stod,
 Hans Hjerte skjalv, bortflygtet er hans Mod,
 Halv Steen han staaer, men Hjertet Elskov hæver,
 Han fatter sig med skræmtet Mod, og bæver.
- 105 Med sagte Skridt han hen mod Hero gik,
 Og stued' undrende, med stjaalne Blik.
 Forsørist er en Elfers tause Mine;
 Hun seer, forstaaer Leanders tause Mine.
 Glad første Gang ved solte Indighed,
- 110 Hun ofte slaaer de blanke Vine ned,
 Med Træk, som ei bør Elskeren nedtrykke,
 Hun aabner dem. Leander, læs din Lykke,
 Fat Haab, og meer end Haab, hun elsker dig.

En lønlig Stund Leander ønsker sig,

- 115 Og Dagen bort til Vestens Egne iler,
 Men hist i Øster Nattens Stjerne smiler,
 Dens Glør indhyller alt. Haab føder Mod,
 Og for Præstinden nu Leander stod.
 Taus, med sin Haand den Skjønnes Haand han tager,

- 120 Suk er hans Sprog; den Rosenhaand hun drager
 Med flet forstillet Brede bort igjen;
 Leanders Die seer Forstillelsen.
 Med dristig Arm han nu sin Hero leder
 Til Templets helligste og skjulte Steder;
- 125 Med bange Skridt Præstinden følger med,
 Som mod sin Willie ført, og, kjelen vreb,
 Hun taler truende: „Ulykkelige,
 „Bær klog, fly, lad et daarligt Onske vige!
 „Frygt mine rige Frenders Hevn; du seer,
- 130 „Jeg Cythereas Alter viet er;
 „Fly, qvæl alt Haab, glem disse vilde Drømme!“
 Saa truer hun med Ord, som Piger somme;
 Den kjelne Truen hørte Elskeren,
 Glad til sin Fordeel han fortolker den.
- 135 Ei Skjønhed let bevæbner sig med Truen,
 For Amor alt med Fordeel har brugt Buen.
 Og paa den ny Cytheres Barm han nu
 Forvoven trykkede sin Mund. „D! du“
 Saa talte han „Gubinde for Gubinder!
- 140 „Athenes, Cypris, thi min Sjæl ei finder
 „Blant Dødelige Navn for dig!
 „D lykkelig og trefold lykkelig
 „Den, som frembragde dig, til Jordens Smykke!
 „Men hør min Bøn, og svar, bestem min Lykke.
- 145 „Du dyrker Cypria; lyd hendes Bud,
 „Gubinden ynder meest en kjelen Brud;

- "Hun ynder dig, men med fordoblet Glæde
 "Hun dig skal see sit Tempel at betræde,
 "Isald du gjør en Elsker lykkelig.
- 150 "Kom, Elskede, see, Hymen vinker dig;
 "Modtag hans Baand; og, hvis dit Bryst tilbeder
 "Gudindens Lov, og Elskovs Indigheber,
 "O tag mig da, som Træl, tag mig som Mand,
 "Nok, tag mig kun, som Amors Gave, an.
- 155 "Han tog mig, fanged' mig, som før i Tiden
 "Merkur med gyldne Stav betvang Alciden;
 "Til Omphale, som Træl, blev Helten bragt;
 "Mig bringer ei Merkur; i Lænker lagt,
 "Mig sender Elskov dig. O du maa kjende
- 160 "Hin Atalante's Kaar; høit elskede hende
 "Meclanion, men stolt hun ham forskjød;
 "Da vredtes Cypriis, hun i Brede bød:
 "For sin Forstubte Pigen saaes at brænde.
 "Frygt, Elskte, Cypriis Brede at optænde!"
- 165 Saa var hans Ord; han i det bløde Sind,
 Trods Hero's Stræben, blander Elskov ind.
 Blufærdigt Blik hun stum mod Jorden vender,
 Og Rosen blussende i Kinden brænder.
 Den spæde Gød berører Støvet let,
- 170 Tit hæver hun sit Slør, tit falder det;
 Kort, halv hun overtales, men hos Piger,
 Som overtales, Tavshed alting siger.

- Hun føler nu den søde bittre Pii!,
 Og ulmende i Hjertet Elskovs Ild;
- 175 Leanders Skjønhed Pigens Sjel forvirrer,
 Og, mens mod Jorden hendes Die stirrer,
 Leanders er, optændt af Elskovs Lyst,
 Fast heftet ved den elskte Hero's Bryst.
 Omsider taler hun med yndig Stemme,
- 180 Og en blufærdig Taare ei kan hemme:
 "D! hvilken Orpheus lærde dig sin Kunst?
 "Til Klippen selv du taler ei omsonst.
 "Vee mig! De vrede Guder hid dig sendte.
 "Dog spildt din Tale er. Hvad tør du vente?
- 185 "En ukjendt Fremmed, du, min Kjærlighed?
 "Nei, Hymens Baand er ei for os, thi vred
 "Min Fader vil dets Knude sonderrive.
 "Som Fremmed du i Gestos vilde blive!
 "Men haaber du at skjule Kjærlighed?
- 190 "Bagtalelsen er elsket; Rygtet veed,
 "Trods Tavshed, Alt, og svæver allevegne.
 "Men selv dit Navn, som dine Fædres Egne,
 "Mig end er ukjendt. Mit Navn du veed;
 "I Taarnet hist, som er mit Opholdssted,
- 195 "Seg med min Pige boer. Der Stormen hylér,
 "Og Bølgen truende mod Muren skyller.
 "Min Fader bød: forladt og eensom der
 "Ei Ungdoms muntre Fryd mit Die seer,
 "Ei Nabopigers Dands; de lange Nætter

200 "Der Stormens hæse Røst mit Dre trætter." —
 Her standsed' hun, og taug, blev dobbelt rød,
 Og skjulte Kinden, og hvert Ord fortrød.

Med saaret Bryst Leander vil udgrunde,
 Hvorledes han sit Saar helbrede kunde,

205 Thi Amor, selv erfaren, altid var
 Omhyggelig for dem, han saaret har.
 Hans Pile saare, men hans Haand helbreder.
 Han for Leander Lægedom bereder,
 Som sukkende omsider saa udbrod:

210 "For dig, min Elfte, gennem Havets Skjød,
 "Det bruse end med Ild, jeg glad skal ile.
 "Trods Bølgen, ved din Barm jeg søger Hvile,
 "Dg agter Havet ei, ei Stormens Dyst.
 "Din Elsker skal hver Nat til Sestos Ryst

215 "Fra Abydos, af Bølgen vædet, svømme,
 "Dg trodsse Helleponts de vilde Strømme.
 "Naar Natten kommer, du en Lygte tænd
 "I Taarnet ligesfor; der seer jeg den;
 "Da er jeg Amors Skib, dit Lys den Stjerne,

220 "Som leder det; jeg paa den Fart kan gjerne
 "Undvære Nattens blanke Drion;
 "I Havnen møder mig min Elstes Haand.
 "Men vogt dig vel, at ei de fiendske Vinde
 "Udslukke den; jeg uden den vil finde

225 "Min Grav i Bølgens Skjød, og ei naae Havn.

“Du kjender ei endnu din Elfers Navn:

“Leander — din Leander du ham kalde!”

En skjult Forbindelse de saa aftalde,
 Og natlig Kjerlighed. Med Mund og Haand
 230 Bekræftet blev et helligt Egtebaand.
 Leander svømme skal til Sestos Bredde,
 Og Hero skal ved Lygten ham vejlede.

Men Tiden byder; tvungne skilles de
 Nu første Gang. Til Taarnet ilede
 235 Præstinden; han opmærksomt Die kaster
 Til Taarnet hen, og gjennem Bølgen haster.
 Med Længsel drage begge Natten hen;
 For begge synes Dagen dobbelt seen.
 Omfider Dagens Stjerne meer ei lyser,
 240 Kun Elferen ei tavse Nat inddysser.
 Leander staaer med længselfyldte Sind
 Ved Havet, søger Lygtens blege Skin,
 Og Hymens tavse Vink; i Nattens Taage
 Han stirrer med opspilte Vinelaage,
 245 Og Hero viser Lygten. Elferen
 Ved Straalens første Glimt var revent hen;
 Hans Sjæl var idel Ild; men Stormen lyder,
 Den tunge Bølge op mod Stranden bryder,
 En Gysen strømmer gennem alt hans Blod,
 250 Men kjef han selv sit Bryst indgyder Mod:

- "Streng," sagde han, "er Elskov; Havet truer;
 "Men Hav er Vand, mit Bryst er fuldt af Luer.
 "Brænd, Hjerte, brænd, frygt ei for Havets Magt,
 "Flam høit, og vær mod Bølgen uforsagt!
 255 "Er Cypris ei af Havet fød? Jeg følger
 "Gubindens Bud; hun jevner Havets Bølger."
 Han sine Klæder rask paa Havets Kant
 Afforde sig, dem paa sit Hoved bandt,
 Fra sandig Bred sig ubi Bølgen kasted',
 260 Og stræbende mod Lygtens Straale hastet',
 Selv Styrmand, Roer, og Skib. I Taarnet staaer
 Hans Brud med Lygten; bange Hjertet slaaer,
 Naar skjælvende hun Stormens Pust fornemmer,
 Hun med sin Klædning varsom Lygten gjemmer,
 265 Til træet Leander naaer den ønskte Havn.

- Ved Taarnet er han i sin Hero's Favn,
 Thi ved dets Dør sin Brudgom hun omarmer;
 Hun aandeløs og frosen ham opvarmer,
 Hans Haar, hans Krop aftørre, salver den
 270 Somfruelig med Bellugt, og nu hen
 Til kydske Seng sin Brudgom hun ledsager.
 Med Møie end Leander Nande drager:
 "Min Brudgom!" siger hun med kjærlig Røst:
 "Vaagn, elste Brudgom, ved din Hero's Bryst,
 275 "Som holder dig i sine kjælnæ Arme;
 "Vaagn, ved min Barm at finde Liv og Varme!"

- Saa taler hun; af Elfskovs kjelne Gud
 Til Liv opvakt, omfavner han sin Brud.
 Og nu — var Hymens Fest, skjönt uden Krands,
 280 Og glade Hymners Lyd, og muntre Dands;
 Begeistret Sangers Harpe ei blev rørt,
 Og ingen Lyd af muntre Ungdom hørt,
 Ei Hymenæer af den gamle Fader
 Og Moder sjungne ud; men Venus lader
 285 Tre dobbelt Nat indhylle Festens Fryd,
 Og vifter rundtom hørt alt Spor af Lyd,
 Og over Hymens Kjæde Natten hvilte,
 Ei saae Aurora, da hun tidligst smilte,
 Ham i sin Hero's Favn. Til Abydos
 290 Han svømmer alt, al Bølgens Bold til Trods,
 End aandende den skjulte Hymens Glæder.

- I Templets Dragt til Altret Hero træder,
 Om Natten Brud, om Dagen Mø. "D drag,
 "Drag snart forbi, forhadte lange Dag!"
 295 Saa begges Ønske er; de skjule nøie
 Den søde Elfskovs Fryd for Dagens Døie.
 D sød var deres Fryd, men ak! hvor kort!
 D hurtig ile Glædens Dage bort!
 Men Vintren kommer, paa dens kolde Vinger
 300 Den barske Storm, og Hagl og Frost medbringer,
 Og slynger Havet høit, og pidsker vred

Den dybe Grund, hvorover Bølgen gleb,
 Bildt tumles sorte Skib, og Jorden ryster,
 Og bange Styrmand flyr til sikker Kyster.

305 Men ei forfærder Havets Brede dig,
 Behjertebe Leander! Frygtelig
 Er dig ei Lygtens Glands, som ad dig vinker;
 Forræderst den endnu fra Sestos blinker.
 Ulykkelige Hero, burde du

310 Ei frygtsom gjemt forførfke Lygte nu,
 Til milde Himmel aanded' stille Vinde?
 Med Kjærlighed dig Skjæbnen vil forblinde.
 Leander! fly, ei Elfskovs Fakkell seer
 Du hist; nei, Parcens falske Vink det er.

315 Nu hersker Nat, og alle Stormens Hære
 Nedstyrte sig paa Havet; tunge ere
 Mod Havets Bred de høie Bølgers Stød.
 Leander end betroer sig Havets Skjød;
 Med Længsel han til vante Bartegn fluer;

320 Paa Bølge Bølge dynges, Alting truer,
 Og Hav og Himmel blandes; grumt til Krig
 Har alle Himlens Storme rustet sig.
 Mod Søndens Hær drog sort en Hær fra Norden,
 Mod Vesten kæmper Østen; hele Jorden
 325 Staaer skjælvende; med hule, barske Røst
 Ham Bølgen knuse vil mod flagne Kyst.

Han stræber dog, og mange spildte Bønner
 Til Cypris og til Havets Gud udstønner;
 Dg Boreas anraaber han; men nei!

- 330 Al Bøn er spildt, og Parcen røres ei.
 Oprørte Hav fremvelter Bølgedynger,
 Ny Bølge sig paa knuste Bølge slynger.
 Udmattet var tilsidst den stærke Fod,
 Dg sidste Kraft den trætte Arm forlod,
- 335 Det beske Vand i aabne Strube flyder,
 Dg nu, begrædte Elsker, grusom lyder
 Den hule Storm, den slukker Lygten ud,
 Med den er Liv og Elskov slukt. — Hans Brud
 Bekymret staaer i Taarnet, fra det Høie
- 340 I Mørket, bange, med aarvaagent Die,
 Hun stirrer frem blant bølgeslagne Skjær.
 Aurora kommer; end ei Hero seer
 Sin Elskede, seer Lygten slukt, og følger
 Bidtskuende med Angst de hvide Bølger,
- 345 Som hylende rundtom sig velte frem;
 Forvirret hun end søger ham blandt dem.
 Men snart, af Klippen knust, hun død ham finder
 Ved Taarnets Fod, og Dag og Lys forsvinder.
 Udsplittende sin Klædning om sin Barm,
- 350 Hun styrter ned i sin Leanders Arm.

Dg Skjebnens Had udmattet nu maa hvile,
 Da Døden selv ei kunde dem adskille.

Leander til Hero,

efter Ovid.

- Din Abdyener dig sin Hilsen sender;
 Han sender den, thi Havet oprørt er.
 Men ynde Guderne et Bryst, som brænder
 Af Elskov, blot hans Brev du nødig seer.
- 5 Dog de mig ynde ei; thi hvi forbyde
 De mig, at ile over fjendte Vand?
 Sort Himlen er; høit vrede Bølger lyde,
 Selv krumme Kjøl dem neppe trodse kan;
 Kun een, en dristig Sømand, Farten vover,
- 10 Han bringer blot mit Brev, at ikke mig!
 Men, for at see ham fare vorsom over,
 Den hele By ved Havnen samler sig.
 Min Fader end vort skjulte Baand ei kjennder,
 Og maa ei kjende det, jeg derfor skrev.
- 15 "Gaae" sagde jeg "min Hero's smukke Hænder
 "Modtage dig; gaae, lykkelige Brev!
 "Ja hendes Læber dig maa skee skal røre,
 "Naar med sin hvide Tand hun bryder dig."
- D hvi kan Hero mine Ord ei høre?
 20 Uovet Haand flet tale vil for mig.
 Hvor meget heller maatte den ei svømme,
 Og stræbsom bringe mig til Sestos Strand!

Den bedre flikket er blant Havets Strømme;
 Dog, den min Følelse fortolke kan.

- 25 Mig syv aarlange Nætter saae at vaage,
 Og lytte her paa Havets høse Røst;
 Thi Sønnen flyer de trætte Vinelaage,
 Mens Længsels Sorg opfylder grum mit Bryst.
 Paa Klippen sidder jeg; omsonst forsøge
 30 Jeg did at flye, hvor Tanken iler hen;
 Den ønskte Straale fra min Hero's Lygte
 Jeg søger da, og troer at skimte den.
 Tre Gange jeg har kastet mine Klæder,
 Tre Gange jeg et spildt Forsøg udstød;
 35 Jeg var for svag mod Stormens Voldsomheder,
 Og vældig styrted' Bølgen mig imod.

- Men hvorfor, vildeste blant grumme Vinde!
 Forkynder du mig Feidebud? thi jeg,
 Og ikke Havet, føler dig som Fiende:
 40 Hvad var du, hvis du kjendte Elskov ei?
 Kolb er du, Boreas, men kan ei skjule,
 At du jo selv har følt actæis's Ild. *)
 Siig, var du bleven rolig i din Hule,
 Om den dig da var bleven spærret til?
 45 Hav Medynk med mig nu, tril Bølgen sagte!

*) Boreas fortælles at have bortført Drithylla, den attheniske Konges Erechtai Datter.

Dg Stormens Gud skal mildt beherske dig. —
 Spildt er min Bøn; du brøler, vil-ei agte
 Mit Smertesraab; din Råsen spotter mig.

D havde jeg dog nu dødaligst Vinge,
 50 Endskjønt icarist Strand jeg nær mig har!
 Jeg udstød alt, naar jeg mig maatte svinge
 Hen over Havet; intet Fare var.

Mens Storm og Hav alt Haab mig vil betage,
 Jeg tænker paa vor Elskovs første Tid.
 55 Nat var det, o hvor sødt at see tilbage!
 Da først jeg elskende mig voved' did.
 Jeg ileb', Frygt med Klæderne jeg lagde,
 Med stærke Arm jeg pløied' milde Hav,
 Dg skjælvende mig Maanens Skin ledsagde,
 60 Som villig mig paa Veien Følge gav.
 Jeg skued' op til den: "Vær mild, Gudinde!
 "Tænk" sagde jeg "paa Latmos, paa din Ven!
 "Endymion dig sødt i Tanke rinde!

"Min skjulte Elskov, mildt sku ned til den!
 65 "Du vilde for en Dødelig nedstige;
 "Frit tales Sandhed: jeg, en Dødelig.
 "Jeg elsker en Gudinde, ei en Pige;
 "Nei, kun Gubinderne er Hero lig.
 "Næst Cypria og dig er hun; o tvivler
 70 "Du, Cynthia, du selv da hende see!

- "Som, naar solvstraalet du paa Himlen smiler,
 "De mindre Stjerner staae fordunklede,
 "Saa for min Hero Jordens Skjønne vige;
 "Selv Cynthia saae feil, saae hun det ei."
 75 Saa, eller næsten saa, jeg om min Pige
 Da talede, og foer min vaade Bei.
 I Havets Speil blid Luna's Straale spilte,
 Rundt om var tausé Nat som Dagen klar;
 Med sagte Lyd svagt Bølgen om mig trille,
 80 For Resten dybt al Lyd indslumret var.
 Kun Alcione hørde jeg at klage,
 Jeg veed ei hvad, om fordums Kjærlighed;
 Jeg reiste mig i Vandet, saae tilbage,
 Var træt, saae frem, saae Sestos Kjære Bred,
 85 Og Lygtens Glimt. "Mig venter Hero efter;
 "Saa brænder" sagde jeg "min Elskovs Blod."
 Og i min Arm jeg folte nye Kræfter,
 Mig syntes, Bølgen selv blev mere blød.
 Jeg folde da ei Havets Kulde mere,
 90 Den dæmpet blev ved Ilden i min Barm;
 So nærmere jeg saae mig dig at være,
 Des stærkere blev din Leanders Arm.
 Men rask jeg folde Kræfterne tiltage,
 Saa snart du saae mig; thi dit Syn gav Mod.
 95 Selv svømmende jeg vilde dig behage,
 Min Svømmekonst for dig jeg prale lod.
 Med Moie holdt din Amme dig tilbage

- Fra mig og Havet; o jeg saae dig der;
 Din Fod var vædt, da hun dig maatte drage
 100 Fra Bredden, som du saae mig svømme nær.
 Med Favnetag og Kys du mod mig hastede;
 Hvad er mod fligt al Havets Farlighed?
 Om vaade Elsker du din Kaabe kasted',
 Din egen Haand mit vaade Haar afvred.
 105 Det øvrige — du Taarn og Nat! kun eder
 Betroedes det, og, tavse Lygte, dig;
 Men vil du tælle Nattens skjulte Blæder,
 Paa Hellepontens Tang først Tallet siig!

- Jo mindre Tid vi tør vor Elskov nyde,
 110 Desmere sparsom vi den bruge maae,
 Naar med sin Glands Aurora vil frembryde,
 Og hendes Stjerne vi alt see opstaae, *)
 Med tusend Kys afbrydes hjærlig Klage:
 "Snart, med forvirret Til, gaaer Tiden hen!"
 115 Saa minder Ammen os; jeg bort maa drage,
 Og haste hid til skumle Hjem igjen.

- Med Taarer filles vi; jeg Havet prøver,
 Og til min Elste seer, saa langt jeg kan;
 O tro mig, rask til dig jeg Bølgen klover,
 120 Men flyder fra dig lig skibbrudne Mand.
 Og tvivl ei; Havet helber vist til eder,

*) Lucifer, Morgenstjernen.

Men steilt det gaaer fra Sestos hid igien.
 Min Fodeby for mig har ingen Glæder,
 Og, sælsomt! nødig lever jeg i den.

- 125 Bee mig! et Baand os begge sammenbinder!
 O! hvi skal dog et Hav adskille os?
 Jeg kun hos dig, hos mig du Glæde finder;
 Dig binder Sestos, mig mit Abydos.
 Medslaget er mit Sind, naar Bølgen hviner;
 130 En Vind — hvorlibet — mig skal trykke ned!
 Mig kjende nu de plettede Delphiner,
 Jeg troer, at Fisken selv min Elskov veed.
 Jeg kjender nu den Bei, jeg skulde tage
 I Bølgen, som om Hjulet grov mig den;
 135 At ingen anden var, lod før min Klage;
 Men nu, at Storm endog tilslutter den.

- Høit raabenbe gaaer athamantiskølge, *)
 Og velter vred selv ind i trygge Havn;
 Saa synes mig, jeg seer den at forfølge
 140 Hin Helle, af hvis Død vort Hav fik Navn.
 O blot derved dets Bolger altid vare
 Bekjendte nok, og Semand's Skræk vor Kyst,

*) *Athamantidos aequora*, Hellespønten, af Helle, Athamas's Datter, som der faldt ned af den gyldne Bødder, paa Reisen igjennem Luften tilligemed Phryxus, sin Broder, og drukkede.

- Om de endog den svage Svømmer spare,
 Og bringe ham trygt til sin Elftes Bryst.
- 145 Jeg Phryxus selv misunder; thi ham bragte,
 Trods Farlighed, dog gyldne Væder hen;
 Hans Skib jeg ønsker ei; tril Bølgen sagte,
 O Storm! min Arm skal snart adsplitte den.
 Jeg uden Konst skal svømme trygt henover,
- 150 Og selv jeg Skipper, Skib, og Styrmand, er;
 Jeg uden Arcton og Helice vover
 Min Fart; til hine Stjerner jeg ei seer.
 En anden see til Kronen, Andromede,
 Og blank parrhasist Bjørn ved kolde Nord!
- 155 Jeg uden Bacchi Brud *) mig skal veilede,
 Hvor uden dem tit glad og tryk jeg foer.
 Et andet bedre Lys mit Die skimter,
 Min Elskov ei ved det iblinde gaaer;
 Jeg Oceanets Grændser, hvor det glimter,
- 160 Trods konstige thessalske Argo, naaer.
 I Svømmen jeg Palæmon overvinder,
 Og ham, som blev ved Troldoms Urt en Gud; **)
 Thi, hvis min stærke Arm jeg trættet finder,
 Og kan dens Kraft ei holde Farten ud,
- 165 Jeg siger til min Arm: "Sød Løn dig venter,
 "Snart slynger jeg dig om min Hero's Bryst;"
 Strap iler den, og rask sin Løn indhenter,

*) Ariadne.

**) Glaucus.

- Som hin, der strider i olympisk Dyst.
 Kun Kjærlighed jeg til min Fart tilbeder;
 170 Du Stjernen er, som trygt veileder mig.
 O bliv, skøndt mere værd olympisk Hæder,
 End længe her! hvis ei, tag mig med dig!
 Saa nær dig, sjelden, fort jeg dig maa savne;
 Gaaer Volgen fort, mit Hjerte sorgfuldt er;
 175 Ei bredt er Sundet, men hvad kan det gavne?
 Adskilt ved smale Sund, jeg dig ei seer.
 Seg veed ei selv, om jeg ei heller vilde,
 At, langt fra dig, jeg langt fra Haabet var;
 Meer volbsom er min Elskov nær sin Kilde;
 180 Seg sjelden dig, men stedse Haabet har.
 O næsten jo min Haand hen til dig rækker,
 Med Taarer tit jeg seer hen til din Strand;
 En Tantalus jeg er, som gridse sig strækker
 Forgjeves ud, og ei naaer Flodens Band.
 185 Min Kjærlighed blot Havets Vink skal følge,
 Ei Stormens Tid skal see mig lykkelig;
 Hvad er ustadigt vel som Vind ogølge?
 Paa Vind og Hav mit Haab skal grunde sig.
 Dog end det Sommer er; hvad blir min Skjebne,
 190 Naar Plejas og Booten Havet slaaer?
 O Elskov vist mit Bryst med Mod vil væbne,
 Og dristig jeg mod Vintrens Vælde gaaer.
 Dog Lovtet skal ei fjerne Winter gjelde;
 Snart skal du see det fyldt, snart see din Ven;

- 195 Ei længe hører jeg paa Stormens Vælde,
 For jeg forsøger paa at trodse den.
 Da Bølgen blid mig hen til dig skal føre;
 Hvis ei, skal sorgfri Død indhulle mig,
 Og da — o denne Bøn skal Stormen høre,
- 200 Til Sestos Strand den bringe skal mit Liig;
 Din Taare flyde skal, og paa mit Hjerte
 Du lægge vil din Haand; "Jeg voldt din Død"
 Du sukke vil — Her volder jeg dig Smerte;
 Tung er den Spaadom, mig af Pennen flød;
- 205 Tilgiv! den er forbi; men Bølgen hviler
 Ei end — o beed med mig Neptun om Fred!
 Kun kort; thi snart jeg til min Hero iler;
 Og, er jeg der, saa blive Stormen ved!
 Der skal mit Skib forønskte Landbred finde;
- 210 Hvor er min Stavn saa tryg, saa vel, som der?
 Der rolig, glad, jeg spotter Nordens Vinde;
 Der langsom jeg og seen til Farten er.
 Ei døve Bølge der mig mindste Klage
 Afperse skal, ei Havets hule Røst;
- 215 Ei Stormen blot mig holder der tilbage;
 Din fjære Arm mig lænker til dit Bryst.
 Naar Stormen kun tillader, skal jeg ile
 Hen til min Hero; Lygten ei forgjet!
 Lad ved dit Bryst mit Brev i mit Sted hvile!
- 220 O maatte jeg kun snart afløse det!

Hero til Leander,

efter Samme.

- Du mig ved Brev din kjære Hilsen sendte,
 Leander; kom! først da blir Hero glad;
 Den Tid er lang, hvori vi Glæden vente;
 Jeg elsker ei taalmodig; men forlad!
- 5 Vor Elskov lige er, men jeg den svage;
 D Mod og Styrke findes kun hos Mænd!
 I Sinds som Legems Kraft staae vi tilbage?
 Lov kort endnu, saa synker Hero hen.
 I nu ved Sagt, ved Landbrug nu fordrive
- 10 Den lange Tid; nu Statsanliggender,
 Nu Kæmpepladsen eders Sind kan give
 Forandring nok; I ride hist og her,
 I Fuglen Snarer, Fisken Kroge sætte;
 Ved Druens Saft I dylse Griller ned.
- 15 Var jeg end mindre varm, jeg mangler dette;
 Jeg har til Tidsfordriv blot Kjærlighed;
 Og den, den bruger jeg; mit Hjertes Flamme
 Selv du, min Elskte, ei giengjelde kan.
- Nu taler jeg saa flittig med min Amme
- 20 Om dig, og hvad dig holder fra vort Land;
 Nu over Havet stirrer vredt mit Nie;
 Med dine Ord jeg taler Bølgen til.

- Nu seer jeg Belgerne gaae mindre høie,
 Og troer, du kunde komme, men ei vil.
- 25 Min kjære Gamle Taarerne, som rinde,
 Aftørre; Strømme Graad du mig har volbt.
 Saa jeg dit Spor paa Havets Bred vil finde,
 Som om dens Sand saa let sit Præg beholdt.
 For Bud fra dig at faae, til dig at skrive,
- 30 Jeg spørger tit om Bud imellem os;
 Hvor kysser jeg de Klæder, som forblive
 Hos mig, naar du gaaer bort til Abydos!

- Naar med kjærkomne Nat sig Dagen ender,
 Og Stjernens svage Straale blinker ned,
- 35 Jeg hurtig da i Taarnet Lygten tænder,
 Som skal vejlede dig til Sestos Bred.
 Ved Rok og Teen forsøger saa din Pige
 At dræbe en og anden mødig Stund;
 Du spørger, hvad jeg imidlertid kan sige?
- 40 D kun Leanders Navn er i min Mund!
 "Nu, Amme! mener du, min Elskte tover
 "Endnu i Nat? mon Frygt ham sinke kan?
 "D dette Dieblis maaskee han prøver,
 "Trods vagtsom List, at fly forhadte Land."
- 45 Hun nikker da, skjønt ei mit Haab hun sander,
 Men hendes gamle Dine lukke sig.
 Jeg bier lidt: "D elskede Leander,
 "Nu kommer du, nu bærer Bølgen dig."

- Jeg griber Tenen, snoer den nogle Gange:
 50 "Nu er han dog det halve snart forbi."
 Saa seer jeg ud, jeg beder sagte, bange:
 "Jevn, stille Vind, jevn min Leanders Sti!"
 Saa hører jeg en sagte Lyd sig svinge
 Forbi mit Dre; strax du for mig staaer;
 55 Saa svæver Matten hen paa langsom Binge,
 Til Søvn mig, træet af Graad, indbysset faaer.

- Maaskee ugjerne, Grumme, men du sover
 Tit ved mit Bryst, endskjønt du borte er;
 Thi nu jeg seer, hvor du dig til mig vover,
 60 Nu vaad jeg dig i mine Arme bær,
 Nu, som jeg pleier, vaad jeg dig bedækker,
 Og frosen varmer dig ved dette Bryst,
 Og nu jeg dig mod Morgenroden vækker,
 Igjennemtrængt af Elfskovs hele Lyst.
- 65 Vee mig! thi kort og svigfuld er min Glæde;
 Du flyer med Sønnen fra din Hero's Barm.
 D naar skal jeg ei meer dit Tab begræde?
 Naar ikke blot dig drømme i min Arm?
 Hvi maa jeg søge dig hver Nat forgjeves?
 70 Skal jeg ei meer min sene Svømmer see?
 Sandt, skrækkelig nu høie Bølge hæves;
 Men sidste Nat var jo dog mildere.
 Hvi brugde du ei den, og ventede' ikke

Til næste Nat en mindre gunstig Bør?

75 Vel, du kan komme alle Dieblikke;

Men sidste Nat var bedre; den var før.

Snart, siger du, kan Vinden blive sagte;

O naar du iler, løber snart den Bei;

Her, synes mig, du Stormen kan foragte,

80 Her i min Favn, her rører den dig ei.

Jeg hørde da saa rolig Stormen hvine,

Og aldrig bad om stille Bølge meer;

Før hørde du den selv med rolig Mine,

Og nu med Frygt du over Havet seer;

85 Jeg mindes jo, du kom, og Bølgen brækked'

Grunt, næsten grunt som nu, mod Sestos Bred.

"Lad, min Forvovne," raabde jeg forskrækket,

"Mig ei begræde denne Tapperhed!"

Saa kunde dog det høie Mod bortflygte,

90 Hvormed du før, trods Alting, svømmed' hid!

Dog heller vær som nu, see ei min Lygte;

Kom først herhen, naar Storm og Vind er blid.

Kun bliv den samme, elsk mig, som du skriver;

Vor Ild til Afte ei forvandle sig!

95 Den Tanke mere Frygt end Stormen giver;

Den: om din Kjærlighed blev Vinden lig.

Om jeg er ogsaa værd saa megen Fare,

Om Møien større var end al dens Løn,

- Dg om vi Thracerinder ikke vare
 100 For ringe for en Abydeners Søn:
 Det var min Frygt; men, tænkte jeg, jeg søier
 Mig bedre efter dig end nogen Brud,
 Om til den Rang en Anden du ophøier,
 Dg slukker Liv hos mig og Elskov ud;
 105 D heller døe end prøve denne Smerte!
 Din Trostak jeg ei overleve vil.
 Men troe dog ei, jeg tvivler om dit Hjerte!
 Nei intet, intet ledte mig hertil.
 Men Kjærlighed er frygtsom; Hero brænder
 110 Af Kjærlighed, og ei sin Elskte seer;
 D lykkelig er den, som klarlig kjender
 Sin Elfers Brøde, og ei frygter meer.
 Et Ekin og Sandhed er i Smerten lige,
 Et Ekin er Dval, naar Sandhed lønlig er;
 115 D kom du dog, og var det ei en Pige,
 Men Storm, men Fader, som opholdt dig der!
 Men var det; troe mig, Smerten vift mig qualte.
 Er du saa hærdet, at du vil min Død?
 Dog falske Billeder sig for mig malte;
 120 Du kom, du kom, hvis Stormen ei forbød.

Af Bolgen hylende mod Landet bryder;
 Begsorte Sky har hemmet Dagens Ekin.
 D det er Helles Moder, som fortryder

Sin Datters Død, og sit steenhaarde Sind. *)

125 Hun vist, forvandlet til en Havgubinde,
Er vred, for Havet Navn af Helle bær;
Det søier ei den kjelne Elskerinde,
Det drukned' Helle, mig det grusomt er.

Erindred' du, Neptun, de forlums Dage,
130 Du med din Storm mod Elskov ikke stred.

Er det ei Digt, saa see endnu tilbage

Til Circes og din Tyro's Kjærlighed,

Og til Laodice, og Amymone,

Medusa, som end ei forvandlet var,

135 Celæno, Amymone, Alcione,

Og fleer, som du med Omhed elsket har.

Sang hine Digtre sandt, o ei forbyde

Du Elskov, du, som selv har kjendt dens Magt!

I aabne Hav lad dine Storme lyde,

140 Vor trænge Sø til Stilhed blive bragt!

Ei ringe Strid din høie Vælde sømmer;

Med Skibe du og Flaader binde an!

Du let forfærde kan min unge Svømmer,

Kun ringe Pris din Magt det bringe kan;

145 Han er af ædel Byrd, dog fra din Fiende,

Ulykses, ei hans Fædre stamme ned;

*) Ino, Athamas's Dronning, Helses Stifmoder, for hvis Skyld hun tilligemed sin Broder maatte flygte fra Athenen.

Spar min Leander, spar hans Elskerinde!
 Han svømmer, alt mit Haab jo svømmer med!

Nu spretter Lampen, thi ved den jeg skriver;
 150 Endnu engang; o god den Spaadom er!
 Min Amme nu frist Vin til Jlden giver;
 "Godt" siger hun "i Morgen er vi fleer."
 D lad os blive fleer, kom, end min Klage,
 Kom du, mit Hjertes ene, blide Lyst!
 155 Kom, Amors Flygtling, til din Leir tilbage,
 Kom, Elskede, og hvil ved dette Bryst!
 Af Havet fød, skal Cypria tilsmile
 Dig Held, saasnart hun dig paa Havet seer.

Seg vilde selv tit gjennem Bølgen ile,
 160 Men dette Sund vort Kjon ei gunstigt er.
 Af Helles Død det jo bencævnnes vilde,
 Hvis Broder frelst her foer, og foer igjen.

Maaffee du frygter, at du kom forsilde
 Bort fra min Barm, ifald du kom herhen.
 165 Hvad, om vi mødtes midt i Havets Strømme,
 Og mødende et Kys i Bølgen tog!
 Vi kunde hver til sit tilbage svømme;
 Det var kun lidt, men meer end intet dog.
 Af kan da og den seige Frygt forsvinde,
 170 Som hos mit Kjon saa byder Elskov Trods?

Tungt føler jeg, at Elskov er dens Fiende.

Det sommer eder, som er nægtet os.

Ved Colchos Bred kun eengang Jason lander,

Strax paa hans Skib Medea bringes ud;

175 Eengang saae Sparta Trojas Alexander,

Hans Bytte blev spartanske Konges Brud.

Tit kommer du, men flyer, naar Dagen rinder;

Hvor mangen Kjel blev knust, du svømmer hen;

Men hør, foragt, du Bølgens Overvinder,

180 Dens Brede saa, at du dog frygter den.

Tit knuste Storm det Skib, som Konsten bygde:

Du tør din Arm meer stærk end Naren troe;

Du prøver just, hvad andre Somænd frygte:

At svømme, ak, saa endes Skibbrud jo!

185 Men ønsker jeg, at du mig nu skal lyde?

D gid du kjel mit Raad ei agte maa!

Nei kom, du stærk igjennem Bølgen bryde!

Dg i min Arm du træet skal Hvile faae.

Men hvad! saa tit jeg over Havet fluer,

190 Forsærdes jeg, og, ak, og jeg har drømt

Nu sidste Nat, o Drøm, endnu jeg gruer,

Jeg havde dog ei Dffringen forsømt;

Slukt Lampen var, og Matten halv forsvundet,

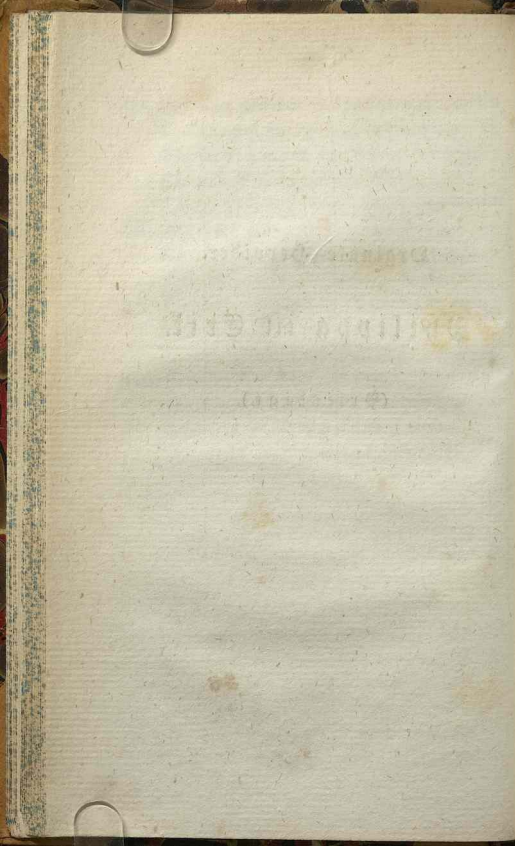
(Da er en Drøm just af Betydenhed)

- 195 Min Teen faldt ned, hvorpaa jeg havde spundet,
 Og slumrende jeg ned paa Puden gled.
 Saa syntes mig, jeg saae hen over Vandet,
 Da en Delphin saa tydelig jeg saae;
 Den svømmed' frem, men da den kom paa Sandet,
 200 Jeg skued' ned, og død og stiv den laae. —
 Du gruer for en Drøm, vil du vel sige;
 Nok, vov dig ei, før Havet stiller sig,
 Spar, om ei dig, saa dog din elskte Pige,
 Hvis hele Vel jo hviler blot paa dig.
- 205 Dog, jeg har Haab; det skal ei længe vare,
 Før Stormen tier; o kom da herhid!
 Smidlertid — du maa endnu ei fare;
 Lad Hero's Brev formilde kiedsom Tid!

Orginale Heroider.

Philippa til Erik.

(Priisdigt.)

Forfatterens Forerindring.

Erk af Pommern, vor store Margareta's Søstersøn og
Efterfølger i Regjeringen, havde til Gemalinde Philip-
pa, en Datter af Englands Konge, Henrik den Otten-
de. I hans Krig med Hansestæderne beleirede disse Kjø-
benhavn. Kongen var selv borte. Hans Kjeffe Dronning
samlede Folk, opmuntrede, anførte dem, og afflog Be-
leiringen. Opmuntrret ved denne Lykke, udrustede hun
75 smaa Skibe, besatte dem med 1400 Mand, og gik
med disse mod Fienden til Stralsund. Men Lykken vend-
te sig. Fienden havde faaet hendes Ankomst at vide, og
overlegen slog hendes for ringe Magt. Den svage Konge
ophidsedes; han mishandlede Heltinden paa den skændig-
ste Maade, saa han derved endog blev hendes for tidlige
Fosters Morder. Derpaa blev hun sat, eller gik, i Wad-
stena Kloster i Sverrig, hvor Sorgen ikke længe efter
dræbde hende. Det er kort førend hendes Død, hun der
forestilles at have skrevet følgende Brev til sin uærbige
Gemal.

Digteren har troet sig berettiget til at forædle Historien ved nogle Forandringer, Anakronismer o. s. v. Han behøver vel heller neppe at undskyldte Philippa's Maleri over Badstena, uagtet Læseren maaskee kan kjende dette Sted fordeelagtigere; helst i Fald det maatte anmærkes, at hun kom derhen om Efteraaret 1429, og døde endnu samme Vinter. Hvilket Elysium skulde desuden ikke hendes Forsatning have gjort hende til en Drik!

Engang endnu, og, vil du, aldrig mere,
Graadplettet Brev Philippa sender dig;
Det sidste Gang min Kammers Dolk skal være;
Forkastes det, hvad Haab er da for mig?
End har jeg Haab, din tro Philippa's Klage,
Kun kjendt af dig, dit Bryst bevæge skal.
Dem, som saa tit holdt for mit Brev tilbage,
O hindre dem, Gud, du som seer min Qual!
Ja min Gemal! det smelte skal dit Hjerte,
At vide det, din knuste Dronning leed;
Ei hørdet du end føle vil min Smerte,
Og tænke paa vor første Kjærlighed.
Thi hidtil du min Skjebne heel ei kjender,
Hvad man endog derom beretter mig;
Min Kjærlighed, som uformindsket brænder
For dig som før, den træff' forfølges dig.
Vist ikke du, nei begges fædske Fiender
Er det, som mig din Gunst berøvet har;
Selv havde du gjort deres Anslag Hinder,
Om al min Nød dig ei forborgen var.
Og er den det, velan, saa bør du vide
De Qualer, jeg, for dig uslykkelig,

Abfjilt fra dig, her uden Haab maa lide;
 Hvad Strømme Graad jeg her har fældt for dig.

Du borte var; en fiendtlig Hær omringer
 Dit faste Værn, hin Formuur for dit Land;
 Du borte var, du Frækheds Undertvinger;
 Os truer Alt, hvad vældig Fiende kan.
 Hvad Redning da, hvad Raad var da at tage?
 Fortvivlelsen indgød den Feige Mob;
 Jeg voved' selv i Ledingsfærd at drage,
 Og flokkeviis faldt Fienden for min Fod.
 Kort, Staden blev ved min Anførsel reddet,
 Og Fiendens Mob ved vores blev forlagt;
 Din Dronnings Bryst med mandig Fryd blev glædet,
 Da hun for dig nedbøiet fik hans Magt.

D havde du seet din Philippa stride,
 Den spæde Arm bestænkt med Slagnes Blod,
 Og Skjold i Arm, og Sværd ved svage Side,
 Og Spyd i Haand, i alle Miner Mod:
 Du havde selv ei kjendt den kjelne Pige,
 Som første Gang, i blanke Harniss klædt,
 Med Zittren saae dig Banen at bestige,
 Hvor Heltene i glade Lyskamp stred;
 Som bange skjalv, saa tit hun maatte høre
 Din Kobberhjells og Pandskrets grumme Brag;
 Som Sværbets Blink med Skræk ansaae; hvis Dre

I Krigsmusik fandt ingen Tid Behag,
 Men nu var hun af Elfskovs Vælde hærdet —
 Jo den endog Heltinder danne kan —
 Ved den gik hun mod Fienden uforfærdet,
 Ved den holdt hun imod hans Anfald Stand.
 Held fulgte mig; hvorhen jeg Vaaben vendte,
 Fløi Døden frem, og modig Fiende faldt;
 Jeg Striden ei, kun Seieren jeg kjendte,
 Og Lykken blid mig fulgte overalt.

Forjaget var dit Riges frække Fiende,
 Og flygtet bort fra blodbestænkte Kyst;
 Stolt vilde jeg paa Havet overvinde
 Hans sidste Magt, optændt af Stridelyst.
 Men tænk dog ei, at Seir og Stridens Vre
 Var det, som da til Kampen kaldte mig;
 Jeg tænkte blot, hvor kjær jeg vilde være
 For Heltens Barm, hvis jeg blev Helte lig.

O jeg var stolt, den Gang min Stavn sig hæved'
 Paa Bølgens Ryg, og ud af Havnen gled;
 For ingen Storm din Krigerinde bæved',
 Men høit tilfjæst steg min Forvovenhed.
 Jeg satte da med Iver Fienden efter,
 Og trodsed' Strid og Storm og Sværd og Hav,
 Og glemte saa, at Himlen nægted' Kræfter,
 Om den mit Kjen end Mod til Striden gav.

Jeg Fienden fandt — dog vilde jeg formere
 Din Brede nu, grum var dens Bitterhed;
 Man slog min Magt, tabt var min vundne Vre;
 At du det alt, desværre, noksom veed.
 Nu jeg tilstaaer, at du mig svag maa kalde,
 At Kjekhed ei opflamme bør mit Kjon;
 Med Bøn jeg vil for dine Fødder falde:
 Tilgiv, tilgiv, hør din Philippa's Bøn!
 O det, jeg leed, forfone bør den Brode,
 At jeg, for Kjek, af Iver revet hen,
 Til Strid for dig har turdet Fienden møde,
 Du glemme vil, nei du vil hædre den.
 Stolt er mit Haab: vist selv du havde æret
 Mit Mod, hvis du mig havde seet i Strid;
 Vist ikke dig, nei Trælle har det været,
 Forrædere, som bragde mig herhid.

Jeg saaret var, halvdød jeg maatte flygte
 For Fiendens Vold; man bragde mig i Land;
 End tænkte jeg, for modig til at frygte,
 Paa dog med Held at gribe Fienden an.
 Alt særdigt er, vort Folk har samlet Kræfter,
 Og stærkt paa ny skal Flaaden lægges ud;
 Jeg rede staaer at sætte Fienden efter,
 Da jeg fra dig saaar hint det grumme Bud.
 Som Tordnens Røst i Fjeldets trygge Dale,
 Naar ingen Sky dens Ankomst varslet har,

Saa løb for mig din sendte Tjeners Tale,
 Som, sagde han, sin Herres Bud frembar.
 "I Kongens Navn, saa var hans Ord, hold inde!
 "Bred byder han dig lægge Sværdet ned,
 "Bred byder han dit stolte Mod forsvinde,
 "Han trættet er ved din Forvovenhed.
 "Han fordrer nu, hvis du dig tør forsvare,
 "Ved mig dit Svar: Naar gav han dig sin Sag?
 "Naar bød han dig, at prøve Stridens Fare?
 "Naar fordred' han dig frem blant Vaabenbrag?" —
 "D! raabde jeg, min Eriks Fare kaldte;
 "D nok for den, som Kjærlighed opbød;
 "Jeg var hans Brud" — her Smerte Stemmen qualte,
 Jeg segned' ned, man saae mig an som død;
 Alt var mig Drøm, jeg yttred ingen Klage,
 Thi knusende bedøved' Smerten mig;
 Men nu frembrød den grummeeste blant Dage —
 Dog — er hver Dag ei siden denne lig?
 Al Stridens Skræk, og Saar, og blodig Møie,
 D sligt var let; min Erik, tænkte jeg,
 Belønnende skal med erkjendtligt Die
 Philippa see — og Smerten søltes ei;
 Men nu, da du din Dronnings Iver lønner
 Med Had og Hevn; da jeg, forskudt af dig,
 Ei tør, ei kan opsende spildte Bønner
 Til Himlen meer, som vred forkaster mig;
 Og da den Skat, du lagde ved mit Hjerte,

Det dyre Pant paa fælleds Kjærlighed,
 Død bragdes mig, qvalt af sin Moders Smerte:
 Tænk disse Kaar, Hjælv, Erik, Hjælv derved!
 Dog, noie du den Dval, mit Hjerte saarer,
 For første Gang af min Fortælling veed;
 Alene tænk, og see de Strømme Taarer,
 Seg her forladt har offret dig, og græd!

Jeg bragdes da, man sagde, ved din Brede,
 Langt bort fra dig, herhid til Sorgens Hjem;
 Ei mine Folk vil denne BOLD tilstede —
 Dit Navn var brugt, og selv jeg stilled' dem.
 Hvad hjalp det mig, at man mig først fortalte,
 At min Gemal var selv min Jammer nær?
 Man grusom mig den Tankes Sødhed qualde,
 "Vred, sagde man, han uforsønlig er."
 Men var det saa, for dig jeg gjerne vilde
 Medkæstet mig, om du endnu var vred.
 "Nei, tænkte jeg, min Graad jeg ei skal spille,
 "Han end med mig vil faae Medlidenshed.
 "Vil han mig end fortørnet fra sig stode,
 "Dg bræbe mig med sine Dines Ild,
 "At see ham blot, vil dog min Dval forsode,
 "Døe for hans Gød, ei bittert blive vil."
 Jeg ydmyg bad, om end for dig at stilles,
 Men Bøn og Graad og Alt forgjæves er;

Jeg ubønhørt fra min Gemal maa skilles,
 Og aldrig dig, af aldrig, siden seer.

Jeg bragdes hid. Naar Sorger Hjertet nage,
 Selv Glædens Egn er rædsom, Dagen mørk.
 O tænk da mig, tænk dette Hjertes Plage,
 Og kast et Blik hid til min fæle Drk!
 Her Sorgen boer, og hersker allevegne,
 Men fremmed er min Egn for Jordens Lyst;
 O Søn for mig, som kjendte Glædens Egne,
 For Themsens Bred, nys Danmarks blide Kyst.
 Her himmelhøit sees nøgne Klipper kneise,
 Snefurede, langt over Skyens Gang;
 Fra Toppen ned er lange Dages Reise;
 Den krumme Dal er travrig, øde, trang;
 Ei Middags Sol Tusmørket her adspreder,
 Man neppe den bag Fjeldets Isse seer;
 Ei yndig Elv de golde Marke væder,
 Men alt er Is, som aldrig smeltes her;
 Min skumle Drk med Vaar og yndig Sommer
 Ei barste Frost og Storm afvejde;
 Ny Vinter her ved Vintrens Ende kommer,
 Og Dalen selv er skjult med evig Sne.
 Ei Skov, ei Busk, ei Urt er her at finde;
 Her ingen Fugl istemmer munter Sang;
 Her hyle kun de barste Nordens Vinde;
 Mod korte Dag er Natten trefold lang.
 Prams Skrifter. 1 Deel. (4)

Hvor vidt mit Syn den øde Strækning følger,
 Det finder her kun Vintrens Tyranni;
 Det skimter blot den fjerne Beters *) Bølger,
 Som flye med Til min fæle Egn forbi.
 Selv sjældne Spor af Menneſker det søger
 Forgjeves her i Dødens mørke Land;
 Men Røddyr's Hyl blant Klipperne forøger
 Dets Rædsomhed, hvis den forøges kan.
 Jeg hiſt og her de falvende Ruiner
 Af mangeln Borg og Gravſted bliver vaer,
 Imellem dem fordoblet Stormen hviner;
 Men dyrket Land Badſtenas Egn ei har.
 Dybt fra en Braa, ſom Fjeldeklinter ſkjule,
 Den brune Muur af Kloſtret kiger frem;
 Meer ligner det en rædsom Røvehule,
 End himmeľſt Freds og ſtille Andagts Hjem.

Hid bragdes jeg. Hvad Trøſt, at mig omgiver
 En Flok, ſom ei kan glemme det, jeg var!
 O deres Ynk min Smerte kun opliver;
 Af fordums Glands jeg nu kun Byrden har.
 Jeg Dronning var, det blotte tomme Minde
 Tilovers er, al fordums Glands til Trods;
 Thi naar fandt vel en Dronning en Veninde?
 Fortrolighed har Himlen nægtet os.
 Fortrolighed, ſom tit den Uſles Kummer

*) Badſtena ligger ved Beter-Eøen.

Forlindret har, og døvet bittre Harm,
 Dit dysset blid de tunge Nag i Slummer,
 Dg gydet Fred i den Forladtes Barm.
 Hver bliver tavs; mit Diefkast udbreder
 Mit Hjertes Sorg paa, hvad det vendes til;
 Mig ingen seer, hvis Die Graad jo væder,
 Jeg aldrig her blev vaer en trostfuld Smil.
 Saa hæver sig op over blide Dale
 I Baarens Luft den sorte Jorden-Sky,
 Dg Glæden strax nedsynket er i Dvale,
 Før muntre Dyr med Frygt til Hulen flye.
 Stum flager da du, Skovens Sangerinde,
 Til Redets Ly langs Jorden ængstet hen,
 Tungt sukke da før muntre Vestenvinde,
 Halv falmet, lukt, staaer nu selv Lilien.

Her er en Plads, som Have skulde hede,
 Hvis Solens Kraft oplivde Jorden her;
 Men den, som Alt, indhyller Vintrens Brede,
 Dg rædselsfuldt dens kolde Nafsyn er.
 En Grotte der, som malet Løv bepryder,
 Et Mindestegn om Stedets Nøgenhed,
 Tungfindighed en rolig Tilflugt byder,
 Dg dette er din Dronnings yndte Sted.
 Naar Natten frem af sorte Leie triner,
 Hid, kjed af mit, jeg lønlig lister mig,
 Da vilbt og fælt omkring mig Stormen hviner,
 (4*)

Dens Broen her er dobbelt gyselig.
 Da Veterens de tunge Bølger hyle
 Mod Fjeldets Fod i uophørlig Strid;
 Og true grumt, at ville overskylle
 Min fæle Egn, og vældig styrtes hid.
 Da lyde hist i græsselige Toner
 Bjerguglens Raab, og griske Røddyr's Skrig;
 Halv ønsker jeg, da Blod dem kun forsoner,
 At deres Tørst fik Lækkelse ved mig.

Min Sorg betog vor spæde Datter Livet;
 Jeg hendes Støv herhen har med mig bragt;
 Her har jeg det et eenligt Gravsted givet,
 Der hviler hun i Fred for Skjebnens Magt.
 Hvor helligt er mig dette Steb! Jeg knæler
 Her tit for ham, som styrer Alting, ned.
 Du seer, o du, som mine Taarer tæller,
 Hvor mange jeg har fældt paa dette Steb!
 Og tit med No du her min Andagt lønner,
 Tit slumrer her min Sorg og Jammer ind;
 Tit har du hørt et saaret Hjertets Bønner,
 Og, at kun Fort! skabt Lise for mit Sind.
 Min Aand jeg her med vaagne Drømme trætter,
 Min Erik nu, nu hin min Dræbte seer;
 Jeg sværmende hendriver lange Nætter
 Med Tankers Strid og tomme Billeder.
 Jeg skimter Haab, snart seer jeg det forsvinde,

Nu kommer hun, som Livet fik af dig,
 Som Engel hun sin elskte Morderinde
 Indbyder da til himmelsk Ro hos sig;
 Men Taarer har jeg seet i hendes Die:
 Tænk, Engle selv med Taarer see til mig!
 Dg du..... dog nei, min Engel fra det Høie
 Har ogsaa sagt, jeg elskes end af dig.

Saa drømmer jeg, til Stormens Stød mig vækker,
 Dg vækker strax indbysset Sorg igjen.
 Naar ingen Sky den aabne Himmel dækker,
 Dg ingen Storm igjennemstrømmer den,
 Jeg sidder da i Grotten, intet røres,
 Dg rundt omkring er Alt som Døden tyst,
 Kun sjældne Suk af qualte Storme høres,
 Som blande sig med Sukke af mit Bryst.
 Som naar engang Naturen skal hendaane
 I evig Nat, naar intet meer er til,
 Saa dødt er Alt, kun Nattens blege Maane
 Seer til mig ned, men mørkt er mig den Smil.

Hvor tumler da mit Sind blant sorte Tanker,
 Indholden du dog af dem alle er,
 Hvorvidt mit Sind end sværmende omvanker,
 Det sværmer ei, hvor Erik ei er nær.
 Saa seer jeg dig, bevæget ved min Plage,
 At straffe dem, som hertil bragte mig,

Saa kommer du, at hente mig tilbage;
 Jeg seer dig da, og troer at høre dig.
 Ved mindste Lyd, som Vinden da frembringer,
 Jeg lytter strax; "o der, der kommer han!"
 Men, korte Fryd, du flyer med Lynets Binger!
 Min søde Drøm mig let betages kan.

Jeg tænker da, forlab, jeg saa kan tænke!
 "Har man sagt sandt? o mon han habet mig?
 "D mon min Sorg ham nu ei meer kan krænte?
 "D tænker han paa en Ulykkelig?
 "En mere skjon mit Savn maaskee erstatter?
 "Sødt hviler han i hendes bløde Arm!
 "Nu taler man om mig med haanlig Latter!
 "Nu spotter man min magtesløse Harm!
 "Nei, tænker jeg, og straffer hine Danker:
 "Du sørgende endnu erindrer mig;
 "Jeg bragtes hid, og du, du letted' Anker
 "Til Drlogsfærd — da seired' konstlig Svig —
 Og siden, da jeg borte var — ja siden —
 Kort sagt, jeg vil, at du uskyldig er,
 Saa venter jeg at finde dig i Tiden;
 Men af den Tid, o er den dog ei nær!

Dog al min Qual var ringe, let at bære,
 Isald jeg dig kun vidste lykkelig;
 Velsignet den og sed mig skulde være,

Hvis bedre Held den kunde skaffe dig.
 Men nylig man det grumme Bud mig bringer,
 At Frækhed vandt; fra Tronen styrtet ned
 Man min Gemal landsflygtig nu paatvinger
 I ukjendt Braa en ham uværdig Fred.
 O min Gemal, o kan du ei foragte
 Philippa saa, at Hjelp af hendes Haand
 Selv synes dig ei værd at eftertrage,
 Kom skjult herhid, fornøye de gamle Baand!
 Dog kun dit Navn behøver du at skrive,
 Og disse Ord: din Erik elsker dig;
 Og Kjærlighed mig Binger da vil give,
 Til Albion jeg flyer, og kaster mig
 For Kongens Fod; han elsker høit sin Datter,
 Til Kamp for dig hans Magt tilrede staaer;
 Jeg end maaskee dit Tab dig da erstatter;
 Sødte skal vi da forglemme disse Aar.

Men har du lært, ved Tronen at betræde,
 Hvor svag dens Glands, hvor tomt dens Intet er;
 En lønlig Braa for os har rolig Glæde,
 Ukjendt af den, som Sceptrets Byrde bær.
 Til lønlig hid, du Modstand ei vil finde;
 Saa flye vi did, hvor Tryghed vinker os;
 Du ved mit Bryst foragte skal din Fiende,
 Og glad i Fred din Skjebne byde Trods.
 Og har man end sagt sandt, og har dit Hjerte

Engang afladt sin Kjærlighed for mig;
 Velan, mit Bryst dig at tilgive lærte;
 Elst mig paa ny, og jeg er lykkelig!
 Ja fandt du end i fremmed Arm de Dyder,
 Som mangle mig; elst, skjul din Kjærlighed;
 Det man ei veed, man jo dog ei fortryder,
 Jeg elsker dig, naar jeg ei noget veed.
 Kort, giv mig end din Kjærlighed tilbage;
 En Deel deraf, kan jeg den heel ei naae!
 Endnu jeg glad velsigner al min Plage,
 Hvis jeg som Min dig kun omfavne maa.

Philippa til Erik.

Forbandelse, og alle Anders Brede
Omringe dig, hvor du dig vender hen!
Hvert Dieblig dig være fuldt af Qualer,
Og alle Elementer plage dig;

5 Ifald du ei ved første Blik kan kjende
Den Haand, som skriver dette Torden-Brev,
Saa slut dig til, du Grumme! af min Hilsen,
At det fra din Gemal Philippa kom;
Fra den Gemal, som dine Grusomheder,

10 Umenneske! har bragt i disse Aar,
Fra den Gemal, som maa tilstaae den Skjendsel,
At have brændt af Kjerlighed til dig;
Fra den Gemal, som for den eene Brobe,
For dig, Barbar! at have vovet Alt,

15 Betale maa med Helvede paa Jorden,
Med uhørt Qual, og Ulyksalighed.
Tit før jeg har fra disse Sammers Egne
Dig skrevet til om min Elendighed;
Og slog dit Bryst af Medynk blot, som Bjørnens,

20 Saa havde jeg tit før bevæget det.
Men kan du ei, Steenhjertede! bevæges,
Saa fjelve, fjelve skal du ved min Qual,
Og er der Mennesker end til paa Jorden,
De, naar du bæver, smelte skal i Graab.

- 25 Thi viid: mens du, du sorteste Misdæder
 I skjendig Ro, — midt i Vellysters Skjed,
 Hift kjedsom myrder dyrebare Dage,
 Tid, som du skylder Millioners Vel,
 Saa sidder jeg, fordi jeg vilde vovet
- 30 At træde til den Pligt, du efterlod,
 Fordi jeg streeb, dit Rige at forsvare,
 Og kjemped for dit dyrebare Folk;
 Saa sidder jeg her mellem Sverrigs Klipper,
 Og dybt, dybt synket i Glendighed
- 35 Udhyler vildt mod Himlen spildte Klager,
 Og stønner hæse Raab fra knuste Bryst.
 Thi end engang, her, du blant Dødelige
 Meeft Grusomme, og hører mig, I Folk,
 Som saae mit Mod, og at jeg streeb for Eder,
- 40 Og vilde døe med Fryd for Eders Held!
 Og hører det, I, end usødte Secler!
 Ja selv I Jordens Guder hører mig!
 I Danmark var i lykkelige Dage
 En Konge: Erik var Tyrannens Navn.
- 45 Kjekt var hans Folk, og stort og høit og ædelt,
 Og værdt det Held, det før i bedre Tid
 Saa tidt erholdt af vældig Skjoldungs Hænder:
 Men han var blød, vellystig, udansek, feig —
 Dog elskte ham blødhjertede Philippa,
- 50 Og fandt kun Held i det, at elske ham.
 Med Vælde da kom Dannerrigets Fiende;

Snart knuset er den svage Konges Magt;
 Philippa streed, og slog dem, atter streed hun,
 Dg maa tilsidst udmattet vige dem:

55 Da (naar steeg før tyrannisk grusom Vælde
 Til et saa høit, til et saa skjendigt Maal?)
 Da bragtes hun, til Løn for det, hun voved,
 Til skjendigt Fængsel til Badstena hen.
 Tyrannen selv nedstyrtes fra sin Trone

60 (Saa styrtes hver Tyran, som ligner ham)
 Nu blues han end ei ved at hendrage
 I nedrig Fred et ærerøvet Liv —
 Dg Banheld selv ham ei har fundet lære,
 At skjønne paa Philipppas Kjerlighed.

65 Dg troer du nu, jeg fængslet i min Celle
 Bær der min Qual i nedrig Rolighed?
 Nei lig den Fugl, hvis Mage Skytten fældte,
 Jeg svæver her omkring blant Klipperne.
 Hvor Stormen raser mest blant Betrens*) Bølger,

70 Dg hviner vildest hen ad Fjeldets Ryg,
 Hvor Natte-Ravnen bygger helst sin Rede,
 Dg synger helst sin gyselige Sang;
 Hvor Ulvens Røst imellem Nattens Skygger
 Med Bjørnens brede Brøl forener sig,

75 Der boer jeg — der er det, at din Philippa
 Hendriver helst den lange Vinter-Nat.
 Thi jeg har fundet Nordens vilde Storme,

*) Badstena ligger ved Vester-Søen.

- Og Bølgen, og bemooste Marmor Fjeld,
 Og Natte-Ravnen, og de vrede Ulve,
 80 Og vilde Bjørne, milbere end dig —
 Med dem omgaaes jeg venlig — thi de see mig,
 Og hyle, naar de din Philippa see.
 Men dog — hvi flye de mig? hvi sønderrive
 De ikke det af Smerte fulde Bryst?
 85 At mindes du den Dag, jeg sidst dig favned,
 Da flagen jeg fra hin forvorpne Strid
 Blev bragt for dig. — Ei af de mange Wunder,
 som skjulte mig for dig, jeg halvdød laae,
 Nei jeg laae qvalt ved Torden af din Stemme,
 90 Og saa den Tid blev flæbet bort, som død —
 En fiendtlig Hær mig ikke kunde sælde,
 Men dog jeg faldt, saa snart jeg saae dig vred.
 O jeg forblindede! — o jeg tilbad dig,
 Tilbad dig — trods din vilde Rasenhed —
 95 Den kjere Skat, du ved mit Hjerte lagde,
 Hvori mit glade Haab med himmelsk Lyst
 Et Billed af den elskte Erik flued,
 Din Grusomhed mig nu berøvede.
 Død laae hun, dræbt af dig, af dig sin Fader,
 100 Spildt var min Sjels det inderlige Haab.
 Jeg trykker hende død til dette Hjerte
 Mig syntes, dig jeg saae i hendes Træk —
 Dog kunde jeg undskylde dig — dig Grumme!
 Endda jeg ei begreb, hvor sort du var.

- 105 At jeg halvdsød, syg, saaret bort maa jages
 Hid til min Drek, til Sorgens Dpholdssted,
 Det var mig let, men bort fra dine Dine
 At rives — dette var min ganske Dval —
 End var mit Haab: "Hans Brebes første Lue
- 110 "Er grum — han snart tilbage kalder mig;
 "Dg naar han da skal see, hvor grumt han handled,
 "D dobbelt fjer vil jeg da blive ham."
 Saa trøstet foer jeg hid, og vented længe
 Med fjerlig Længsel, at du til mig kom;
- 115 Dg havde du da kommet, trods din Brøde,
 Trods al den Dval, du havde voldet mig,
 Du havde dog mig været meer velkommen,
 End om en Engel kom fra Himlen sendt.
 Ah men du kommer ei — jeg aldrig siden
- 120 Min Konge, dig, min grumme Erik seer.
 Hvad klager jeg — og kom du nu endogsaa,
 Ha! kunde jeg endogsaa flye dig nu? —
 Dg kunde jeg forhindre mig den Glæde
 At trykke dig op til min knuste Barm! —
- 125 Jo Konge jo, jeg er ei meer den svage,
 Den kjelne — bløde — ikke Dvinde meer —
 Den før af Elskov smægtende Philippa
 Er nu forvandlet til en Furie —
 Blant Klipperne, lig Nordens forbums Rota,
- 130 Jeg svæver om kun efter Mord og Død —
 Alt Liv er mig forhadet — i Rovdyrs Selskab,

- Som brøle i min Udørf efter Blod,
 Medfælder jeg alt det, som nyder Livet,
 Og rundt om mig skal herske idel Død.
- 135 Ei Epheu selv maa strække grønne Arme
 Venfabelig omkring den gamle Teg —
 Drab er min Lyst, som din — jo! kom, besøg mig,
 Godt passe vi, hvis Lyst er Grusomhed. —
 Kom kun, Tyran — og er du selv forvandlet,
- 140 Velan! Philippa end er Brud for dig —
 Du finder ei den samme, du før elskte;
 Nei paa en nogen Fjeldtind sidder jeg;
 Graae, troer jeg, er alt de før brune Lokker,
 Thi hele Sekler har jeg levet her;
- 145 Dpreiste trodse de al Stormens Vælde;
 Bildt kaste sig indfaldne Dines Blik —
 Og de af Tjørne sonderrevne Klæder,
 De slagre frit omkring for Stormene —
 Og dybe Ar af græsselige Bunder,
- 150 Af Bunder, som jeg fik i Strid for dig,
 Bedække det indfaldne, gustne Ansigt,
 Hvis bløde Træk du før saa tidt tilbad. —
 Ja kom, og som du selv blodtørstig, grusom
 Vil jeg endnu med Fryd omfavne dig —
- 155 Med Fryd? — Hvorfor — hvorfor kan jeg ei tænke
 Den Tanke, at omfavne dig, Tyran,
 At jo det tomme Ord — at Fryd skal hænge
 Sig stedse uadskillelig derved —

Nei kom ei — kom ei nær ved mine Egne —

160 Jeg har adspurgt min Sjæl — den hader dig.

Dg havde jeg, da Haabet endnu levede,

Mit sorte Fængsel kunnet gjennebrudt,

Da havde jeg, trods Gotha-Rigets Længde,

Trods Havets Bølger, som adskille os,

165 Dit løbet iilsom over alle Bjerger,

Dg svømmet over Havet hen til dig.

Saa tidt den sjældne Søvn mit Dje lufte,

Saa ilede min Sjæl da hen til dig —

Fri løber jeg nu her omkring i Fjeldet

170 Dg aldrig løber jeg dog hen til dig.

Dg kommer Søvn paa mine Dienlaage —

Dg aabner for min Sjæl sit Fængsels Dør,

Ei flyr den hen til dig — nei den kun leger

Med Dødens ønske kjere Billeder —

175 Dg seer den dig iblant de sorte Skjgger,

Blant Mattens frygtelige Billeder,

Let flyr den dog fra dig — og vilde flye dig

Igjennem Millioner Verdener —

Kom derfor ei — kom aldrig til de Egne,

180 Som skjule den dog før saa kjere Brud —

Lad mig i Ro, her mellem mine Klipper

Udhvile Resten af min piinte Sjæl —

Thi halv er den alt flygtet bort fra Jorden,

Fra Ulyksalighedens Opholdssted.

185 Dg naar jeg her i en af Klippens Rifter

Udgivet har min kummertrætte Aand,

- Saa vil jeg svøbt i giftig Svovel-Taage
 Dg syvfold Nat engang besøge dig —
 Dg end engang skal du da see Philippa
 190 I Dødens frygteligste Skikkelse.
 Da skal du vaagne rasende, og hyle,
 Dg uophørlig hyle ud mit Navn —
 Dg naar du uden Ro da gjennevandrer
 Min grumme Egn, og din Philipphas Spor,
 195 Da skal jeg lade syvfold Gjenlyd svare
 Blant mine nøgne Klipper paa dit Hyl. —
 Tilfældt skal du afmægtig engang standse,
 Dg see i Klippens Brudd Philipphas Navn,
 Dg ved dens Fod den Grav, som snart skal skjule
 200 Det Støv, som end af mig tilovers er —
 Da skal du sidde paa min Grav og tænke
 Paa mine Plagers lange Kroniker —
 Dg da skal fra den grumme Eriks Die,
 Da først en kjerlig Taare trille ned —
 205 Dg skeer det, o fra Dødens mørke Rige
 Vil jeg da skue frem og elske dig —
 Dg havde jeg et Glimt af Haab tilbage
 Til, at dit Bryst end havde Følelser —
 At det end kunde røres ved min Klage,
 210 Jeg elsker dig nu meer end nogen Tid;
 Men nei — min sidste Gnist af Haab er ude —
 Paa Jorden er for mig nu ifkun Qual; —
 Den ene Trøst, jeg har endnu tilbage,
 Er den sig nærmende kjerkomne Død.

L a g e r t h a ,

et dramatist Forseg.

Ved mig, ved mig, som her for Eder knæler
 Med frydsfuld Tak, for I mig bragte hid,
 Med Bøn om Eders Hjælp til at udføre
 En Eders fulde Bistand værdig Hevn.

Frem mine Skjoldmøer, Kampens kjælle Døttre!
 Frem, kommer, iler frem til Høitids Dands,
 Til Hildurs Leeg, til Lystighed og Glæde!
 I seer dog, deeler dog min Fryd, og bandser,
 Som jeg, som den lykkelige Lagertha.

Andet Optrin.

De Forrige. Resten af Skjoldmøerne, som
 stige i Land, og medbringe Lagerthas to smaa Sønner.
 Lagertha, som med kjendeligen paanødt Munterhed løber
 dem i Møde, omfavner dem nogle Diebliske med inder-
 lig Æmhed, medens Skjoldmøernes Pantomime udtrykker
 deels Krigerglæde, deels taus Bestyrtelse over Lagerthas
 Sindsoprør. *) Dette vinder snart Overhaand over den
 moderlige Æmhed. Hun vender sig fra Børnene,
 og vedbliver).

I festlig er os denne Dag, thi vider,
 At jeg har fundet ham, som jeg har søgt,

*) Maaſkee ei allene dette kunde ledsages med Muſik, men
 endog en Deel af det foregaaende, og efterfølgende, af
 hvad Lagertha har at ſige. Dog abſolut nødvendigt er
 dette vel ikke. Det beroer paa Componiſtens Dom.
 Denne Muſik kunde maaſkee gøres nogenledes virkelig
 ſandſynlig, naar Krigerinderne, der kunde formodes at
 medbringe Krigsinſtrumenter, virkelig medbragte nogle
 deſtige, lempede, ſaa godt man vidſte, efter Tidernes
 Koſtume.

Som jeg, og som hans Børn saa ømt begræd,
Min Regner, som jeg søgte, har jeg fundet.

Mig var han flygtet fra — — men her opdaged'
Han Thora, Heroths Kongelige Datter;
Og hun er skøn, og kjælen, og elskværdig;
De skønne gyldne Lokker ere Lænker,
Hvormed saa glad sig Helten hilde lod.
I Dag, i Dag er deres Bryllupsdag —
Den gamle Fader skrækked Regners Rygte;
Af Frygt betvungen loved' han ham Thora
Til denne Dag; men han har samlet Magt,
Foreenet vældig Nabomagt med egen,
Og just i Dag, i Thoras skønne Arme,
Han overfaldes og betvinges skal,
Og Hela, Hela vorde skal hans Brud. —

Men jeg, men vi, skal frelse den Droløse,
Først fælde Thoras Fader og hans Mænd,
Og frelse Regner — derpaa træder jeg,
Sag frem for den Droløse, med mit Sværd
I Høre — disse to*) ved venstre Haand — —
Hvad! hvorfor hviler nu den glade Dands?
Hvad skrækker Kampens feierrige Døttre?

Kom, ældste Søn af Regner, du er spæd,
Dog bør din spæde Arm forsøge Spydet
Til Frelse — o til Frelse for din Fader,

*) Børnene, som hun atter omfavner med Omhed og Heflighed.

Hvis Bryllupsfest det er i Dag.

(Hun rækker ham et Spyd.)

Men du (til den anden)

For spæd til end at svinge lettest Glavind,

Du Regners Frelse dog bivaane skal.

Velan! frem, styrter frem til gladen Dands,
Til Høitidsbands paa Regners Bryllupsdag.

Tredie Optrin.

(En Sal i Heroths Slot udenfor den egentlige Bryllups-Sal. Heroth og nogle svenske Krigere.

Heroth.

Er alting færdigt?

Nogle af Krigerne.

Alting.

Heroth.

Al den Omhu,

Som jeg befoel, anvendt for ei at røbe
Det skjulte Baghold for Lagerthas Brudgom,
Og for hans Mænd?

En af Krigerne.

Fra Hidskjalf Ddin selv
Med Møie skal opdage dem og os.

Heroth.

Vel! Timen nærmer sig. Mit Bink I kjende.
Den nærmer sig, den frygtelige Stund,

Da Troløshed skal hevnes, da vi skal
 Befrie os fra en Ven, hvis Vælde truer
 Med Dvermagt — Men tys! Han kommer — bort —

Fjerde Optrin.

Regner.

Saa skjøn, saa skjøn ei Balbers kjælné Nanna,
 Ei nogen af Gudinderne i Vynghulf,
 Ei Elskovskaberinden Sjöfna var,
 Ei Freja selv saa skjøn, som Regners Thora.
 Og dog — i Dag — hvi svæver just i Dag
 For Regners Dine Billedet af hende,
 Som jeg forlod — og reent forjager Thoras,
 Selv naar den Skjønne hviler ved mit Bryst?
 Lagertha! — hvi forfærder mig blot Lyden
 Af dette Navn? — Jeg flyede dig, skjøndt du,
 Skjøndt ogsaa du var skjøn — o meer end skjøn —
 Var ædel, modig, viis, og evig trofast;
 Men skinsyg og mistænksom mod din Regner.
 Din Regner! Din!

(Af og til komme enkelte af de skjulte Krigere frem, men vige tilbage, skrækkede for Synet af Regner, og af ham ubemærkede. Noget af Regners egne komme, gribe de der borthængte Skjolde og hængte Spyde; blandt dem Gutterm.)

Femte Optrin.

Regner, Guttorm, flere danske Krigere.

Guttorm.

Dit Skjold, dit Glavind, Regner!

Seg troede, det var derfor, du gik bort
Fra Høitidsgildet. Du har da ei seet,
Hvor Heroths Kjemper, hemmelig som du,
Sig snege bort fra glade Høitidsgilde,
Og lumst forsamlе sig her rundt omkring?
Til Baaben, Konge!

Regner

(uden at mærke paa Guttorms Ord.)

Din? ha var hun din!

Hun er forladt, forladt den tro Lagertha!

Guttorm.

Til Baaben, Regner! Du med dine Mænd
Uvæbnet ellers vies ind til Ddin.

Regner.

Mit Sværd er rustnet fast i Skeden, Guttorm!
Ha, som om ogsaa det var bleven vædet
Af hendes Taarer, af Lagerthas Taarer,
Da hun til Afsked væded' disse Kinder
Med kjærlig Graad, den modige Lagertha!
End brænder den, ha uafsvettelig
Den brænder denne Kind med nastrondst Jib;
Den flæber flammende ved disse Fingre.

Selv Thoras Elskovs Taarer ei formaae
 At slukke denne Brand. — Men hvi til Vaaben?

Guttorm.

Seg har alt sagt det, skjulte Stridsmænd samles
 Rundtom.

Regner.

Hun kommer, Regners skønne Thora!

Bort, bort!

Sjette Optrin.

Thora. Regner.

Thora.

Min Regner flyer sin Brud, sin Thora,
 Flyer Festens Bulder. — Men jeg flyer som du
 Den vilde Sværm; ei den er Fryd for mig;
 Nei her ved Regners Barm er Festens Fryd,
 Og evig varer den i dine Arme.

Regner.

Ved Thoras, ved den skønne Thoras Hjerte
 Er Fryd. O hvad er vilde Glæders Skrig,
 Og hæse Skjaldes Qvab til fulde Bæger,
 Mod Lyden af den kjelne Thoras Stemme?
 Hvad Festens Pragt mod mindste Glimt af dig?

Thora.

Her klæber sig ved Regners Bryst hans Brud,
 Hans sømme Brud, som ønsker intet mere,

End aldrig, aldrig derfra bort at rives.
 Dog sukker dette Bryst, endogsaa her —
 Og skjeler ikke her, som hist i Salen,
 En lumsk med Elfskovs Glæder ukjendt Skare! —
 O saa du ei paa 'alles Ansyn hist
 En skummel Uro, Evang, som imodsigde
 De støiende Lykenskningskrig? — du gif,
 Og dobbelt hvisled' hemmelige Ord
 Rundtom fra Bænk til Bænk; og ak! du sukker —
 Regner.

Miskjend ei Regners Suk, tilbedte Thora!
 Mit Hjerte kjender ingen Frygt — kun Elfskov —
 Kun Elfskov fylder denne Barm.

Thora.

Men hør!

Til vilde Skrig, til høie Baabenbrag,
 Hin Hvislen, og den døve Høitidsbulder
 Forvandler sig. Min Regner!

(Baabenbrag, Lyd af Sværde og Skjorde, Raab og Bulder
bliver kjendelig.)

Syvende Optrin.

Guttorm. De Forrige.

Guttorm.

Tag dit Glavind!

Her er det; hist er Strid. Til Kampen, Skjoldung!

Regner.

Til Kamp! mod hvem?

Guttorm.

Din Thoras Faders Mænd,

Dg skjulte Bæbnede, som følge dem,

At rive Thora bort fra Regners Barm;

Dg hundred' mod enhver af os.

Thora.

Ha mig,

Ha ogsaa mig et Glavind! For min Regner

Skal denne spæde Arm ei være svag.

Bort, bort med Skjoldet, jeg er Regners Skjold.

Regner (for sig selv.)

(Min Thora selv forvandlet til Lagertha!)

Du Spæde gaaer til Kamp! du er mit Skjold!

Velan! mit Glavind skal mit Skjold beskytte.

Ttende Optrin.

Bryllupsalen.

(De faa Danske ere nu oversalbne af de langt talrigere Svenske, og have draget sig sammen i Bryllupsalen. Svenskerne ere færdige at omringe dem, hver for sig, og at knuse hver enkelt imellem Skjoldene. De af Bryllups-gjesterne, som ingen Deel have i Striden, løbe omkring i ængstlig Forvildelse. Regner med et Par af hans Folk, og Thora, mere død end levende, ved hans Barm, komme ind, kjempende mod en heel Flok Forrædere, Heroth blandt dem; man hører ham, hvis hans Stemme kan høres i den almindelige Stridsbulder, raabe:)

Hid vender Sværd og Glavind, Spyd og Dør —
 Her er han, her Tyrannen. Knuser ham!
 Først ham, først ham; og er han end en Trolb,
 Og har han hærdet sig for Spyd, saa quæler,
 Saa knuser ham imellem Eders Skjolde —
 Hid! hid!

(Man anfalder ham fra alle Sider; men han forsværer sig med
 Bælde. Thora klinger sig ved hans Barm.)

Thora.

Bort — bort Forræderflof — Mit Bryst
 Er Regners Skjold — o gjennemborer det!
 Men skaaner ham, min Regner —

ZerOTH.

Feige, Svage!

Dem begge — ha dem begge — er hvert Spyd,
 Hvert Sværd da døvet? — o min egen Arm
 Skal gjennembore dem med fælles Stød —
 Døe! —

Guttorm

(der har bugget sig ud igjennem en Skare, som omgav ham.)

Nidding! Faer til Nastrond —

(Han gjennemborer ham.)

Regner.

Guttorm, holdt,

Holdt — han er Thoras Fader.

ZerOTH.

Ha jeg døer —

O myrder, knuser, hevner — ha jeg døer —

Thora.

Min Fader, grumme, elskte Fader! Guder!

(Hun segner over sin Faders Lig. Svenskerne styrte sig nu, efterat Tummelen ved Heroths Fald nogle Diebstikke er sagtnet, over Regner, som i det inderste af Salen med Bælde hugger om sig, og fælder Adskillige. Stridens Tummel vorer til det højeste.)

Niende Optrin.

(De Forrige. Lagertha og hendes Skjoldmøer med nedslagne Hjelme, stridende, drivende for sig dem, som have sat sig imod deres Indbrud ved Indgangen. De slaae sig til de Danskes Parti, og gjøre blandt Svenskerne et Nederlag, fra hvilket de omsider maae bortdrage sig; bortflæbende de døde og saarede, blandt dem Heroth. — Regner, Lagertha, de Danske, og Skjoldmøerne forfølge de Flygtende. Thora uden Sands, reven fra Regners Barm, som midt i Striden endnu omfavner hende, er eene tilbage.)

Tiende Optrin.

Thora,

som vaagnende af en Dvale.

Hvor er han? hvor? ha! ei ved dette Hjerte!

Ei ved din Thoras Hjerte! O man flæd dig

Herfra, og sønderrev det. Alt forsvandt

For dette Syn. Jeg vaagner op, og hvor?

I Nastrond, Ulyksalige! i Nastrond,

Thi Regner, thi min Brudgom er her ei —

O han er fældet — Helten overmandet

Thora.

Han falbt — din Thoras Fader falbt i Kampen,
 Dg død laae Thora ved sin Faders Bryst!
 Men var hans Spyd ei løftet mod min Regner,
 Som skaante ham? Min Regner selv blev frelst;
 Dg Thora lever atter for sin Brudgom.

Regner.

Fuldbendte være da vort Bryllups Rædsler,
 Fornæde dets Glæder lyde atter;
 Hvad dem afbrød, for evig være glemt!

Thora.

For evig glemt ved Regners elskte Barm.

(Man sætter sig ved de igjen i Orden bragte Borde. Musik;
 Dands.)

En Skjald synger.

Hvad vandt den Kloge

I Ledingsfærd?

At stor ham kalde

De høje Skjalde;

At feige frygte

Hans store Rygte;

Er al den Taage

Hans Stræben værd?

En anden.

Men saaes han svinge

Det tunge Spyd,

Kun for at bringe

De Vundne Fryd;

Dg naar han iiler
 Fra Stridens Larm,
 Dg trættet hviler
 Ved kjerlig Barm;
 Hans Mø ham lønner
 For stiftet Gavn,
 I raske Sønner
 Fornyes hans Navn.

Chor.

Naar Helten iiler
 Fra Stridens Larm,
 Dg trættet hviler
 Ved kjerlig Barm;
 Hans Mø ham lønner
 For stiftet Gavn,
 I raske Sønner
 Fornyes hans Navn.

En Skjald.

Den elskte Mage
 Bidt fra hans Borg,
 Skal blid forjage
 Hvert Spor af Sorg.
 Glad seent han reiser
 Til Valhall hen:
 Men herlig kneiser
 Hans Bautasteen.

Chor.

Naar Helten iiler
 Fra Stridens Larm &c.

En Skjald. *)

Snart skal henvinde,
 Bortvisne, salme
 Med brudne Grene
 Det Træ, som eene
 For fiendste Vinde
 Uffjermet staaer.
 O saa forsvinde
 De mørke Dage
 For Elfsøvs Fiende,
 Naar kjerlig Mage
 Dem ei omgjerder.
 Hun værner, hårder,
 Mod Kammers Pile,
 Med Elfsøvs Smile
 Hans Glædes Naar.

Chor.

Naar Helten iler
 Fra Stridens Varm etc.

Dands.

Trettende Optrin.

Lagertha og et Par af hendes Skjoldmøer blande
 dem med i Dandsen, endnu stedsse med nedslaaet Hjelme.
 Hendes Børn skjules affides blandt nogle af de andre
 Skjoldmøer. Hun træder omsider frem, endnu uden at
 blotte Ansigtet.

*) Imiteret af Sæmunds Edda. See Havamaal i Sandvigs
 Oversættelse S. 75 og 76.

Lagertha.

Mens Alting aander muntre Høitidsfryd
 Til Helten Regners og den skjønn Thoras
 Foreningsfest, tilstede man en Skjoldmø,
 Ukjendt med kjælent Qvad i bløde Toner,
 For Helten og hans stridbevant Folk,
 Saa godt hun kan, at hædre med sin Sang
 Den høitidsfulde Dag.

Regner for sig selv.

Lagerthas Røst!

Skal Alting da fornye Lagerthas Minde?

Thora.

En Sang for Regner! D den er velkommen.

Merk er din Tale; men du loved' jo

En Sang for Regner, syng, ukjendte Skjoldmø.

Lagertha.

Stolten Skjoldmø drager i Ledingsfærd;

Ei randt hende Elsker i Sinde;

Hun havde hørt Klager baade fjern og nær,

Som aldrig gik af hendes Minde:

"Jeg havde en Elsker; af troløs var han;

"Men Hevn følger blodig den troløse Mand."

Omsønst saa mangen Kjempe bold

Sin Hu til hende lod stande;

Hun ingen sandt værd, sig at give i Bøld;

Hun frygted', for tilbøg at sande:

"Jeg havde en Elsker 2c.

Stolten Skjoldmø seirer i Ledingsfærd,

Gjør mangen Kjemper til Skamme;

Engang med en Ungersvend brød hun Spær,
En Kjemper af Aßernes Stamme.

Høit lyder Rygtet om Kjemperens Daad;
Dg selv hans Vælde hun prøved'.
Dg kun at afværge uskyldiges Graad,
Det sagdes, han Hærværk udøved'.

Han beiled' i Vintre, han beiled' i tre;
Høist vor'de hans vældige Rygte.
Han vidste, sig ædel og trofast at tee,
Dg vandt, hvad han drabelig søgte.

"Stolten Skjoldmø! du give din Kjemper sin Haand,
"Han den har fortjent, og paaßjønner.
"Du være hans ved uløseligt Baand,
"Dg al hans Daad du belønner."

Sin Haand ham stolten Skjoldmø gav,
Med den hun gav ham sit Hjerte!
Fast Baandet var knyttet: grum rev han det af;
Sønderrev det elskende Hjerte.

"Jeg havde en Elsker, af troløs var han!"
Saa lod den Elskendes Klage:
"Men Hevn følger blodig den troløse Mand;
"Skjøndt seent, den sig ei skal unddrage."

De spæde Sønner hun tog i Favn;
Sit Sværd hun gjorded' om Belte.
Saa foer hun ham efter fra Havn til Havn,
Dg blodige Daarer hun fældte.

Hun fandt ham. End søled' hun Kjerligheds Blød;
Men Hevn kun dens Luer ernærte.
Hun saae sine elskede Sønners Død —

Saa sank hendes Sværd i hans Hjerte.
 Jeg havde en Elsker, af troløs var han,
 Men Hevn følger blodig den troløse Mand,

Den Skjoldmø, som troløse Helt bedrog,
 Den Elskerinde, som optændt af Hevn
 Sin Elsker søgte, og ham fandt —

(Hun tager Hjelmen af.)

er jeg —

Er jeg, den ulukksalige Lagertha —
 Og den troløse, som bedrog Lagertha,
 Er du — er Regner. — Her er dine Sønner —
 Dem, du forlod med mig — Til Steen forvandlet
 Jeg seer dig — Længe var jeg ei forstenet,
 Laalmodig længe jeg min Skjebne bar.
 Men nu med Strømme Graad fortørredes
 Omfider Livets Kilde i min Barm;
 Og jeg blev Steen som du. — Dog faldt mit Syn
 Endnu paa dette Sværd, hvormed saatiid
 Lagertha forðum stred med dig — for dig —
 Og Hevn oplivede paany Lagertha.

See dine Børn — de længe trøstede mig;
 I dem, saa tænkte jeg, har jeg min Regner
 Engang igjen — saa modige, saa ædle,
 Saa skønne, som han var. — Men han blev troløs.
 Nei — ingen kjerlig Brud skal Regner meer
 I dem forraade, som han mig forraadte.

Betragt dem, grumme! see dit eget Billed!
 See! de er skønne, der er intet Spor
 Af Troløshed i deres rene Træk.

Saa var der heller ei i deres Faders,
 Og dog han trosøs blev, mod dem og mig —
 Nu — du er deres Fader; møt din Sjel
 Med at beskue dem — men jeg er Moder,
 Jeg var din Brud, og jeg vil frelse dem,
 Tilkommende Lagerther vil jeg frelse
 Fra Regners Lige. — Nyd dit Bærf, o Regner!

(Hun løfter Spydet, for at gjennebore dem. Thora kaster
 sig imellem.)

Thora.

Nys var jeg Regners Skjold; jeg er det end.
 Først mig, først mig. Til hans — til disses Bryst
 Er eene Veien gennem Thoras Hjerte.

Lagertha.

Du elsker Regner, Ulyksalige!
 Du elsker ham endnu, Skjøndt du seer mig,
 Skjøndt du hans Børn, hans hele Brøde seer!
 Kan jeg, o kan Lagertha hade den,
 Der elsker ham, ham, som saa inderlig
 Jeg elsked' selv? — Men ogsaa du, o Thora,
 Du engang, som Lagertha, vorde skal
 Forladt — forladt. — Og dersom eengang disse
 Skal ligne ham, de skylde Livet — nu
 Saa ramme Hevnen dem, som deres Fader.

Frem Ulyksalige! dig bydes end
 Den Hæder, du fortjener ei: at prøve
 En mandig Dyst. Du eller jeg skal døe.
 Dit Sværd —

Regner.

Ei mod Lagertha skal det drages.

Her er mit Bryst, stød til; jeg har fortjent det,
 Hvis — see, o see min Thora — hvis det kan
 Fortjene Døden at tilbede hende,
 Som Nannas Balbur, Freias Dvin vilde
 Tilbedet, og brudt svoren Troffel for.

Lagertha.

Ha! næsten kunde din Lagertha selv
 Frikjende dig; dog ogsaa Thoras Omhed
 Du engang skal forglemme, som Lagerthas.

Du drager ei dit Sværd! Ha at jeg ei
 Kan troe din stolte Vægring modløs Feighed,
 Jeg kunde med Foragt da glemme dig;
 Foragt dog mindre bitter er, end Had —
 Men jeg er stolt som du; og sjønt jeg hader,
 Med Had, som det, hvormed jeg hader dig,
 Et Liv, du mig har fyldt med Nastronds Qvaler,
 Saa vil jeg trodse alle Nastronds Qvaler,
 Og hærdet modig byde dem min Isse.

Lev da, Troløse! ogsaa jeg skal leve;
 Men jeg, men min Medbeilerinde, begge
 Vi hevnes skal; med mere grusom Hevn,
 End med uværdigt Blod, vi hevnes skal.

Kom, skjønn, ædle Thora! følg Lagertha,
 Fly den Troløse! fly, kom langt fra Regner
 At glemme ham. Til, fly i mine Arme.

Thora,

(som længe omfavnede Børnene, og siden er sunket hen i en ube-
 vægelig Følelseshed, vaagner forvildet, som af en Drøm.)

Fly — Thora fly — Ha det var kun en Drøm.

Jeg vaagner op — saa svag. D hold mig, Regner,
 D hold din Brud! — o vift! det er af Dandsen
 Paa hendes Bryllupsdag — og jeg har flumret,
 Dg drømt — D Drøm, som al min Sands forvirrer.
 Min Fader veltende sig i sit Blod,
 Dg Spøgelfer, som svæved' rundt omkring mig —
 Dg Kampens Rota med sin grumme Mine —
 Dg med sit Glavind mod min Regners Barm!
 Det var en Drøm, min Regner — kun en Drøm!
 Thi vor Foreenings end ufødte Frugter,
 Min Regners Børn løb til mig —

(Hun farer op, da Børnene grædende omfavne hendes Knæ.)

Hvad? endnu;

Hvad Drøm endnu — hvor er jeg — kommer — kommer!
 Forsvarer mig imod den grumme Rota!
 Der er hun —

(Hun flyr Lagertha, som med Omhed og Taarer nærme sig hende. Hun ser det, og standser bestyrret.)

Hvad? — endog paa Rotas Kinder
 Nedrulle Taarer? — Rædsel! — ha omfavn mig,
 Dg fly, o Rota — selv du bød mig flye —
 D frels mig, frels mig, frels min Regners Sønner.

Ha! jeg er svag — ei dig, ei dig, o ædle!
 Jeg følge skal. Mig vinker kjerlig Freia —
 Til Gubers lyse Hjem — tilgiv mig — fly —
 Jeg døer.

(Hun hensegner, omfavnet af de grædende Børn, i Lagerthas Arme.)

Regner.

D! grusomt hevnes Troløshed.

L a g e r t h a.

Et pantomimisk Sørgespil

blandet med Sang

af Balletmester Vincenzo Galeotti

Bersene af C. Pram.

Istedes for at bringe forangaaende Drama i dets oprindelige Form paa Skuepladsen, forenede Digteren sig med vor berømte Balletmester Galeotti at omdanne det til en Ballet, hvis saakaldte Program man har troet at burde meddele her, ikke blot for de deri værende pramske Sange, hvoriblandt det tyrtæiske Skjaldeqvad, der i sin Tid var paa Alles Læber, som i Alles Hjerter, men og fordi vor Digters Haand umiskjændelig spores saavel i hele Programmet, som især i Forerindringen dertil.

K. K.

Personerne:

Regner Lodbrog, Konge i Danmark.

Lagertha, norsk Kriegerinde, Kong Regners Dronning.

Hereth, Underkonge i Ostgothland.

Thora, hans Datter, Kong Regners Brud.

En af Kong Hereths Hærførere.

En af Kong Regners Hærførere.

Kong Regners og Lagerthas tvende Børn.

Danske Krigere.

Gothiske Krigere og Hofmænd.

Norske Stjoldmøer.

Gothiske Gruentimmer i Prindsesse Thoras Følge.

Skuepladsen er paa, eller nær ved Kong Hereths Borg i Ostergothland.

Giuden indhyllet i, og blandet med en Mængde Fabler, har Oldtiden bevaret Grindringen om sine mærkværdigste og største Mænds Tilbragelser og Bedrifter. Kun saaledes kjende vi Nordens berømteste Helts og mægtigste Fyrstes, den Regners Historie, som almindeligen nævnes med Tilnavn Lodbrok. Det, som deraf er taget til nærværende Skuespil, er følgende:

En Raboførste havde med Overmagt mishandlet en Deel af Norge, dræbt dets Konge Sigurd, Kong Regners Farsfader, og tilligemed ham Mængden af hans Stridsmand, og især voldeligen behandlet det Røn, som, endog i hine krigeriske Tider, almindeligen ei befattede sig med Baaben. Røden opvakte Nordens Møer til at forsøge Baabenes Brug.

Regner, denne navnkundige Konge over Danmark og Norge, hvis Tapperhed ei alene gjorde ham siden til Overherre i hele Norden, ogsaa paa hiin Side Østersøen, men mægtig endog paa den brittiske D, og hans Baaben frygtedes lige til Constantinopel og paa Middelhavets Kyster, erfarer neppe disse i Norge udøvede Voldsomheder, førend han begiver sig did, for at standse dem og hævne sin Farsfaders Drab.

Lagertha, en Jomfru af ædelste Byrd, havde samlet et Antal af hendes Røn, og ved sit Exempel, sin Tilskyndelse og sin Anførsel opflammet deres Mod; væbnede og modige ere de nu istand til at møde den fremmede Vælde. For at kunne aldeles tilbagedrive og tilintetgjøre den, glædede sig ved nu at kunne forene sig med Heltens Kong Regners Krigere; og kun forenet med og styrket ved dem, er Regner istand til ved en fuldkommen afgjørende Seier at tage Hevn over den voldsomme Fiende. — Anførerinden opvakte Alles Opmærksomhed og Forundring, især Regners. Hans Gøleiser for Heltinden bleve ikke ubesvarede. Hun blev hans Brud. Han levede adskillige Aar med hende i Goulardal i det Trondhjemske, og beherskede derfra sine Stater.

Men nu drager Kong Regner ud paa nye Toge. Han besøger en af sine Underkonger, Kong Gerodh i Østergoth-

land, Dennes Datter, Thora, den Skjønneste af Nordens Skjønne, gjør et saabant Indtryk paa Heltens mod Skjønheds Vælde ei stærke Hjerte, at han glemte Lagertha, og — nu blev ogsaa den Skjønne Thora hans Brud.

Nu, siger Historien, gjør en Deel af Kong Regners fyldigere Undersaatter en Opstand, der bliver saa alvorlig, at Kongen maa opfordre mægtig Undsætning fra de ham tro blevne Lande. Lagertha glemmer den hende tilføiede Fornærmelse, iler med sine seirervante Skjoldmøer sin Troløse til Hjelp, og tilkjemper ham over Oprørerne en aldeles fyldestgjørende Seier.

Det synes ikke at fornærme den anførte historiske Sandhed, om man antager, at Lagertha, urolig over sin Gemals lange forgjeves ventede Gjenkomst, ahnende maaskee hans Troløshed, beslutter med endeel af sine Skjoldmøer og med sine Børn at opsøge ham; at den oprørske Konge er netop den Kong Hereth, til hvis Datter han beiler; at denne ei tør give sin mægtige Overherre et fornærmende Afslag, men at han alligevel føler sig fornærmet, og tillige misundelig over hans Overmagt; at han derfor beslutter, at betjene sig af Bryllupshøitidens Sikkerhed, for at overfalde ham og befrie sin Datter for denne Brudgom, sig for en misundt Hersker. Antager man da, som her er fleest, at Lagertha lander nær ved hans Borg, underrettet om hendes troløse Gemals nye Forbindelse, just paa Bryllupsdagen, saa er det naturligt, at hun i sin fornærmede Elfskovs fulde Eidenskab beslutter at tage en rædsom Hevn; men endog historisk sandt, at hun derimod, opdagende et mod ham opspundet Forræderi og Oprør, vender sine Vaaben mod hans Fiender, med en ædel Sjæls Høimodighed glemmer al egen Forbittrelse for at staae ham bi mod Riddingsanfald, og handler saaledes, som i nærværende Skuespil forestilles.

Første Optog.

(Skuepladsen forestiller en Bjergegn ved Sigtölands Kyst. Paa den ene Side sees Porten til Kong Herroths Borg; paa den anden i nogen Afstand en Viig af Havet.)

Naar Skuepladsen aabnes, høres fra Borgen festlig Glædes Lyd; man skjelner blandt Festsangene de Ord:

Dannerfyrsten leve!

Leve hans Brud!

Langt borte seer man et Skib nærme sig, af hvilket Lagertha og hendes Følge af Skjoldmøer stige i Land bag ved Klipperne. Hun træder frem. Lyden af de Ord, hun hører, af de Sange, som opfylde Borgen og Landet, og Synet af den Borg, hvorfra disse Sange for Dannerfyrsten og hans Brud lyde, fæste hendes Opmærksomhed, og vække hos hende forfærdende Ahnelser. Hun vinker sine Skjoldmøer at træde frem, og følge med hende til Borgen, da Sangen bliver endnu tydeligere.

Over Hav, over D,

Fra Havn til Havn

Over Fjeld, over Dal,

Lod Regners Navn.

Ham quod hver Skjald;

Om ham saa glad

Til Freia bad

Hver Nordens Mø,

Men ham, saa stor,

Saa kjæk, saa skjøn,

Kun den favreste Mø

I hele Nord
Er værdig Lon.

Leve Regner, leve Thora!

Leve Fyrsten og hans Brud!

Ved enhver fornøjet Lyd af Regners og Thoras Navn, vorer hendes Eidskab. Hun standser; Eidskabet bliver til yderste Forbittrelse, til Fortvivlelsens Raseri. Støtet paa sin Landses grunder hun saaledes paa fornærmet Elfs Havn.

Hendes tvende Børn, som med de øvrige af Skjoldmøerne komme frem, gaaer hun i denne Eidskab imøde, hun omfavner og trykker dem med Inderlighed til sin Barm. Af Høitidschorene lyder imidlertid atter Regners Navn. Paa dette gjør hun de Spæde opmærksomme; ved Lyden af Thoras Navn, og

Leve Fyrsten og hans Brud!

vender hun sig med Æmhed til dem; man seer hendes Minder sige dem med sømme Smerte: "Elkede Børn, I have ingen Fader mere," og undertrykket af Kummer staaer hun nedbøjet, holdende sig paa Landsen, medens Børnene grædende omfavner den i Sorg hensegnende Moders Kna. Men i det hun reiser sig med et Blik mod den Borg, hvor Regner fuldbyrder sin Troløshed, optændes paa ny den bitter Eidskab, og hun sværger Havn over hendes troløse Gemal. I Fortvivlelsens Raseri seer hun igjen paa sine Børn, og seer dem i den tilvoren Alder troløse, som deres Fader. "Nei, sige hendes Gebærder, det skulle I ikke vorde; ingen tilkommende Lægertha skulle I gjøre ulykkelige, som jeg det er," og hun hæver Landsen for at gjennebore dem. Skjoldmøerne holde Stødet tilbage. Omfavnende hendes Kna bede de ulykkelige Smaa med opløstende Hænder den fortvivlede Moder om Livet. Krigerinderne forestille hende hendes Grusomhed mod hendes egne elkede Børn. Hendes Eidskab gaaer over til Æmhed, Landsen falder hende af Haanden og hun flutter de grædende Børn til det moderlige Bryst. — Endnu gjentages Choret: "Leve Regner og hans Brud!" og rivende sig løs fra Børnene, griber hun atter Landsen og løber rasende til Borgen. Skjoldmøerne holde hende tilbage; "hvad vil du, Fyrstinde?" spørge de. "Gjennebore med dette Spyd den Troløses Hjerte, svarer hun, drage ham ved det knuste Hoveds blodige Haar gennem Staden, til Rødselsku for alle Troløse."

Skjoldmøerne gjøre hende imidlertid omsider opmærksom paa, at just dette Sted er tilberedt til festlige Lege; at man nærmer sig, og at hun skjult oppe mellem Klipperne, kan med egne Øine see, hvad der foregaaer, og da bestemme sig. Hun antager dette Raad, giver Skjoldmøerne Bink at følge sig, og de gaae samtlige, at skjule sig i Fjeldet.

Kongerne Regner og Heroth, med Prindsesse Thora, hendes Møer, og begge Kongernes Følge af Danske og Gotther komme frem fra Borgens Port. Følgefabet modtager Kong Regner med

Chor.

Velkommen hid! hil dig, du Kampens Søn!

Din Lob er stor, misundelig og skjøn,

Meer end Lovsangs Hæder,

Guders Saligheder:

Balkyrien Thora er Heltens stolte Løn.

Nu Sang, og Dands, og glade Sanges Lyd

Om Regner og Thora, om Skjønhed og Vælde,

Tilraabe Sletter og Dale og Fjelde:

Leger, og dandses, og gjenlyder Fryd!

Kong Heroth befaler krigeriske Lege at anstilles. Det seer. Regner er i hver den Seirende. Thora frandser Seireren; og hver Gang istemme de Danske og Gottherne:

Seier! o Seier! din Ven du ei sveeg

I drabelig Leeg.

Hil dig, Danrigets Fyrste, du er

Din Thora værd.

Naar Legene ere til Ende, giver Kong Heroth Befaling til Dandsen. Krigerne og Thoras Møer dandses. Regner og Thora udtrykke deres gjensidige Omhed i en Dands med hinanden. — Fjendske af Elfskovs Harme vil Lægertha, som fra Fjeldet seer derpaa, bryde frem, og hevne sig: men endnu holdes hun tilbage af hendes Følge. — Synet af det elfskendske Pares Henrykkelse udbreder lidenskabelig Deeltagelse blandt samtlige de øvrige. De gaae tilbage til Borgen gjentagende, med Jubel, Choret:

Over Hav over D

Fra Havn til Havn, o. s. v.

Eagertha ved Forbittrelsen bragt til det yderste for-
nyer den Eed, hun har svoret, at hævne sig blodigen.
Hun drager Visseren af sin Hjelm ned over Ansigtet, lige-
saa hendes Følge, og nu iile ogsaa de ind i Borgen.

Andet Optog.

(Stuepladsen forestiller en stor gothisk Sal, prydet med Trophæer. Midt i
Salen et Alter bestemt til Brudevielsen.)

Præsterne, og nogle af Kong Heroths Hovedsmænd
har denne Konge her hemmeligen ladet forsamle, for ved
Præsternes Myndighed og Overtalelser at fuldbringe den
Sammenrottelse mod Kong Regner, hvorefter han og hans
Mænd midt iblandt de nu allerede begyndte Bryllups-
føi-
tideligheder skulde overfaldes, og tilhobe myrdes. Heroth
selv staaer paa Luur for at mærke paa hans Krigeres Stem-
ning. Først naar han derom fornemmer sig betrygget,
træder han frem, og modtager de Sammensvornes Eed.

Præsterne.

Asathor byder:

Bæver! adlyder

Lordenens Bud!

Krigerne.

Nævner, nævner

Lordnerens Bud.

Præsterne.

Asathor byder:

Sevner, hevner,

Sevner, og værger

Gothalands Sæder!

Sværger, sværger!

Krigerne (med stille Forførdelse.)

Vi sværge.

Præsterne.

At hevne, at værg
Herodh og Eder,
Guder og os.

Krigerne.

Vi sværge, vi sværge.

Præsterne.

Saalænge Regner
Ei fældet segner,
Han og hans Skarer,
Saa svæve Farer
Om Gothlands Hæder,
Dets Konge — Eder —
Dets Guder — os.
Men I adlyde,
Og skjælle hyde
Al Rædsel trods?

Krigerne (forenende Spidsen af deres Sværde paa Altaret.)
og **Præsterne.**

Vi sværge, vi sværge,
Bed Asathors Hammer,
Bed Altarets Flamme:
At hevne, at værg
Bort Gothlands Hæder,
Vor Konge, og Eder,
Og Guder og os.
Og ei at hvile,

Før vældig Regner
 Ved vore Pile
 Nedsældet segner;
 Hans Blod skal flyde;
 Vi dertil byde
 Al Rædsel trods.

Neppe er saaledes Sammensværgelsen fuldbendt, førend Musikken forkynnder Brudeparrets Ankomst. Kong Heroth lader de Sammensvorne gjemme Sværdene i Skeden, og gaaer med munter Mine sin Svigersøn og Datter imøde. — Han fører dem til Alteret, og Bielsen gaaer for sig.

Heroth byder Høitidsglæderne begynde. Krigerne, Fruentimmerne, Ungdommen ere enige til, med glædeste Munterhed, at deeltage deri, da pludseligen de Sammensvorne, anførende de øvrige Gother, anfælde Regner og de Danske. — Overtastede Hjempe disse med underfuld Vælde; men efter den tappreste Kamp ere de nødt til at vige for det overlegne Tal.

Lagertha med sine Skjoldmøer kommer. Denne Undsætning fornyer Striden. Man hører, medens disse Kampe vare, snart de Danske, snart Skjoldmøerne, snart og Gotherne, opmuntre hver deres egne Medstridende i afbrudt Chor:

Bryder ind! — styrter frem! — Afathor bød.

Hugger blindt! — trodser Alt! — Seir eller Død.

Kong Heroth falder. Gotherne flygte, bortslæbende hans Lig. Lagertha og de Danske forfølge dem.

Thora løber i Forfærdelsens yderste Biddelse hid og did, fulgt af sine Damer, og Ungdommen. Synet af hendes dræbte Fader, tilligemed Angsten for at miste hendes elskede Brudgom overvælter den ulykkelige Prindsesse. Hendes Kræfter forsvinde. Hun segner i hendes Følgerinders Arme.

Tredie Optog.

(Stuepladsen endnu som i andet Optog.)

Ved Kong Regners Omhu er Prindsesse Thora vækket af sin Afsmagt. Man seer endnu hendes hjærlige Angst for, at han er saaret, hvilken forsøges ved at see hans Rustning blodstænket. Hun trøstes ved at blive underrettet om, at det ei er af hans Blod, men Blod af de Forrædere, som saa barbarisk overfaldt ham.

De seirende Danske vende tilbage, medbringende fangne Gother, uden Baaben og Hjelm. De komme med Seierssang:

Som Helte fra Leire

Vi stride og seire.

Leve Regner! leve Thora!

For at afsprede hendes forskjellige voldsomme Sindsbewægelser, Rødselen over hendes Faders Død, og den lige-
saa vældige Glæde over hendes Brudgoms Frielse, befaler Regner, at Festglæderne og Sangene skulle igjen begynde, og de fangne Gother straffes med at være Vidner dertil.

Regner, Thora, de danske Høvdinge og nogle af Thoras troe Følge sætte sig ved de gjenoprettede Borde. Dansene og Sangene fornyes. En Stjalt istemmer følgende Qvad, hvis Omqvad gjentages i Chor af den hele Forsamling:

Saa glade vi drage det lynende Sværd,

Og Seir eller Død vi skal vinde,

Naar Fædrelands Sarer til Ledingsfærd

Os fordre mod Fædrelands Fiende.

Vi sjungende seire, vi sjungende døe:

Leve Fædreland, Konge og Mø.

Choret gjentager.

Vi sjungende seire, vi sjungende døe:

Leve Fædreland, Konge og Mø.

Saa glade vi drage det lynende Sværd,
 Naar Danrigets Hæder mon falde,
 Ei Dannemand's Navn den Nidding er værd,
 Som ei glad i flig Kamp monne falde.
 Vi sjungende seire, vi sjungende døe;
 Leve Fædreland, Konge og Mø!

Saa glade vi drage det lynende Sværd
 For Vædningen, Førsten hin gæve,
 At fældes for Ham er Hædersfærd,
 Som for Ham at kjæmpe og leve.
 Vi sjungende seire, vi sjungende døe:
 Leve Fædreland, Konge og Mø!

Saa glade nedlægge vi bræbende Staal,
 Naar først det tilkjæmped os Freden.
 Nu høit lyde Danmarks og Regners Staal!
 For Kampen lod; nu lyde Glæden!
 Høit dundre vort Dvab over Fjeld, over Sø:
 Leve Kong Regner, leve hans Mø!

Dertil drikkes af gyldene mjødfyldte Horn.

Sangen og Dandsen afbrydes ved Lagerthas og hendes Folges Ankomst. Hun fremstiller sig med Landsen i Haand, og nedslagen Bisper. — Regner (som ligesaa lidet nu kjender hende, som han kjendte hende for i Kampen, da hun ei heller da lod sit Ansigt tilsyne) reiser sig, og løber hende imøde med aabne Arme for at takke hende for den Undsætning, hun saa vældig gav ham; men med stolt Afspæd støder hun ham tilbage, og giver ham at forstaae, at han nu har at kjæmpe med hende. Regner drager sit Sværd, og lægger det for Lagerthas Fodder, til Beviis paa, at han ei vil bruge Vaaben mod sin Belgjørerinde; han stiller mod hende sin ubevæbnede Barm, og til-

byder hende uden Modstand at gjenneembore den. — Lagertha seer stiet paa ham, tager ham ved Haanden, fører ham nogle Skridt frem med sig, opløfter Bisieren paa sin Hjelms, og lader ham i den ham ubekjendte Skjoldmøers gjenkjende sin forladte Lagertha. — Regner, som lynslagen af dette Syn, dækker sit Ansigt med sine Hænder, og vover ei at løfte Blikket mod hende. — "Har du end glemt din Lagertha, siger ham hendes Blik, saa i det mindste gjenkjende du dit Udkom," og hun fører til ham hans to spæde Sønner, som klynge sig med barnlig Omhed og Bæghed om hans Fødder. Endnu stedse staaer Regner som forstenet. Derved endmere forbittret river Lagertha Børnene bort. "Ei engang dem vil du kjende. — Velan! De ere dine Sønner; de ligne dig. De ere skjønne. Der er intet Tegn til Troløshed i deres Træk. Saa var der heller ei i deres Fæders. Og dog blev han troløs. Jeg vil frelse dem fra at worde dig lige. Tilkommande Lagerthar vil jeg frelse fra dine Lige. — Ryd dit Værk, o Regner!" — og hun hæver Landen for at gjenneembore dem. Men alle løbe til, og Thora undbrager Børnene fra det dræbende Stød. — Regner baagner ved dette Syn.

Lagertha opfordrer ham til at bestemme sig, enten at vende tilbage med hende, eller blive hos Thora. — Striden mellem de gamle Følelser og den ny Erkjendtlighed for Lagertha, Omheden for hans Børn, og hans brændende Kjærlighed for Thora, rase i hans Barm. Tilbøieligheden for den sømme Thora vinder Seier, og han griber hendes Haand. "Ogsaa hende, sige alle Lagerthas Bevægelser, skal jeg altsaa redde for den Glendighed, snart som jeg da worde forladt," og hun hæver Landen for at støde den i hans Barm. Ogsaa nu forsøge hendes Skjoldmøer at tilbageholde hendes Ræsonhed; de drage ham bort, skjule ham mellem sig; men hun forfølger ham, opbager ham. Tummelen bliver almindelig. Thora løber at afbøde Stødet af hendes stedse hævede Landse; og da det omsider falder, for at gjenneembore ham, kaster Thora sig saaledes i Veien, at det, mod Lagerthas Villie, dræbende rammer hendes Barm. Thora segner, dødeligen saaret, i Regners Arme. Skjoldmøerne og hendes Følge stimle omkring.

Da Lagertha seer, at hun har dræbt Thora, dæmper Fortvivlelsen over denne Ulykke hver anden Følelse i hendes Bryst. Hun staaer nu selv som forstenet, støttet paa sin Landse. —

Regner, bragt til Kaseri, træder hen mod Lagertha, med knusende Bebreidelser i alle Miner; og af den hele, med Rædsel og Kummer opfyldte Forsamling lyde i sørgelige Toner de Ord:

Thora, vor Thora, vor Regners Brud,

Bee os! — den Fromme! — see hendes Blod.

Trøstesløs kaster Lagertha sig for den døende Thoras Fødder, flyer hende sin Landse, og beder hende at stille sig ved et Liv, som fra dette Dieblis er hende for stedse forhaadt. Ved sine Følgerinders Hjælp reiser Thora sig, taber af sin Haand Lagerthas Landse, omfavner Lagertha, tilgiver hende sin Død, og vinker hen til sig den ulykkelige Regner, som styrter frem til hendes Fødder.

Afmægtig griber hun endnu hans Haand, og beder ham tilsværge sig at opfylde hendes sidste Begjering; dette besværges Regner. Nu paalægger Thora ham, at vende tilbage med Lagertha; at elste sine Børn, at tænke paa hende. — Han vakler — Hun samler sine sidste hensegnende Kræfter, tager ham ved Haanden, minder ham med Omhed om den nylig gjorte Gæd, at opfylde hendes sidste Villie. Nu lover han at opfylde den. Thora samler i sin Haand Lagerthas og Regners Hænder, og omfavner dem vorelsvis. Deres tvende Smaae trykker hun med Hefstighed til sit gjennemborede Bryst, og døer i sine Følgerinders Arme.

Af Forsamlingen høres udsatte følgende Ord:

Thora, den fromme, den hulde, er død —

Thora — er død.

Regner og Lagertha omfavne endnu Thoras Lig; af Forsamlingen staaer enhver nedsjunken i Sorgen over den omme Thoras Død, udtrykkende sin forskjellige Medfølelse med Regner og Lagertha, og Døkket falder.

S a n g e

af

Balletten Telemach paa Calypso's Ø. *)

Chor.

Velkommen, o velkommen være
Til Glædens D, Ulysses Søn!

- 2 Den Fryd, dig i sit Skjød at bære,
Selv Glædens D i Dag skal lære,
At vorde dobbelt blid og fjon.

Alle,

Velkommen, o velkommen være
Til Glædens D, Ulysses Søn!

- 1 Forviist fra vore Kyster,
Er alt, hvad ei forlyster;
Kun Blidhed, Spøg og Glæder
Har Afgang, trives her.

- 3 Her evig Vaar beklæder
Lyksalighedens Egne;
Dens Fodspor allevegne
Med Blomstre prydet er.

Chor.

Velkommen, o velkommen være
Til Glædens D Ulysses Søn.

*) De af Digteren til anden Act af denne Ballet forfattede
Sange, synes her passeligst at finde Sted.

Arie.

Her stedse Bækfens Surren
 Blandt glade Fugles Sange
 Og Duens kjæle Kurren
 Opfylder Lundens Sange,
 Som dunkle gamle Gege
 Med kjelig Skygge dække,
 Hvor Zephyretter lege
 Blandt Floras Blomsterhække,
 Mens skjulte Fauner skotte
 Fro til Dryaders Dands,
 Og selv i dunkle Grotte
 Dem flette friske Krands.

- 2 Saa rinde vore Dage
 I evig nye Kjæder
 Af Spøg og Dands og Glæder
 Med fro Afverling hen.

- 3 O! glad deeltage
 I disse Kjæder
 Af Spøg og Glæder
 Galypfos Ven!

Chor.

Velkommen, o velkommen være
 Til Glædens D Ulysses Søn.

Arie.

Dit Vink, o Prinds! — og, dig at fryde,
 Naturen selv det skal adlyde,

Selv fjerne Old i vore Sange

Fremstaaer fornyet paa dets Bud.

Dit Vink! — og Lunden skal forsvinde;

Giganterne skal her oprinde,

Og selv Olympens Guder bange

Mod dem i Strid skal drage ud.

Paa Pelion skal Osfa dnyges

Og Fjeld paa Fjeld mod Skyen slynges,

Til Zeus med Tordenstraalens Blink

Tilintetgjør dem. — Paa dit Vink

Skal Zeus paa ny for dig fremtræde,

Og om sin Semele tilbede;

Og Dffer for hans Junos Brede,

Men Moder til hiin Glædens Gud,

Hun døende skal ei fortryde

Den Fryd, hun stolt endda skal nyde,

At hun var eengang Jovis Brud.

Arie.

Endnu dit Vink — og Trojas Lue

Du i vor Sang fornyet skue,

Og hver en hine Heltes Dyst.

Ved Sangens Trylleri dit Die

Din store Fader selv skal følge,

Til gjennem Kamp og blodig Møie

Ham hid tilsidst forsonet Bølge

Henbragte frelst til Glædens Ryst.

O Prinds! see Glædens Døttre hige
 Kun til den Fryd at glæde dig.
 Vi troe os dobbelt lykkelige,
 Ved her at see dig lykkelig.

Chor.

Velkommen, o velkommen være
 Til Glædens D, Ulysses Søn!
 Den Fryd, dig i sit Skjød at bære,
 Selv Glædens D i Dag skal lære,
 At vorde dobbelt blid og skjøn.

Velkommen, o velkommen være
 Til Glædens D Ulysses Søn!

Blindo og Sophronia,
en Opera,

forfattet til Skuepladsens Brug i Aaret 1785.

Personerne.

Aladin, Sultan.

Clorinde, en persisk Heltinde.

Ismen, øverste mahomedansk Præst.

Nicephor.

Olindo, hans Søn, Aladins Yndling.

Sophronia, Ismens Datter.

Sassan, en af Aladins Krigsoverster.

En mahomedansk Præst.

Chor af Christne.

Chor af mahomedanske Præster.

Aladins Stridsmænd.

Perser i Clorindes Følge.

Skuepladsen er i Jerusalem.

Indholdet af dette Syngestykke er taget af Tassos befriede Jerusalems anden Sang. Baron Cronck har oversamme Emne gjort et Sørgeespil paa tydske Vers. Med bedre Held synes Mercier deraf at have udarbejdet et fransk Sørgeespil i Prosa. Denne fandt det anstødeligt, hvor flittet end Fabelen, saaledes som Tasso fortæller den, synes til et Skuespil, at føre paa Skuepladsen en Handling, til hvilken et Mariebilledes Bortrøvelse, som det er i Tassos Fortælling, var Grunden. Mere anstødeligt vilde dette sikkerligen være for Franskmand end for os; ikke desmindre har Forfatteren troet, heller at burde beholde Merciers Forandring, der dog intet forandrer i Hovedsagen. — For ikke at antastes for Plagiat, vil man forud anmelde, at man til dette Syngespil har taget meget af Merciers smukke Drama; men ikke desmindre søgt, saavidt mueligt, mere at holde sig til Simpliciteten i den italienske første Original; af hvilke man har, indtil Udtrykkene endog, stræbt at beholde saa meget muligt.

Forfatteren har overhovedet meget mere ønsket, at forestille Tilskueren ved Merciers Hjælp, en taalelig Copie

af Tassos fjønnefte Arbeide, end ved taabelig stolt Originalitet villet vove, mere, end han fandt høist fornødent, at fremstille i det Sted sit eget.

For Vellydens og den større Bequemmeligheds Skyld til Vers og Sang har han beholdt det italienske Navn Macon, istedet for Mahomet, eller Muhammed.

Første Optog.

Skuepladsen er paa Zions Bjerg, imellem Ruinerne af det gamle Tempel. Der ere nu de undertrykte Christnes Gravsteder. Derfra er Udsigt over Bjergene udenfor Jerusalem.

Første Optrin.

De Christne. Det er i Dagbrækningen. De have her
hembrevet Natten med Klager. De ere adsplittede imel-
lem Gravene og Ruinerne. Kun faa sees paa Skuepladsen.
Mange forestilles omvankende længer borte paa Bjerget.
Imellem dem ere Olindo og Sophronia.

Chor.

End engang bestraaler
Dagen Zions Steder,
Seer dets saldne Hæder,
Seer dets Fienders Vold;
Længe, længe taaler
Zions, Dagens Herre,
At hans Folk skal være
Grusom Fiendes Vold.

At forgjeves lyder
Vores bitter Klage!
At forgjeves flyder
Her vor Smertes Graad!

Naar skal du oprinde,
 Herlige blandt Dage,
 Da vort Folk skal vinde
 Zions Bjerg tilbage,
 Som vanhellig Fiende
 Grum har undertraad?

Andet Optrin.

De Forrige. Nicephor, som er kommen ind under
 Slutningen af foregaaende Thor.

Nicephor.

O Salem! hvor forandret er du nu
 Fra den Tid, Aladin med Gunst anførte
 Mit Raad til Fred, til Mildhed mod vort Folk!
 O her, endogsaa her,
 Hvor Helligdommens truende Ruiner
 Og mangen Martyrs Grav
 Høitidelig indbyder Sorgens Ben,
 Og hvor den døde Gensomhed
 I Nattens Skygger Salems Folk forsamler,
 Selv her mit dunkle Syn forgieves søger
 En fordums Ben,
 Et Afsyn, som jeg saae i hine Dage!
 Al har Ismen det ganske Folk udryddet?
 Men hvad! en Fiende her! selv her en Speider,
 Som lytter paa de Undertryktes Klager!
 Hvor rolig triner han blandt Gravene!
 Hvor stolt blandt disse truende Ruiner!

En fiendtlig Kriger! og endda saa ædel,
Hans Mine trodser, spotter ei vor Sorg.

Tredie Optrin.

De Forrige. Olindo.

Olindo.

Og du henstummer i din Fryd, Olindo!
I Elfskovs Drømme, medens dine Brødre
Det Folk, som kjender ei, — som frygter dig —
Som du fornærmer ved at vise dig,
Som mistroer — hader dig, o medens det
I Graad hensmelter — og du dvæler her —
Hist komme nye Fiender. — Vore Hære
Bag hine Bjerge langtsomt nærme sig.
Du fængsles her. Hist kinne Heltene,
Paa hvilke Salems Frelse hviler.

Brødre, seer det Banner,
Som vort Folks Tyranner
Snart nedfælde skal.
Giler, at anraabe
Ham, som bød os haabe,
Som vil ei vort Fald.

Chor.

Du, som i det Høie
Rigers Skiebner veier!
O du vilde høie
Raadefuld dit Nie

Olindo.

O kjend din Søn, din elskede Olindo
Min Fader, elskede, begravte Fader!

Nicephor.

Min Søn! min Søn! o dette svage Syn,
Af Taarer svækket, skjulte mig den Fryd,
At det var dig. Mit Hjerte sagde det.

Men denne Dragt — Tilgiv min bange Tvivl —
Hvad Fællesskab, min Søn, med vore Fiender?

Olindo.

Din Søn vandt Gunst hos vore Fienders Herker,
Han elskte dig; Af han har troet, som jeg,
At Graven skjulte dig —

Nicephor.

Af grusom endtes

Hans Gunst mod mig — men il, fuldend min Frygt.

Olindo.

Frygt ei! For vel indprented' du min Barm
Den hellige Verbødighed,
Seg skylder mine Fædres rene Lære,
Til at jeg kunde glemme den, og dig.
Erkjendtlighed jeg skylder Aladin;
Men hans Belgierninger bevæged' ei
Din Søn til Troløshed mod dig og Himlen.

Nicephor.

O du, som hjalp mig for min Sorg at bære,
O hjælp mig nu, at bære denne Fryd.

Mægtig Blodets Stemme taler

I din Faders knuste Bryst;

Men at tro du holdt i Tre

Dine Faders rene Lære,

At du Fromheds Præg bevarer

Mellem Fiender, mellem Fæder,

O hvor sødt hvert Spor af Dvaler

Skvinder bort ved denne Lyst!

Olindo.

Det er dig, o elskte Fader!

Som igjen omfavner mig;

Dig, som tidlig dette Hjerte

Lyst til dine Dyder lærte;

Dig, hvis Kummers Præg indgyder

Dobbelt Agt for dine Dyder;

Dvægsom Graad mit Ansigt bader,

O din Søn er lykkelig.

Begge.

Himlen naadig vil kun saare,

For at give Trøst;

Dobbelt sød er Glædens Taare

For et saaret Bryst.

Nicephor.

O jeg har fundet dig, min Søn!

Seg nød hos Aladin den Gunst, du nyder;

Men den Gang leved' ei vort Folk i Strid

Med hans. O! Vren, Himlen byder dig,

At flye — Hift vore Hære nærmere sig,

Snart Striden skal igjen naae Salems Porte.

Olindo.

Du byder mig, at flye, at stride mod
 Min Ven og din, o det er Aladin.
 Han troede dig i Graven; kun Ismen,
 O kun Ismen den Edle har forblindet;
 Kun han vor Fiende er, han har belænket
 Min Faders Arm — o Fryd at hævne dig!

Nicephor.

Ogsaa dig kan Svagheb blinde,
 Ogsaa du er Menneſte;
 Vogt dig, at din værste Fiende
 I dig selv du ei ſkal ſee.
 Undfly Faren, mens du kan;
 Daaren kun for intet bærer,
 Kun, hvor Wiſdom Strid udkræver,
 Der trods Faren, ſtrid ſom Mand!

O det er farligt, elſkede Olindo,
 At nyde Gunſt hos den, at elſke den,
 Som hader, ſtrider mod, forfølger dem,
 Du ſkylde meer end Livet, om du kunde.
 Fly Aladin — vær hans, vær dine Brødres Ven!
 Strid ei; thi Troløſhed mod Venſkabs Pligter,
 Den fordrer Himlen ei, og ei dit Folk.

Olindo.

Dit Raad, dit Bud er Wiſdom, ædle Fader!
 Du troer mig ſvag — velan, men dog udkræver
 Det Styrke, mandig Kraft at flye.

Nicephor.

Olindo!

Dit Die heftes stivt paa hine Grave.

Olindo.

Belan! For dig bør intet være skjult.

Den Evne, Alabins Velgjørenhed

Mig gav, at lindre mange Brødres Kaar,

Gjør mig mit Dphold her til hellig Pligt.

Dog holder end eet Baand mig her tilbage;

O du har engang elsket, beste Fader!

Nicephor.

Den ædelste blandt alle Jordens Døtre,

Og du! bliv ved, min Søn! hvem elsker du?

Olindo.

Min Fader, fremmed inden Salems Mure,

Maafkee ei kjender den Sophronia,

Hvis Fromhed, hvis tilbedelige Dyd

Allene Himlens Brede vist forsoned',

Om den var svoret over Zions Egn.

Seg var uværdig Navnet af din Søn,

Isald jeg ei tilbad den rene Dyd

I min Sophronia.

Mit Hjerte brænder; men det's rene Luer

Fortære det i Løndom. Ak hun veed

End ei, hvor inderlig mit Hjerte brænder,

Og, ak! maafkee endnu hun aldrig saae mig.

Nicephor.

Sophronia; jeg mindes dette Navn,
Melissas, min Venindes Datter!

Olindo.

O see! der kommer hun, o! Vaaren lig,
Med Blomster at bestroe sin Moders Grav,
Som daglig hun med sine Taarer væder.
Men jeg skal flye — velan — selv denne Gang!
Jeg da ei meer den Himmelske bør skue,
Dg svække meer det alt for svage Mod.
I Morgen samles, flye vi med hinanden;
Farvel! min Fader.

Fjerde Optrin.

Nicephor. Det omvankende Folk. Sophronia.

Nicephor.

O han veed da ei,
At hans Sophronia en Datter er
Af hin Forræder, af vor svorne Fiende!
Dg selv maaskee hun veed det ei.

Sophronia (bestroe Graven med Blomster.)

Smukke Blomstre, snart I blegne,

Visne, døe paa dette Sted!

Al, som I kan jeg ei segne

Her til varig Hvile ned;

Eders Stov I snart skal blande

Med det Stov, som her er gjemt!

Kun til det med Graad at vande,
 Himlen vred har mig bestemt!
 Flyder, Bemøds Taarer! flyder
 Her paa Trøstens Tempel ned!
 Blomstre, som jeg sanked', pryder
 Det forønskte Hvilested.

Nicephor.

Sophronia! tillad en fremmed Ven,
 Som fra din Ungdoms spæde Dage
 Dig ei har seet, at byde dig den Trøst,
 Som Vensskab, som en tung Erfarenhed
 I Lidelser, i Modgang, og i Trængsler,
 Maaſkee ham Evne gav, dig at meddele.

Sophronia.

Ærværdige, modtag mit Hjertes Tak!
 Du byder Sorgen Trøst, o men dit Afsyn
 Forkynnder ei, at du er Dødens Bud,
 Du var da blid lig Sommeraftenen,
 Din Pande bar ei Sorgens dybe Furer.

Nicephor.

Ia Døden, Døden er den sande Trøster,
 Elſkværdige! dog er Taalmodighed,
 Og Haab, og ædel Kjækhed rig paa Trøst.
 Vor Hær, som nærmer sig, vil snart med Held
 Afsløse vore Brødres Lænker.

Sophronia.

Endog belænket Slaves Sjel
 Kan føle Dydens rene Glæder.

Nicephor.

At, men for den, som seer sig Træl,
Er Alting, Alting Bitterheder.

Sophronia.

Den, i hvis Hjerte Dyden boer,
Er glad og fri, trods Baand og Lænker.

Nicephor.

At tidt gav Svagheb efter for
En nedrig Boldsmands skjulte Rænker.

Begge.

Den, i hvis Hjerte Dyden boer,
Er glad og fri, trods Baand og Lænker,
At tidt gav o. s. v.

Sophronia.

O Fremmede, og veed du ei,
At hin Ismen, nu vores svorne Fiende,
Var engang elsket blandt vort Folk, tilbedet,
Som Dydens og vor Læres ædle Tolk?
Og veed du ei, at den Blindo,
Hvis Mine spaaer den Edelmødighed,
Den Ild, den Trofasthed, den rene Dyd,
Var fød blandt os,
Og at han nu er vore Fienders Ven,
Tyrannens Speider hos de undertrykte?
O mange har forladt os; selv den Beste,
Den Edelfste er svag for Overmagten.

Nicephor.

Og skulde selv Blindo, selv min Son —

Men nei; jeg læste i Olindos Hjerte
Den ædle Sandheds rene Sprog.

Sophronia.

Du er hans Fader, ædle, fromme Olding!
Tilgiv; min Hensigt var det ei at saare
En Faders Bryst. Maaskee — at jeg havde
Bedraget dig, og mig; at var han trofast —

Den Hær, som hist sig nærmer,
Kan vore Lænker bryde,
Bist, snart, som vor Bæstjærmer
 Vil Himlen vise sig;
Nu at vort Folks Udvalgte
Tyrannens Bud adlyde;
At Svaghed Dyden qvalte,
 Den Tanke dræber mig.

Femte Optrin.

De Forrige. Saraceniske Soldater.

Saracenerne.

Fly, vanhellige Skare!
Fly! sig Aladin nærmer.

Solket.

Dydens hulde Bæstjærmer!
Zions Fiende sig nærmer.
Himmel! naadig du spare
 Dem, som haabe til dig.

Saracenerne.

Hier, Trælle, bortviger!
 Aladin Zion bestiger,
 Skjælv, o Trælslof! og viig,

SolKet.

Zions vældige Herre!
 Vor Beskytter du være!
 Af, din Fiende bestiger
 Zions hellige Bjerg.

Saracenerne.

Trælslof, lydig du vige!
 Til, hans Brede afværg.

SolKet (vigende.)

Af, forgjebes lyder
 Vores bittre Klage,
 Af, forgjebes flyder

Her vor Smertes Graad:

Naar skal du oprinde,
 Herlige blandt Dage,
 Da dit Folk skal vinde
 Zions Bjerg tilbage,
 Som vanhellig Fiende

Grum har undertraad?

Sjette Optrin.

Aladin og Følge.

Aladin.

Vor Fiendes Klager ængste mig;
 Hvi blev det fromme Folk vor Vældes Fiende?

En Saracener.

Foragt de svage, de troløse Trælle,
 Du Kongers Herker, Jordens Undertvinger!
 Her er det Sted, hvorfra du overseer
 Din stolte, din tilbedelige Bælde.

Aladin.

Hvor frygteligt et Sted!
 Hvor rædsomt disse faldende Ruiner
 Forkyndte Drab og Hevn ved deres Fald!
 Smellem Grave, mine Fienders Grave,
 I lede mig, Forrovne!

Saraceneren.

Hist sku din Leir, o Bældige!
 I hundred tusind Glavind flinner der
 Din umodstaaelige Bældes Forsvar.
 Hist kommer Persers mægtige Heltinde
 Med de uovervindelige Skarer,
 Hvis Baaben eene trodse kan de Svage,
 Som end erkjende ei din Overmagt.
 Hist langt fra kryber Fiendens Hær,
 Forsagt og svag iblandt de fjerne Klipper.

Aladin.

Ik blot for at bese den Bælde,
 Som skal min svage Fiende fælde,
 Min Vei skal gennem Rædsomheder
 Og Dødens skumle Strækning gaae!
 Ja, det er sødt, at overvinde,

At trodse hver opsætsig Fiende;

Af Seierens tilbedte Hæder

Er Fjøn; men kostbar at opnaae.

Men hist min Ven, min troe Ismen,

Med iilsom Fod og rædsom Udsærd kommer.

Og Macons Hellige, som han, forkynde

Forbittrelse og Skræk ved alle Miner.

Syvende Optrin.

De Forrige. Ismen. Præster.

Ismen og Præsterne.

Rust dig til Brede,

Macons Forsvarer!

Blodstrømme flyde!

Til at udrydde

Bantroens Slægt.

Ismen.

Hevnen er rede,

Dersom du sparer

Dem, som vanære

Kongernes Herre.

Op, ham forsøgt!

Uladin.

Grumme! jeg bærer.

Af, af din Mine

Rædser fremstinne.

Knus mig, bliv ved.

Ismen.

Hevn, Hevn jeg kræver.
 Afvend dens Luer;
 Rædsom den truer;
 Himlen er vred.

Chor.

Rust dig til Brede, o. s. v.

Ismen.

Skjælv, Sultan, Skjælv! ifald du tøver,
 Vort Tempels Alter er vanhelliget;
 En Spotters Haand
 Prophetens Lov forvoven har adsplittet.
 Nedtraadt i Støvet af en Macons Fiende
 Den ligger; o den kræver blodig Hevn.
 Dens frygtelige Helligdom er skjændet.

Chor.

Rust dig til Brede, o. s. v.

Madin.

O Skræk! o Skræk!

Ja dse — dse skal Misbæderen — hvo er han?

Ismen.

Det ganske Folk, som Macon ei erkjender,
 Enhver af dem, Propheten her fortørne
 Med oprørsk Spot, vanhelligt Klageraab;
 Det ganske Folk lad føle Hevnens Ild!
 Og hør, o Sultan, agt paa Himlens Tolk;
 Det er dens Røst, dens Bud, jeg dig forkynder.

Ifald du sparer rædsom Hevn,
 Skal Himlens Brede falde paa dit Hoved
 Og paa dit ganske Folk.
 Den dig sin Lynild gav i Hænde;
 Ei være den forgjeves dig betroet!

Uadin.

O grumme, frygtelige Magt!
 Men Himlen selv mig hellig Grumhed byder.
 Dens Bud igjennem dens Udvalgte Læber
 Forkyndes mig, og kræver Blod.
 Velan! her, Macon fra det Høie!
 Og du, hans Folk, og I, som mig omringe!
 Hvis, før bag hine Bjerge Solen daler,
 Misdæderen ei funden, straffet er,
 Da være hele det oprørske Folk,
 Som Maccons Helligdom i Blindhed spotter,
 Et blodigt Offer til dens Hevn!
 Den Skyldige omkomme da
 I det almindelige Nederlag!

Gaaer, Muselmænd, forkynnder hine Trælle
 Mit Bud, og Himlens Dom.
 Gaaer, Bredens Sendebud, lad Salems Porte
 Tilspærres, at ei een undvige skal.

Hvor er Blindo! hvor min ædle Ven!
 Hans fromme Sjæl vil gyse ved vor Grumhed.
 Og jeg — o lad os flye et Sted,
 Hvor de Ulykkelige Klager

J skrækfuld stille Gjenlyd synes svæve
 Blandt Gravene — Jo, de mig synes sukke
 Kom lad os iile bort, — Til dig, Ismen,
 Betroer jeg Hevnen at udføre.
 Spar intet Middel til den Skyldige
 Blandt de Ulykkelige at opdage.
 Tænk, Himlen fordrer Hevn, men er retfærdig.

Attende Optrin.

Ismen. En af Præsterne.

Præsten.

Lov Macons Helligste!
 Forund din Dyds beundrende Tilbeder
 Et Dieblisk. Du fordrer blodig Hevn
 For Altrets Skjendsel. — Selv jeg, skjult i Templet,
 Med fleer dets Helligdoms Indviede,
 Med Bæven saae, at du med egen Haand
 Prophetens Lov adsplytted.
 Vi kjende nok din Hellighed, din Viisdom,
 For ei at tvivle paa, at Macon selv,
 Som aabenbarer dig sit skjulte Raad,
 Befoel dig denne frygtelige Handling.
 Dog kunde du miskjendes, og — —

Ismen.

Du saae,

Du saae, at jeg Prophetens Lov nedtraadde?

Velan, o Ven! og faae du ei Propheten,
Nedstegen i en rødsom Tordensky,
At svæve over Altret, at befale
Sit Tempels Øverste, hvad jeg har fuldbragt!

Præsten.

Kun et forklaret Die kan see Macon.
Dog syntes ogsaa mig — —

Ismen.

Den Hellige

Befoel sin Træl, at bruge denne List,
For sine svorne Fiender at nedfælde.

"Kun Middel savne de, saa talte han,

"Til tifold mere skjændig Vold at øve.

"Fuldfør, o Hellige, hvad ellers de

"Vil med vanhellig Haand udføre;

"Sik, nedstyrt vore Fienders hele Hob.

"Det er mit Bud" — Jeg bævende adlød.

Præsten.

O hellige, tilbedelige Wiisdom!

Ismen.

Men Taushed fordres, Macons Salvede!

At Aladin er svag og feig,

Han taaler ei, at kjende Macons Wiisdom!

Men dig og dine Brødre han tillod

En hellig Deel i sine skjulte Raad.

Vel, det skal jeg, hans Skattes troe Bevarer,

Erkjende, ved at yde Eder

Den Deel deraf, som skyldtes hans Udvalgte.
Gaae, min og Macons Ven! vær troe og taugs.

Niende Optrin.

Ismen.

Ha! jeg er røbet; men den Magt,
Hvormed jeg disse Svage, Aladin
Og alt hans Folk, i Lænker holder,
Ha! den skal trodse, spotte alle Farer.

Var ei den modige Blinde!

Ha! du beskytter dem, som har forsøgt
At styrte mig — o selv du har forsøgt det.
Men Veien aabnet er — frygt, frygt dit Fald!

At, det koster Frygt og Fare

At erholde, at forsvare

Ret til Overtroens Skatte,

Ærbidighed, og frygtet Magt!

Men jeg knuser mine Fiender,

Og den No, den Magt, jeg vinder,

Snart mig Noien skal erstatte.

Grunden alt med Held er lagt.

Andet Optog.

Uladins Slot.

Første Optrin.

udenfor Slottets Indgang det kristne Folk, indenfor
Bagt. Ismen og Præster.

Solket.

Hør, mægtige Fiende!
D' hør fra din Trone
uffylbigheds Skrig.

Ismen.

Ei Graab kan forblinde,
Kun Blod kan forsone,
D' Trækslok! din Fiende,
Og Himlen, og mig.

Solket.

Hør, mægtige Fiende!
D' hør fra din Trone
uffylbigheds Skrig.

Ismen.

Sil, Bagt, at forjage
Oprøriske Hob.

Vagten.

Bort, Folk! viig tilbage,
Omsonst er dit Raab!

Solket.

Dmsonst er vort Raab.

D, I, som forjage
Den raabende, svage,
Som hæver sin Klage
Til Tronen om Ret!
D hæver, I Grumme!
For Hævnerens Domme,
D Hævnen vil komme
Gjengjældende det.

Præsterne og Vagten.

Ei Graad kan forblinde,
Kun Blod kan forsone,
D Trælflot', din Fiende;
Dmsonst er dit Raab.

Solket.

Dmsonst er vort Raab.
D du i dit Høie,
Som hører vor Klage!
Du vende dit Hie
Til os i vort Rød.

Ismen.

Vagt, iil, at forjage,
At dæmpe den Klage!
I tøver; jeg bød.

Solket.

Hør, mægtige Fiende,
D, hør fra din Trone
Ustyldigheds Skrig;

Ismen.

Kun Blod kan forløse,
O Trælsflo! din Fiende,
Og Himlen og mig.

(Bagten har imidlertid bortjaget Folket, og tillukket Slottets
Porte; kun Sophronia er bleven tilbage.)

Andet Optrin.

Sophronia. Ismen. Saracenist Bagt.
Hassan.

Hassan.

Hvorhen? Hvad fordrer du, Ulykkelige!

Sophronia.

At stilles for vor Undertvingers Ansyn!
En vigtig Sag jeg har at aabenbare.

Ismen.

Forbavne! Aladin neblader ei
Sin Høiheds Glands, til at bestraae
En af det trodsende, oprørske Folk.
Gaae!

Sophronia.

Herre, tilgiv, men jeg kjenner ei,
Er du den Vældige,
Hvis Brede's Bud i Dag forkyndes os?

Ismen.

Mit Bud er hans; hans Magt er i min Haand;
Og jeg befaler dig, at flye.

Hassan (til Ismen.)

Dg jeg

Befaler dig, ei at misbruge
 Vor Herskers Magt. Gaae Stridsmænd! at forkynde
 Vor milde Hersker, at han kalbes,
 At høre en Ulykkelig. Jeg veed
 Han hædrer mild Beherskers Pligt.

(Soldaten gaaer.)

Ismen.

O Skjælv,

Skjælv, trodsige Dyrer, som forhaaner
 Den, som befaler i vor fælles Herres
 Dg i sit eget Navn. Frygt for Ismen!

(for sig selv.)

Men hendes rolig stolte kjække Ansyn
 Forvirrer mig.
 Ja selv jeg iile maae, at forekomme,
 At ei den svage Aladin
 Bevæges skal ved denne Skjønnes Klager.

Tredie. Optrin.

Sophronia. Bagten (affides.)

Sophronia.

Sat Mod, vær stærkt, o du mit svage Hjerte!
 O søl, o nyd den festlig høie Fryd,
 At døe, at døe til Frelse for dit Folk.
 O søl dig stolt, Sophronia!

Dit Liv er vigtigt; ved at offe det,
 Du redder mangt et kostbart elsket Liv,
 Du forekommer uhørt Vold og Grumhed.
 Hvad søger du, mit Die! — Bort o Drøm!
 At kan jeg, selv i disse Diebliske,
 Ei dæmpe, ei forjage dig — Blindo!
 Hvi er ei du iblandt dem, min Død skal frelse?
 O! mangen ædel Barm jeg redde skal,
 Og du — at, at du var din Herkomst værdig!
 O, men det er du — Men hvor spørmer jeg
 I dette store Dieblif,
 Da jeg Tyrannens Grumhed gaader i Møde!
 Da jeg paatager mig, at fyldestgjøre
 Tyrannens Hævn.

Styrk min Barm, du høie Glæde!
 Bore Fienders barske Brede
 Skal forsones ved min Død!
 Lær, indprent det svage Hjerte,
 At ei det kan volde Smerte,
 Hvad høimodig Dyd mig bød.
 At jeg ønsked', at hendrage
 Livets umisbrugte Dage
 Dydens Ven til Fryd og Trøst;
 Førend Gravens stille Slummer
 Først at lindre manges Kummer,
 Glæde mangt et dydigt Bryst!
 O den søde Drøm forsvinder;
 Dog, mit svage Hjerte! finder

Du ei Fryd i Gravens Stjød?
 Styrk min Barm, du høie Glæde,
 Gore Fjendens barste Brede
 Skal forsones ved min Død.

Fjerde Optrin.

Sophronia. Aladin. Ismen. Bagt.

Aladin.

Min Dom staaer fast, Ismen. Det ganske Folk
 Skal, om Misbæderen kan ei opdages,
 For Solen daler, være Hævnens Offer.

Ismen.

Men dersom han opdages, Aladin!
 Betænk din Pligt. Trods ei Prophetens Bud!
 Den fjæmdige, hævnraabende Misgjerning
 Forsones ei ved een Misbæders Bled.
 Det ganske Folk, det ganske Folk bør døe

Aladin.

Ah! Macon fordrer Hævn, men Himlen byder
 Retfærdighed. Min Dom, mit Ord er helligt.
 Hvor er den dristige, som vover
 At nærme sig sin vrede Herskers Afsyn?

Sophronia.

Jeg kommer, Sultan, for at hæmme
 Din frygtelige Bredes Løb. Befal
 De Bødler, som dit Vink allene vente,
 For at nedfælde et uskyldigt Folk,

At lægge ned det Sværd, som alt er hævet.
 Jeg kommer, for at aabenbare dig,
 Og bringe fangen for dit Afsyn
 Den Skylbige, du søger.

Ismen.

Stolte Frækhed!

Den svage skulde — List! forvovne List!
 O Sultan, de tør prøve at besnære
 Din Mildhed.

Aladin.

Lael! Hvor er Forbryderen?

Sophronia.

Her for dit Afsyn, Sultan! Denne Haand
 Den Handling, du vil hævne, har udført.
 Hiin Koran, som vor rene høie Lære
 Saa skjændigen fornærmer, det tog jeg
 Af Altret bort. Jeg har adspaltet det.
 Den, som du søger, som din Brede truer,
 Er jeg.

Aladin (for sig selv.)

(Saa ung, saa svag, og dog saa modig!
 Al, hun forvirrer mig) — Og du tør trodse
 Min Bredes Magt, de Straffes Rædsomheder,
 Som vente paa Forbryderen.

Sophronia.

Mit Die

Med hellig Længsel stuer dem i Møde.

Run mig tilkomme de, jeg mig paadrog dem.
 Du truer et uskyldigt Folk; det redder
 Min Død, og dig forskaaner jeg
 For Uretfærdigheden af det Nederlag,
 Hvormed du truer de Uskyldige.

Aladin (for sig selv.)

(Ah Stoltthed! ædle, underfulde Stoltthed!)
 Og hvo tog Deel i denne frække Handling?
 Hvad væbnet Haand stod rede, til at møde
 Bort Tempels hellige Bevogtere,
 Isald man havde røbet dig?

Sophronia.

Med ingen

Jeg vilde dele mindste Glimt af Vren,
 At have fuldbragt en saa ædel Handling.
 Jeg selv var ene min Medviberinde;
 Mit eget Raad jeg fulgte; og allene
 Jeg har udført det. — Sultan! du har dømt.

Aladin.

Ha, jeg har dømt — Belan! min Dom staaer fast.
 Ismen! fuldfør fortørnet Himmels Dom.
 Forson den; lad Misbædersken opoffres,
 Og staa et ulyksaligt, skyldfrit Folk.

Ismen.

Og det er al din Hevn, o Aladin!
 For en Misgjerning —

Uladin.

Hvad jeg bød, staaer fast.

Min Sjel er træt af Grumhed. Til, besal,
 At Salems Porte atter aabnes,
 At Persers ædelmodige Heltinde
 Indlades kan.

(for sig selv.)

Af, kunde hun bortdysse
 Den Angst, som kvæler mit beflemte Bryst.

(Sophronia er imidlertid paa Ismens Bink lagt i Lænter.)

Femte Optrin.

Olindo. De Forrige.

(Sophronia er omringet af Bagten, saa Olindo ikke
 strax bliver hende vaer.)

Olindo.

Ha Sultan, du forraades, du forledes
 Til Grumhed, som jeg veed, dit Hjerte haber.
 O dine Bødler vente kun et Bink
 Af den Meneeder, af Ismen, der troer,
 At dæmpe den Fortvivlelse, som brænder
 Hans sorte Sjel, ved Drab og Nederlag.
 Ha ingen, ingen af det ædle Folk,
 Din Brede truer, har begaaet den Handling,
 Du hævne vil paa de Ulykkelige.
 Kun den troløse — —

Aladin.

Himlen fordrer Hævn.

Olindo, du var altib Mildheds Følk!

Ubilligen anklager du Ismen.

Bær Ugt og Frygt for Macons Helligste.

Misbæderen er funden; Hævnen truer

Ei meer det undertrykte Følk. Min Ven!

See hist den Haand, som Macons Lov adsplitted'.

Olindo.

Sophronia!

Aladin.

Hun selv sig overgiver

Til Hævnens Grumhed — og med hendes Død

Den er forsonet.

Olindo.

O Sophronia!

Du ædle, du paatog dig denne Brøde!

Ved Himlen, Aladin, hun er uskyldig.

Kun jeg kan vise dig Misbæderen,

Ehi denne Haand adsplitted' eders Koran.

Seg fødtes eders Loves svorne Fiende,

Bestandig tro jeg nu har hevet den.

Aladin.

Olindo! du Olindo!

Olindo (til Sophronia.)

Hellige!

Du vilde ved en grusom Død befriet

Dit Følk. — Du vilde liidet for min Brøde.

Sophronia.

Fortørn ei Himlen ved Usandhed, Ædle!
 Fornærm ei heller mig, Uskyldige!
 Du troer, jeg uden dig ei trodse kan,
 Hvad en Tyrans Forbittrelse formaaer.
 Vliid, ogsaa dette Bryst et Hjerte gjemmer,
 Som kan foragte Døden, og hvis Blod
 Den Hæder kjøbe kan, du mig misunder.

Ismen.

Du lærer, Sultan, da tilsidst at kjende
 Det skjændige, trolose Folk. Velan!
 Mig overgav du Magten. Jeg vil iile,
 At overlade disse vantroe Skarer
 Til en retfærdig Hævns forskyldte Strængheid.

Olindo og Sophronia.

Kun mig, o du vor Dommer!
 Kun mig din Hævn tilkommer.
 D lad din grumme Brede
 Forsones ved min Død!

Ismen.

Den hele, hele Skare
 Lad Himlens Hævn erfare,
 Hvis ei, dens Jld er rede!
 Skjælv, lyb, hvad den dig bød.

Olindo og Sophronia.

Den Skyldige du sælde!
 Den Skyldige er jeg.

Ismen.

Det ganske Folk undgielbe;
 For høvnes Macon ei.

Aladin.

I angstfuld Tvivl jeg svæver,
 Af piinlig Frygt jeg bærer.
 Al! Himlen Grumhed kræver,
 Forsones kun ved Blod.

Ismen.

Hør! Himlens Torden lyder!
 Giv Agt, ved mig den hyder,
 At vældig du udgyder
 Den hele Skares Blod.

Olindo og Sophronia.

Du dømt i din Brede;
 See her dit Offer rede,
 Byd, Sultan, og med Glæde
 Jeg Døden gaaer imod.

Ismen.

Og seer du ei, at man bebrager dig,
 Og at det hele Folk indviklet er
 I den Forbrydelse, din Magt bør straffe?

Aladin.

Det hele Folk! — men nei, tilgiv, o Macon!
 Min Læbe kan ei — o den kan ei hyde
 Den hele fromme Skares Undergang.

Høimodige Bedrageri! o naar
 Var Sandhed skjon nok, dig at foredrages!

Du fordrer Hævn, o Macon! blodig Hævn,
 Belan, modtag det Offer, jeg dig bringer,
 Og vær forsonet!
 Lyd mit Bud, Ismen!
 Hæv al Forfølgelse imod det svage
 Ulykkelige Folk, og — strænge Himmel!
 Det er din Brede's Bud — Ismen, udfør
 Paa disse tvende Hævnens dyre Krav.

Olindo.

Mig, Sultan, eene mig tilhører Straffen,
 Ved Himlen! ei Sophronia.

Sophronia.

O Sultan!

Ufskyldigt Blod forsoner ingen Brøde.
 Olindo er ufskyldig. O Tyran!
 Redskald ei Hævnen ved den Edles Død.

Ismen.

Kun Strømme Blod aften vort Tempels Skjendsel.

Aladin.

Du veed min Dom, Forvovne! lyd og skjælv.

Sjette Optrin.

Olindo. Sophronia. Ismen. Bagt.

Ismen.

Paa disse tvende, kun paa disse tvende
 Jeg Hævnens strænge Bud udføre skal. —

Bagt! I har hørt vor Sultans Dom.
 Man bringe Kjæder, man belænke Helten,
 Man lægge ham, og hans Sophronia,
 Adskilte fra hinandens Barm, i Fængsel.
 Jeg gaaer for at berebe dem det Baal,
 Som skal foreene dem. Bevogter vel
 Den brede Himmels Dffre.

Syvende Optrin.

Olindo. Sophronia. Bagt.

Sophronia.

Fly, o fly,

Uffryldige! Lev! Du har Mod og Dyd,
 Fly til vor Leir, og strid mod vore Fiender!
 Strid for vort Folk, og vore Fædres Lære,
 Og lad mig svage døe; min Død er nok
 Til Frelse for de undertrykte Skarer.

Olindo.

Og skulde nedrig Flugt berøve mig
 Den Fryd, at døe med dig, at døe med dig?
 Og din Olindo flye, at stride mod
 Sin Ungdoms Ven, sin Svagheds tro Belgjører,
 Som tvungen har med Taarer dømt hans Død.
 O, det blev ei min Lob, Sophronia,
 At nyde Livet ved din elskte Barm.
 Velkomne Død! du skal foreene os!

O længe, længe har jeg søgt forgjeves,
 At aabenbare dig den Kjerlighed,
 Din rene Dyd, din Sorg, din Skjønhed tændte
 I denne Varm. Vort Livs den sidste Dag
 Mig under første Gang den Salighed,
 Den, at fortolke dig mit Hjertes Luer.

(Olindo lægges i Lænker.)

Olindo.

Mit Haab var rigt paa Glæder,
 Vor Skjebnes Bud til Trods.
 Er disse kun de Kjæder,
 Som skal foreene os?

Sophronia.

O Ven, forstyr os ikke
 Ved Glimt af det, som var,
 De talte Diebliske,
 Vi end tilbage har!

Olindo.

Lad, Elskte, lad mig nyde
 Den første sande Lyst,
 Som Skjebnen vilde byde
 En trofast Elfers Bryst.

Sophronia.

Ven, gaae med glædet Hjerte
 Vor fælles Død imod!

Olindo.

Du elsker mig; hvad Smerte
 Kan svække nu mit Mod?

Sophronia.

Kun Dydens troe Tilbeder
Seer Døden kjær, og glad.

Olindo.

Den Død, man os bereber,
Os dog ei fyller ad.

Begge.

Kun Dydens troe Tilbeder
Seer Døden kjær og glad;
Den Død, man os bereber,
Os dog ei fyller ad.

Sophronia.

Ik Piinsler, grumme Piinsler vente os.
Du døer uskyldig, ædelste Olindo!
Du vilde frelst mig,

Olindo.

O det var forgjeves.
Du Elskte, ene du døer uden Brøde.
O kunde jeg døe tusind Død for dig.
Men nei.

Sophronia.

Og redder ei min Død og din
Et fromt, os dyrebart, os helligt Folk?
Olindo, troer du end min Barm for svag
Til denne Fryd i al sin Kraft at fatte?

Olindo.

O jeg, o Hellige! Skal disse Læber,
O det jeg døer, døer for at ville reddet

Dit Liv, dit og vort Folks,
 Dit sidste Suk ei døende modtage?
 Og skal min Aand i alle Evigheder
 Ei svæve uadskillelig med dig?

Glad jeg ved din Side
 Død og Dval skal lide;
 Intet skrækker mig,
 Kunde jeg dig redde,
 Blev mig Dødens Glæde
 Himlens Glæder lig.

Sophronia.

Ogsaa dette Hjerte
 Bære skal sin Smerte
 Med Standhaftighed;
 Thi fra Baalets Lue
 Skal jeg glædet flue
 Salems kjøbte Fred.

Begge.

Salig Gryd betaler
 Dieblisses Dvaler;
 Snart de svinde hen.
 Snart vi skal bortsegne,
 Men i bedre Egne
 Blomstre frem igjen.

Ottende Scene.

De Forrige. Ismen.

Ismen.

Hvi tøver man, Misdæderne at bringe
I Fængslets Nat? — O Stridsmænd! seige Trælle!
Skjont lader Demob's Graad en Kampens Son.
Gaaer! Hevnens, Dffrets Time nærmer sig;
Ismen befaler. Bort! Adskiller dem.

(allene.)

Den svage Aladin! o! men Olindo,
Min Fiende, hines Støtte, sælbes dog.
Mit Bryst er kjækt mod Nag, og dog opvækker
Det knuste Folks gjentagne Jammerkrig
En Følelse i dette trygge Hjerte,
Som ængster mig — Ja, de maae ryddes bort.
Og nu — o, de har tabt et trofast Tilstød,
Olindos Drd var mægtigt hos Tyrannen,
Nu er Ismen den svage Fyrstes Herker.

Niende Scene.

Nicephor. Ismen.

Ismen.

Hvorhen, forvovne Træl! hvorhen?

Nicephor.

Ismen!

Du kjenber ei, her, i din Høiheids Glands

En forbums Ven, og meer en troe Belgjører
I hine Dage?

Ismen.

Nicephor!

Nicephor.

Jeg veed,

At det var dig, som lønnede med Fængsel
Hver Ven, der kjendte dig i hine Dage,
Og mig blandt dem, at ei vort Afsyn skulde
Bebreide dig din Troloshed.

Ismen.

Og nu,

Hvad er dit Ansæ, hvad begjerer du?

Nicephor.

Jeg trygler intet. End engang, som Ven
Jeg vil advare dig: betving din Grumhed!
Jeg veed det, at mit Minde end er kjert
For Aladin; og staaer det i din Magt
End fængslet fra hans Afsyn mig at bringe,
Saa viid, at Persernes Heltinde kommer;
Hun er din Herskers Ven; og, skjøndt vor Fiende,
Hun dog er ædel, og hun skuer dybt
I hver Forræders Barm. — Brug end din Magt,
Til at befrie de Fanger, du vil offre.

Ismen.

Trods Himlen! deres Brødel

Nicephor.

Blid, Ismen!

Mig blinder ei din Ild for Himlens Vre.

Og veed du, hvo det er, du offre vil?

Ismen.

Tael!

Nicephor.

Blid, Olindo er min Søn; og jeg

Med Gunst er hørt af Persernes Heltinde.

Ismen for sig selv.)

Det er din Brode, Ulyksalige!

Nicephor.

Og mindes du, Uhyre! du har havt

En Datter, og har ei dit Hjerte sagt dig,

At den Sophronia, du offre vil,

Din Datter er?

Ismen

(efter nogle Diebliffes Forstummeise, med Raseu.)

Ha Løgn! forvovne Løgn!

Forræder! du vil skrække mig til Svaghed.

Nicephor.

Hans Sjel er hærdet. Al det er omsonst,

Ulykkelige Fader! — dog endnu,

Endnu en Prøve, før dit Hjerte brister.

Tiende Optrin.

Ismen.

Dg skulde hun — Du slyer; Du slyer min Hævn.
 Men den skal følge dig — Dg er det Sandhed!
 Velan, hun er ei min — min Vældes Fiende,
 Tilbedet blandt det Folk, mit Hjerter hader —
 Ha Mod, Ismen! — og om han styrter dig
 Hos hin Chlorinde, hun, hvis store Rygte
 Er vældigt over Salems svage Herker.
 Frem! iil seendragtige Ismen! Lad Dffret
 I Hast fuldbringes; og den svage Træl
 Let gribes, fældes. Bort asmagtig Frygt!
 Forsvar din Høihed, Macons Tempels Skatte,
 Den Magt, hvormed du har Tyrannen fængslet.
 Ha gamle Daare! bæver du endnu
 Ved at bortrydde det, som hindrer dig!

Men haab ei, haab ei, Svage!

Din Lykke fød at smage,

Mens der er een tilbage

Af dem, som du forlod.

Hvor længe vil du dvæle?

Lær dog, den Frygt at quæle,

Som sømmer svage Sjele.

Af strømme, strømme Blod!

Tredie Optog.

Plads udenfor Mofkeen, hvis Dørre ere aabne, saa man seer dens Inderside. Ved den eene Side er Aladins Slot. Midt paa Pladsen er et Baal tillavet.

Første Opttrin.

Hasfan. Soldater, som endnu ere beskæftigede med at oprette Baalet; og Folket.

Folket.

Himmel! viser du din Brede
Ogsaa da, naar du vil redde
Dine undertrykte Skarer?

Bred du har hørt vor Skrig!
Al vi had — vort Blod du sparar.
Men den Redning, du os pjenker,
Meer end Død og Dval og Lanker
Straffende forkynnder dig.

Andet Opttrin.

Ismen. De Forrige.

Ismen (til Soldaterne.)

Bortjager de Vanhellige, hvis Klager
Fortørne meer den Himmel, som vor Hevn
Forsone skal.

(Bagten driver Folket tilbage.)

Og er Sophronia —

Ismen — Al om hun er dit Blod, Barbar!

Men Had mod Macons Folk er dybt indprentet
 I hendes Barm. O hun vil engang tvinge
 Den nu for bløde Fader til en Straf,
 Hvis Strænghed, naar hun kjendes for din Datter,
 Vil styrte dig, blødhjertig fromme Daare!
 Men det er ei dit Navn, Ismen! — Dit Bryst
 Har Mod og Kjekhed til at undertvinge
 Hver Feigheids Forbød. — Hvorfor tøver man?
 Nu er det Tid; nu er mit Bryst betvunget,
 Og smilende jeg hendes Qual kan see.
 O, men der er hun, og min gamle Fiende,
 Den trodsende Olindo. Hævn! o Fryd!

Eredie Optrin.

De Forrige. Olindo og Sophronia fremføres
 hver af sit Fængsel, ledsagede af Præster.

Ismen.

Ha! de maae nyde nogle Dieblikke
 Den Qual, at see deres Piinslers Ankomst.
 De trodsende foragte Døden selv;
 Dens Tilberedelser skal martre dem,
 Og deres Benneres sjerne Klageffrig.

(Gaaer afsted.)

Sophronia.

Velkommen, Ven! til vor Forenings Alter,
 Velkommen, min Olindo!

Olindo.

Elſkede!

Min Brud, min himmeſke Sophronia!

Ved dette Alter vi foreenes ſkal.

O var det mig, kun mig, ſom ſkulde ofres!

O naar igjennem Baalets Lue

Jeg dig, min Elſkte, kunde ſkue,

Dig reddet ved Olindos Død!

Og naar jeg, død for dig at redbbe,

Den ſaligſte af Himlens Glæde,

Den Fryd, dig at omſvæve, nød;

Og om ved din Olindos Minde

Din fromme Taare ſkulde rinde,

Og mig det undtes, at indgyde

Dit ædle Hjerte Ro og Trøſt!

O ſøde Drom, o Himmel! kunde

Du denne Fryd mig end forunde;

At al din Rigdom kan ei byde

Min Barm en mere ſalig Lyſt.

Men nu, at nu, — o Elſkov lovede

Mit glade Haab en blidere Forening.

Er dette Baal, dets frygtelige Flammer

De Flammer, hvormed vore Hjerter ſkulde

Foreenet ſig, og ſmeltet i hinanden?

Sophronia.

Svæk ei, o Ven! din Elſktes Sjel med Klager!

Fat Mod, og vær i Smertens Stund en Mand.

Olindo.

Din Kjekhed styrker mig, o Elskede!
 Jeg skal blues ved min svage Feighed,
 Isald min egen Dval afsvang mig Klager.
 Jeg, o min Brud! jeg døer jo ved dit Bryst;
 Jeg trykker jo imellem mine Arme
 Dig, Elskte, dig indtil min sidste Suk,
 Men døende, men døende min Brud.

Sophronia.

Ben! andre Tanker fordrer denne Stund;
 Den er høitidelig, og stor, og vigtig,

Opløst din Aand fra disse Steder,
 Hvor Dydens, Himlens troe Tilbeder
 Kun venter, ei opnaaer sin Løn;
 Dog ogsaa her du Glæden smagte,
 Og glad du kan endnu betragte,
 Endnu i Dag, Naturen se.
 Til Himlens Hvælving hæv dit Hie!
 Skue Solens Klarhed i det Høie!
 Den synes, at indbyde os.
 Vi haste bort til Dydens Glæder,
 Bort Folk vor glade Bortgang redder,
 Og vi ei byde Døden Trods?

Begge.

So hardet skal jeg se,
 Ei sole Baalets Lue;
 Dit Mod skal styrke mig;
 Al Svaghed skal jeg qvale,

Hvor længe vil man dvæle!

D glad jeg døer med dig.

Ismen (kommer frem.)

De spotte, trodse hærdebe vor Havn.

D kommer Præster, og fuldfører Dffret!

(Ismen sætter sig paa den ved Siden af Skuepladsen oprettede Trone. Præsterne lede Olindo og Sophronia til Baalet. Soldaterne afføre dem Bænkerne. Under følgende Chore bringes de paa Baalet, og en af Præsterne holder en brændende Fakkelt rede til at antænde det.)

Ismen og siden Præsterne.

Kun Blod kan udslukke,

D Macon, din Brede,

Dg qvalfulde Sukke

Af Døendes Barm.

Blod, Blod vi dig fylde,

Dg Strømme med Glæde

Vi gav at opfylde

Din hellige Harm.

Solket,

(som steds fra Begyndelsen af dette Dptog bag fra Skuepladsen er hørt i flagende Toner, hvilke nu hæve sig i lydelig Skrig.)

Ha Timen sig nærmer,

Som knuser vort Haab.

D Dybens Bessjermer!

Du høre vort Raab!

Præsterne.

Det Dffer vi bringe,

Du naadig modtag!

Dg, skjøndt det er ringe,

Det naae dit Behag.

Fjerde Optrin.

Nicephor. De Forrige.

Nicephor.

D tøver, Barbarer!
 D tøver, og sparer
 Uffylbiges Blod.

Ismen.

Forbovne, tilbage,
 Vagt! sælber den Svage,
 Han døe for min Fod.

Nicephor.

Hold inde! hold inde!
 Den ædle Glorinde
 Med Rødning er nær.

Ismen.

Snart Offret fuldender!
 Flux Baalet antænder!

Nicephor.

Barbar! hun dig kjender,
 Din Fiende hun er.

Ismen (stiger ned af Tronen.)

J tøve, jeg byder,
 Flux, Feige! adlyder.
 Velan, jeg skal selv —

(Han griber et Sverd for at giennemboe Nicephor, men hindres af Hassan.)

Nicephor.

Sun kommer, at fælde
 Din misbrugte Bælde;
 Skjælv, uhyre, skjælv!

Sassan med nogle af Dagten

Stands, Sværmer! Glorinde,
 Vor Herskers Veninde,
 Fortjener din Agt.

Ismen og Præsterne.

Ha, Voldsmand, du kjender
 Ei den, i hvis Hænder
 Han lagde sin Magt.

Sassan og Dagten.

Stands, blodige Sværmer!

Ismen og Præsterne.

Skjælv, trodsende Hob!

Solket.

O Dydens Bessjerner!
 Du hører vort Raab.

Ismen.

Hævn, Macon, jeg kræver,
 Man trodser dit Bud.

Nicephor.

Min Søn, o du lever,
 Og o du hans Brud!

Olindo og Sophronia.

O Ddng }
 Min Fader } hvi prøve,

Ds nu at berøbe
 Den vinkende Hæder,
 At døe for vort Folk.

Ismen og Præsterne.
 Skjælv, skjælv, hver Forræder
 For Himmels Tolk!

Femte Optrin.

Clorinde med persiske Stridsmænd. De Forrige.

Clorinde og Perserne.
 D tøver, Barbarer,
 D tøver, og sparer
 uskyldiges Blod!

Ismen og Præsterne.
 Hvo vover, at træde
 Den himmelske Brede
 Med Rasen imod?

Clorinde og Perserne.
 Skjælv du, som forhaaner
 Den Himmel, som skaaner,
 Som naadig forvarer
 uskyldigheds Sag.

Ismen og Præsterne.
 Frem Aladins Skarer!
 Redslaer de Barbarer,
 Som Himlen forhaaner!
 Den hæbnes i Dag.

Saracenerne.

Stand, blodige Sværmer!

Ismen og Præsterne.

Skjælv, trodsende Hob!

Solket.

O Dydens Bestjærmer!

Du hører vort Raab.

Clorinde.

Jeg kjenner den Troløse, og jeg byder,
 I Aladins, i eders Herskers Navn,
 At holde inde med den grumme Handling,
 Hvortil Ismen sig rædsom Magt tilsneg;
 Jeg indestaaer for Følgen af mit Bud.
 Man iile, at berette Aladin,
 At hans Veninde med sin kjække Hær
 Af valgte Perser venter ham.

(En af Bagten gaaer.)

Ismen.

Forbavne!

Jeg eene byder her; mit Bud er hans.
 Fly! Undfly hans, og min, og Himlens Brede!
 Frem, feige Trælle, frem! antænder Dffret.
 I tøve? Ha, velan!

(Griber Falken, og antænder det selv.)

Clorinde.

Frem, mine Stridsmænd!

Absplitter Baalet, løser Dffrene,

Dg hæve hver, som standse tør mit Bud!
 Først Aladin skal kjende hin Forræder,
 Dg da er Magten, da er Brøden hans,
 Ifald han fordrer Grusomhed; og da
 Er disse Baaben, som jeg hid har bragt
 Ham til Undsætning mod hans fjælle Fiender,
 Oploftede til Kampen mod ham selv.

(Perserne have imidlertid adspiltet Baalet, og nedløst Olindo og Sophronia.)

Olindo.

Du kalder mig, høimodige Heltinde,
 Fra Grens sande Alter, hvor mit Liv
 For mines Frelse var beredt at offres.
 Fortjener det min Tak? — Men du vil redde
 Min Brud, min elskede Sophronia —
 Mit Liv, som du har frelst, min Frihed selv
 Jeg byder dig, af kun en svag Belønning!
 Var Jordens Scepter lagt i denne Haand,
 Jeg gav det glad, og sikkert ei betalte
 Den Fryd, du skjenker mig!

Sophronia.

Hvo, Fremmede!

Hvo gav dig Magt her, inden Salems Porte?
 Den Hæder, du vil røve mig, at døe
 Til Frelse for vort undertrykte Folk,
 Skal uretmæssig Vold mig ei frarive.
 Frem, Bødler! kommer, lyder Eders Pligt.

Clorinde.

Jeg har besejlet dem, at vente paa,
 Hvad Aladin bestemme vil. Min Ret
 Til her at hyde, Edelsmodighed
 Og Overmagten gav mig. Edelste,
 Tilbedelige Skjønne! — Unge Helt!
 I undertvinge Krigerindens Mod.

Jeg Farer kan foragte,
 Og Striden kold betragte;
 Mit Bryst ei kjender Frygt.
 Til Kampens Møie hærdet
 Jeg ofte usorkærdet
 Har mandig Strid forsøgt;
 Min Arm er tryk paa Seier,
 Og modig Stridsmand pleier
 Ei troe mit Hjerte svagt;
 I, Edle, overvinde
 Den stolte Krigerinde
 Ved Dydens høie Magt.

Sjette Optrin.

Aladin. De Forrige.

Clorinde (gaaer ham imøde.)

Clorindes Navn, o Sultan! før maafee
 Man dig har nævnet. Det er mig. Jeg kommer,
 Min Magt med din, o Fyrste, at foreene
 Til Macons og dit Riges fælles Forsvar.

Isald du kjender mig, da er mit Haab,
 At ei uvilligen du mig modtager.

Aladin.

Velkommen, o Heltinde! frygteligt
 Og herligt er dit Navn. Hvor er et Land
 Saa langt fra Asien, fra Solens Wei,
 At ei dit Navn, din Hæder lyde der?
 Med dig foreenet, styrket ved din Bælde,
 Jeg Seiren vis skal trodse alle Fiender.

Clorinde.

Men selsomt skal det synes dig, o Sultan,
 At, førend denne Arm i Strid for dig
 Sig end har viist, jeg fordrer min Belønning.
 Din Godhed kun betrygger mig, Jeg fordrer
 Til Løn for det, jeg skal maaskee fortjene,
 De tvende, du har dømt, til her at offres.
 Jeg venter denne Gave.

Aladin.

Min Olindo,
 Og den Sophronia, som Himlen kræver
 Til Hævn, til Dffe for den grumme Brode!

Clorinde.

Er Broden uvis, som man har fortalt mig,
 Da sældes dem en haard, en umild Dom.
 Men jeg fortjene vil den Gunst, jeg fordrer.

Ismen er den, som har i Macons Navn
 Afnødt dig denne Dom —

Aladin.

For ham allene

Vil Himlen aabenbare sine Bud;
 Ham, Helligdommens Folk!

Clorinde.

Troer Aladin,

At Himlen selv kan byde Grusomhed?
 Den Frække Himlens Navn, og dit, har misbrugt.
 See her den Nicephor, hvis sande Dyd
 Dig nøjsom er bekjendt fra fordum Tid.
 Ham har Ismen, o Sultan, i dit Navn
 I skjendigt Fængsel holdt. Du mindes dog,
 At det var ham, som aabnede Ismen
 Den Underst, han hos dig har vidst at vinde!

Aladin.

Min fordums Elskede! min Nicephor!
 Ismen! og du beretted' mig hans Død —
 Min Ven!

Clorinde.

Han i dit Navn har holdt ham fangen.

Nicephor.

Ei Hævn, ei Hævn, o fromme Aladin!
 Kun Naade for min Søn er det, jeg fordrer,
 Og for hans Brud, for hans Sophronia.

Clorinde.

Tilfulde du Forræderen bør kjende,
 Uhyret, ham, hvis Nænde dig forgiøved'.
 Sin unge Skjønne, som han offre vil,
 Hun — fjælv, o Aladin — hun er hans Datter.

Olindo.

Sophronia!

Aladin.

Hans Datter! Skræk, o Skræk!
 Det var din Datter, som du vilde offret,
 Affindige!

Clorinde.

Hans Afsyn røber ham,
 Hans vilde Angst bærer Vidne om hans Brøde.

Aladin.

Hans Datter! hans Belgjörers ædle Søn,
 Og hans Belgjörer selv, min Nicephor!
 Og denne Hugorm har omviklet mig,
 Sin lumfke Givt indaandet dette Hjerte!

En af Præsterne. *)

Tilgiv, o Macons hellige Forsvarer!
 Jeg seer, Ismen har blindet dig som os.
 Jeg, fleer med mig af Templers Biede,
 Saae selv Ismen Prophetens Lov adsplitte.
 Han bød os Taushed, han forklared' os,

*) Den samme, som i første Dytogs ottende Dyttrin.

At Macon selv sig havde aabenbaret,
 Befalende sin Hellige den List,
 For hine Skarer derved at udrydde.

Aladin.

Han selv!

Jømen.

Du staaer i angstfuld Tvivl, o Sultan!
 Du fatter ei, at selv Propheten bød,
 Hvad man beretter — —

Aladin.

Ti, Forræder! ti!
 Min And er løst af dine grumme Lænker.

Solket.

Fryd, o Fryd! ufslybighed
 Wandt sin tabte Ret tilbage.
 Himlen hørte vores Klage,
 Saae med Gunst til Salem ned.

Alle.

(uden Aladin og Jømen.)

Fryd, o Fryd! ufslybighed
 Wandt sin tabte Ret tilbage.

Aladin.

Elorinde, du har reddet min Olindo,
 Og hans Sophronia, hans ædle Brud.
 En skjændig Død var dem bestemt — men jeg —

Fra meer end Døden har du reddet mig,
 Fra Grumhed, fra min Undertvingers Lænker.
 Men røv mig ei den Skat, som jeg forblindet
 Mig vilde røvet selv. Det var retfærdigt,
 At den, du frelst fra den visse Død,
 Tilhørte dig; at altid ved din Side
 Du saae din Godheds Løn i min Blindo,
 Og i hans Brud. Men jeg besværges dig;
 Berøv mig ei! forund mig disse ædle.

Clorinde.

Behold dem Aladin! En blodig Krig
 Er optændt mellem dit og deres Folk;
 Behold dem. Deres Dmngang, deres Benskab
 Erindre dig om Mildhed mod det Folk,
 Som du bestridet. Stræb at ligne dem
 I trofast Kjerlighed for dine Egne,
 I Agt for Dyden selv hos dine Fiender.

Aladin.

Men Strængthed, Strængthed mod enhver Forræder!
 Det Baal, Ismen for disse har beredt,
 Det være nu hans eget. Stridsmænd! Præster!

Sophronia.

O Sultan! Og saa mig du gav din Naade;
 Nægt ei min første Bøn, en Datters Bøn,
 Som trygler Gunst for en forblindet Fader.

Olando.

Min Brud han vilde offret. — Men jeg selv
 Var ogsaa Maalet for hans vilde Grumhed.
 Tilgiv ham, Sultan! D du pleier ei,
 At hærde dig for din Olandos Bønner.

Aladin.

Ha, eders Edelmobighed! den knuser,
 Tilintetgjør mig — men velan! den gjælde,
 Men fly, Affindige, fra mine Grændser,
 Fly, overladt dit eget Hjertes Hævn,
 Og Himlens sikke Straf, som venter dig!

(Ismen gaaer.)

Og du, min Ven! min ædle tro Olando!
 Og du hans Brud, og du, o Nicephor!
 Hvis Klogskab fordum var min Trones Støtte,
 Hvis sande Dyd dens Siir — kan I tilgive?
 Du min Befrierinde! kan jeg vente
 Din Agt, dit ædle Venskab — trods min Svaghed?

Clorinde.

Modtag dem begge, Sultan! — Du erkjenner,
 Erkjenner for dit Folk, hvad aldrig før
 En vældig Fyrste jeg har seet at fatte,
 At du er Menneſke, og feile kan.
 Erindre det, o Sultan! Vælg dig Venner,
 Som dem, din Svaghed vilde røvet dig;
 Og fly Skinhelligheds og Smigers Givt!

Uladin.

Blindo! Nicephor! o jeg har eber!
 Ved eber er jeg tryg, og lykkelig.

Chor.

Grumheds Herredom forsvinder;
 Dyden vandt sin tabte Ret.
 Bæver, I dens lumste Fiender
 For dens høie Majestæt!
 Himlen agter paa den Fromme,
 Hører blid hans Sammers Raab;
 O hans Frelses Dag skal komme,
 Krone den Fortrængtes Haab.

P r o l o g

til

Skuespillet Negeren.

Personerne.

Momus.

Skuespiller Dreister.

Terenz.

Menander.

Første Optrin.

Momus.

(Dækket gaaer ikke op. Midt under Symphonien siger Momus Begyndelsen af, hvad han her har at sige, ud igjennem et af Rikhullene paa Dækket. Musikken standser herved. Man gjør Jagt paa Herr Momus inde paa Skuepladsen, uden at faae ham fat. Forfulgt siger han Resten af det, han skal sige, nu gjennem det ene Rikhul, nu gjennem det andet, nu ud ved Siden af Dækket.)

Pst! på jer bort! Hvad Pokker vil I her?

Pst! Skam faae mig, er Pjecen to Mark værb.

Jeg har jo alt advarer jer længe siden;

Bort! Skynder jer! det er at myrde Tiden

At blive her. — Blot Præk og Ennui,

Og Hverdags-Snak — knap det — Bort! hører I?

(Man gjør end videre Jagt paa Momus.)

Andet Optrin.

Preisler, siden Momus.

Preisler.

Jeg ydmygst har at bede, man tilgiver,
 At der maa toves lidt, før Stykket bliver
 Begyndt. Man tør ei. Der har sneget sig
 Ind paa Theatret, meget hemmelig,
 Et Væsen, en, som ingen af os kjender,
 En selsom Ting — imellem vore Hænder
 Den smutter ind og ud, er overalt
 Og ingensteds. Den er det, som har talt
 Nys gennem Dækket. Det er reent mislykket
 At gribe den; — og at begynde Stykket,
 Forinden Publikum for den i Fred
 Kan give det udeelt Dpmærksomhed,
 Gaaer ikke an.

Momus

(Som jages stedse imidlertid inde paa Theatret, uden at man kan faae ham fat, men som alt imellem sniger sig frem og gjør Viner ud til Tilskuerne, siger dette ud gennem Rikhullet bag Preisler.)

Ost. Bruger Tiden! Pakker

Ger bort, gesvindt! mens han staaer der, og snakker;
 Som sagt.

Preisler (til Goffene indenfor.)

Der er han! Hurtig! Tag ham fat.

(I det man vil gribe Momus, og han flygte, falder han ude ved Hjørnet af Dækket, saa han sees. Man kommer, og griber ham. Preisler tager ham, og fører ham frem.)

Omsider har vi ham. Lov, Kammerat!

Jeg kan da ydmygst give mig den Ære,
 At vise Publikum den vakke Herre,
 Som Bagten strax vil transportere hen
 I Blaataarn.

Momus.

Spar kun han sin Snak, min Ven!
 Saa ukjendt, haaber jeg, ei her at være,
 At man i Aften første Gang skal lære
 At kjende mig; endskjøndt saa offentlig
 Det ei er min Maneer at vise mig.

Bestandig, helst, naar der er Nyt paa Bane,
 Sær Smagens Værker, er min gamle Bane
 At staae godt Folk med min Dplysning bi,
 Og vise dem Gottiserne deri.
 Mit Navn er Momus. Da jeg saae, man vilde
 I Aften til igjen sin Tid at spille
 Paa noget, som.....

Preisler.

En ny Original

Som.....

Momus.

Rigtig! meer end Nok! En Ting, hvis Falb
 Jeg forudsaae, jeg vilde derfor vare
 Enhver, som modtog gode Raad, at spare
 Sin Tid og Penge.

Preisler.

Vistnok kjender De,

Hvad De saa flink fraraader Folk at see?

Momus.

Impertinent! hvad vil han med hans Kjenden?
 Jeg bladed', saae Begyndelsen, og Enden,
 Og lidt i Midten — selv gaae hen, og læs.

(Til Tilskuerne.)

Paa mine Ord, det er en ussel Pjes,
 Saa flet, at man har aldrig seet en værre.
 Forfatteren er.....

Preisler.

Anonym, min Herre!

Men Stykket kjender jeg, og vidner her,
 At..... o men een endnu! hvem mon det er?

Tredie Optrin.

De Forrige. Terenz.

Terenz.

Undskylder, at jeg skjult og taus ei længer
 Kan høre paa, at dette Stykke trænger
 Til at frikjendes ved Herr Preislers Dom
 Fra den, som Momus fældet har derom.
 Saa fandtes ei dets Skjæbne før i Tiden,
 Da — Nitten og et Halvt Aarhundred siden —
 Det Skuespil, de Herrer trættes om,
 Blev givet for Senat og Folk i Rom,
 Med Bifald selv af — Africas Betvinger.
 Den Tvivl mod Stykket ikkun ilde flinger
 For den Terenz, som Faderkjerlighed

Til dette Stykke har i Dag kaldt ned
 Fra sit Elysium, for selv at høre,
 Hvad Lykke her hans Arbeid kunde gjøre.
 Jeg er Terenz.

Momus.

Ei ei! hvad siger han?
 Er Negren en af hans, min gode Mand?
 Af dem, man nu omstunder ty'er i Skolen
 For Børn, saasnart de slippe Skolekjolen?
 Jeg gratulerer Publikum, især
 Dem, som har medbragt unge Sønner her.
 Her bliver sikkert kjonne Ting at lære.
 Lidt seigt og koldt skal vel det hele være,
 Men lærerigt! — og det, Herr Preisler! skal
 Passere for en ny Original? —
 Jeg har advart.....

Preisler.

Men jeg advarer atter:
 Jeg veed, at Stykket har en dansk Forfatter,
 Er brav, originalt, og — — men end een —
 Hei, Bagt!

Fjerde Optrin.

De Forrige. Menander.

Menander.

Slaa han sig kun til Ro, min Ven!
 (Til Tilskuerne.)

Spistarede! det Stykke, man vil spille,

Saae Folket i Athenen forestille

Den Tid, da al Slags Kunst nød der en Agt,
Hvortil det siden ingensteds er bragt.

Den græffe Digter, som man her nedtrykker,
Skrev Hundrede og Otte flige Stykker;

De Otte vandt ham hver en Hæderskrands;

De Hundred faldt igjennem. Det var hans,

De Stykker, som Terenz lidte hen i Tiden

For Romerfolket omarbeided' siden;

Menander er hans Navn, og mit. Min Ven

Terenz er her med mig, at see igjen

Vort Værk, som her skal bringes paa Theatret,

Og see, hvordan det her er omkalfatret.

For otte Stykker Krandsen man mig gav,
Mens heele Hundrede gif Glip deraf.

Maaskee fortjente disse den ei heller;

Men og maaskee det var, som man fortæller,

At man, paa Momus' Ord, har fældet Dom,

Sør man fik seet det Værk, der dømtes om.

De har ham. Hold ham fast. En saadan Herre

Gjør ofte Godt til Slet, og Slet til Bærre,

Forspilder godt Folks Fryd, gjør ingen glad,

Fortjener alle Godes Haan og Had.

Bort! — Frem med Stykket! Han (viser Momus.)
har forberedt det.

(Til Terenz.)

Lad os bedømme det, naar vi faae seet det.

Prolog

til

tredie Forestilling af Skuespillet

N e g e r e n ,

den 21 November 1791.

Personerne:

Momus.

Skuespiller Preister.

Thalia.

Første Optrin.

Momus.

S Torsdags Otte Dage, da jeg sidst
 Fordristed' mig, ærbødigt med et Pst
 At vare ad imod det nye Stykke,
 Da bragte saadant mig kun liden Lykke.
 Man leed min Varsel ei; man fik mig sat,
 Og lige siden den Tid har mig sat
 Paa Band og Brød i Blaataarn, bare, bare,
 Fordi jeg foretog mig at advare
 Godt Folk, at skaane sig for Ennui.

Dmsider har man atter ladt mig fri;
 Men kun paa Vilkaar, at jeg her begynder

Min Friheds Løb med Bod for mine Synder,
 Da kjønt gjør Afbigt. — Kjære Publicum!
 Tilgiv dog Momus, at han ei var stum;
 Thi, tro mig, det allene var min Brøde.
 Jeg taalte ei, at see dig her forøde
 Det Bifald, eller dog Dpmærksomhed,
 Som jeg saa tidt maa see dig ødsle med.

Nu, det var den Gang; aldrig skal jeg mere
 Forhindre nogen i at ennuiere.

Tilgiv! Nu gaaer jeg i Parterret ned,
 Seer Stykket, slumrer ind, og klapper med,
 Ifald jeg vaagner, naar det er til Ende.
 Jeg ydermere lover, nu at vende
 Min hele Momisshed mod hver Kritik,
 Som kun tør sætte allermindste Klif
 Paa dette rare Stykke, denne Neger.....

Andet Optrin.

Preisler. Momus.

Preisler (i Coulisfen.)

Men Momus! — nu igjen hans gamle Streger!
 Er det en Afbigt?

Momus.

Man har selv befalt,

At jeg skal tale. Ogsaa det er galt?

Der seer man — Best, jeg staaer her, og adlyder

Hvad man har foreskrevet, saa afbryder
 Man mig i det, man selv har nødt mig til.
 Man veed nu, troer jeg, neppe, hvad man vil.

Preisler (kommer frem.)

(Til Momus.)

Man vil, at han gaaer bort, og aldrig mere
 Tillader sig at staae og persiflere.

(Til Tilskuerne.)

For den Forstyrrelse, han foretog
 Forleden, skulde han her, til Prolog,
 Afbede, hvad han gjorde sidst saa ilde,
 Og love, aldrig mere at forvilbe,
 Ei gjøre Nogen Forfang i sin Dom,
 Ei søge at mislede Publicum.
 Jeg nu skal ydmygt bede, man tilgiver,
 At, uden bedre Held, han atter bliver
 Fremstillet her i Aften.

Momus.

Uden Held!

Spar Han sin Beden! brug den for sig selv.

Preisler.

Nok. Bagten strax skal bringe ham tilbage,
 Hvor han blev bragt i Torsdags Otte Dage.

(Til publicum.)

Endnu engang i dybest Ydmyghed
 Jeg beder, man tilgive!

(Til Folfene indenfor.)

Dækket neb!

Frem, griber ham!

Eredie Optrin.

Fonden aabnes. Et Tempel.

Thalia. De Forrige.

Thalia.

Hvem gribe? Hvem indspærre?

Herr Momus! — faadan Larm for denne Herre!
Vist ikke. Han er fri.

Momus.

Seer han, Patron!

Thalia ta'er mig selv i Protection.

Thalia.

Hvad andet? — Sikker alle mine Venner,
Enhver, saavidt han dette Navn fortjener,
Er enig med mig, at det var en Skam,
At gribe Momus, at indspærre ham.

Momus.

Seer Han, Herr Preisler!

Thalia.

Ikke sandt, Kritiken,
Det er en Dame, lidt til Mars, lidt prikken,

Mangfoldig stræng, og oftest noget tør,
 Hun er i saa Fald vistnok, som hun bør,
 Endogsaa da, naar hun er yderst kræsen.
 Men Tørhed — det er reentud ei mit Bæsen.
 Hun tidt har maattet taalt det, ja leet med,
 Naar jeg rev alle hendes Regler ned.
 Thalia er Apollos muntre Datter;
 Hun ynder ikkun Lethed, Spøg og Latter;
 Dog er hin gamle Dame mig saa kjær,
 At jeg er aldrig vel, hvor hun ei er.
 Naar nu lidt for alvorlig hun begynder
 At revse mine eller andres Synder,
 Saa gjør Sieue Momus ved sin Narriskhed,
 At tidt jeg leer, hvor jeg blev ellers vred.
 Han er lidt ondskabsfuld — det har sin Nytte;
 Han jager efter Feil, gjør ofte Bytte;
 Thi Skadefro heel tidt han drog dem frem,
 Hvor Fru Critik ei selv formoded' dem.
 Nu — for den Kloge er han ikke farlig;
 Og det er godt, om han gjør Daaren varlig.
 Jeg beder for ham! Lad ham taales da!
 Men — han er hæslig — Hm! Fru Critica
 Har stundom pyntet paa ham før i Tiden.
 Her gjør han bedst i, at han bli'r ved Siden;
 Ret tidt man knap gab seet ham her igjen.
 For Fængsling altsaa er han fri. Gaa hen,

Støv, som han pleier, op, min Bommertjæger!
 See — sov ved — ynk — og roes — og last den Neger,
 Som Alt. — Vind godt Folks Venfæb, hvis han kan,
 Hvis ei — — man leer dog kun ad en, som Han.

N e g e r e n .

Comedie i fem Dptoge.

Nullum jam est dictum, quod non dictum sit prius,
Quare æquum est vos cognoscere atque ignoscere.
Quæ veteres factitarunt, si faciunt novi.

Personerne:

Baron Volmar.

— Ludvig }
— philip } Volmar, hans Sønner.

Frøken Julie Decan.

Stornsfeldt, en anseelig Kjøbmand.

Godbert, en Kjøbmand.

Anine Godbert, hans Søster.

Trom von Gravenhaag.

Mad. Dirk, Huusholderesse hos Julie.

Henrik, Ludvig Volmars Tjener.

En Matros.

En Tjener til Volmars.

Stornsfeldts Tjener.

Første Optog.

(Julies Huus.)

Julie. Madam Dirck.

Mad. Dirck.

Nei! der kan ikke hjælpe noget af alt, hvad De vil sige mig, Frøken! og jeg vil ikke høre det, og jeg vil ikke holde op at tale fornuftig til Dem; for De maa ikke reise, og De skal ikke reise. Det er rigtignok, at Ostindiefareren er alt lagt ud; og Følkenene har alt mønstret, og har faaet Penge; og det er ikke saa langt henne paa Varet, at jo Reisen kunde gaae ret godt; men der maae ikke blive nogen Reise af for Dem; ikke at tale om, at det er midt i Krigen mellem Hollænderne og Engellænderne, og jeg veed ikke, hvem, hvor disse Kapere, som jeg hører, tager, og plyndrer, saa.....

Julie.

Men vilde hun dog kun høre mig!

Mad. Dirck.

Ligesom jeg ikke vidste Alt, hvad De vilde sige mig, og som jeg ikke hundrede Gange havde maattet

høre det. Nei, nu maa De ogsaa høre mig og den sunde Fornuft engang. Og jeg og den sunde Fornuft siger Dem, at De skal ikke reise, og maa ikke reise, og allermindst, bevare mig, i al Verden! til det bitterlige Ostindien. Og vel er alt Deres Tsi, siden De saa har befalt det, gjort i Stand, og det i saadan Stand, at De for den Sags Skyld gjerne kunde reise, ja det kunde ikke være enten prægtigere, eller i bedre Orden, om De endogsaa var en Brud, som i denne Dag skulde udstyres fra en Moders Huus, og overgives til den fornemste Mand i Landet; ja smidse De kun! det er, som jeg siger, og De har jo selv seet det. Men, hvad jeg vilde sige, men jeg rører ikke en Finger til at pakke det mindste ind, for der maae intet blive af Reisen.

Julie.

De forbyder mig det formeligt, og med al Strængheid.

Mad. Dirck.

Ja spot De mig kun; men saa spotter De ogsaa den gode sunde Fornuft, der siger Dem det samme som jeg. For, siig mig i al Verden, hvad Fornuft er der i at reise fra Trankebar de mange tusinde Mile over det store Hav herover, for strax efter et Par Maanedes at tage den samme smukke Vej tilbage igjen? —

Julie.

De veed jo Aarsagen, men.....

Mad. Dirck.

Jo en herlig Forklaring. Den salig Gouverneurs eeneste Datter, der alt er en Brud, der bringer sin tilkommende Mand artige Grunker, bliver sendt herover, for at ægte den gamle ublevede Agent Trom eller hans tree Tønder Guld. Hun kommer lykkelig og vel herover, og er ved Ankomsten saa lykkelig, ikke allene at finde den gode ærlige Agent i det sidste Aandedræt, men De finder ham ydermere saa høflig, at han otte Dage efter Deres Ankomst, uden at gifte sig med Dem, døer, og efterlader Dem sin hele Formue. Dersom De endda var bleven gift med ham, saa kunde Sorgen over hans tidlige Afgang være saa stor og smertelig, at De ikke taalte at blive i Landet; men nu, da De ingen Sorg har, og er selv ene Herre over Deres Person og saadanne Midler, nu at gaae over til Ostindien igjen.....

Julie.

Har De ikke snart udtalt, Madame Dirck?

Mad. Dirck.

Nei vist har jeg ikke. Nu at gaae med disse Midler til Ostindien igjen, det er jo at bære Brændstøvet til Skoven. Og saa den Indbildning, at en Pige, som har lidt Skillingen, aldrig kan vise sig, før end der er saa mange sultne Staller, der er saa for-

liebte i Medgivten, at den arme Pige aldrig kan vente at faae en Mand for sin egen Skyld, men udsættes for at løbe med som en Tilgift til Medgiventen, der bliver Hovedsagen, ikke saa? Men derovre i Indien er det nok anderledes, kan jeg troe! —

Julie.

Det kunde man have forsøgt.

Mad. Dirck.

Ja vist. For der kender man Dem ikke, og veed ikke, hvor stor Medgift De har. Men erindrer De da ikke, at De her slet ikke er udsat for den hele Farlighed, De taler om? De har jo aftalt det med Deres Formynder, saa ingen uden han og jeg veed noget om den salig Agents Testament, og alle Menneſker anſee Dem jo her for intet andet end en fattig Pige af hans Paarørende, som han har gaaet forbi i Testamentet. Ikke heller kan vi klage over, at vore Dørhængſler blive ſlidte itu af de mange Friere, som her overløbe os; naar vi undtage den unge Bolmar.....

Julie.

Men De glemmer, at jeg i Ostindien forlod min gamle Moder, og min Søster, min kjære Anine?

Mad. Dirck.

Nu ja, men hun er jo ikke engang Deres Søster, skjøndt De kalder hende saa; hende kan vi jo ſkrive til; hun lader ſig vel ikke længe bede, inden

hun kommer ogsaa herover; den gode Pige maatte desuden betænke, at der er netop saalangt fra hende til Dem, som fra Dem til hende. Og Deres Moder! Ja Herre Gud, naar man først har de 65 paa Bagen, saa maa man ikke forlange, at man skal reise fra Kjøbenhavn til Trankebar efter Folk. Men det, som her bier paa Dem, maa De ikke forlade, og jeg giver ikke mit Minde til, at De reiser.

Julie.

Nu saa giv Dem tilfreds, Mad. Dir!

Mad. Dir.

Nei! jeg gier mig ikke tilfreds, uden De lover mig, at De aldrig vil reise; og reise maae De ikke.

Julie.

Nu jeg vil ikke reise. Er De nu fornøiet? Jeg havde sagt Dem det længe siden, dersom jeg havde kunnet komme til.

Mad. Dir.

De vil ikke reise? De vil drille mig! De snakker mig efter Munden, for at faae mig til at tie, men jeg tier ikke, førend jeg veed vist, det er Deres Alvor.

Julie.

Det er mit Alvor, mit ramme Alvor, jeg reiser ikke; i det mindste ikke denne Gang.

Mad. Dir.

Det er Deres Alvor! min gode, min hjertens

Kjære smukke Frøken! Lad mig ret see paa Dem, om det ogsaa er Deres Alvor. Men nei; ikke denne Gang! saa vil De nok reise med næste Skib? Hvad? Ja eller nei!

Julie.

Nei, heller ikke med næste Skib, og formodentligen slet ikke.

Mad. Dirck.

Frøken, Frøken! Jeg er uden for mig selv af Glæde. Kunde jeg bare troe Dem! kunde jeg kun troe, at De virkelig blev her, og saa at — oh at —

Julie.

At?

Mad. Dirck.

At Volmar var den, som holdt Dem tilbage her. Vidste De kun, hvor han elsker Dem, og hvor han fortjener at elskes af Dem. Sandt nok, han er kun Student, og Opsigt gjør han ikke, og meget rig lader han ikke, og fornem er han nok ikke; men han holder saa meget af Dem, Frøken. Men De er nu saa koldsindig mod ham, skøndt han er den eeneste, hvis Besøg De tager imod, saa nær, som Deres Formynders.....

Julie.

Kjære Mad. Dirck! hun er ogsaa ret forfærdelig snaksom.

Mad. Dir.

Ja De lader nok, som De ikke vilde høre det, men jeg tænker som saa ved mig selv, naar jeg saadan seer Dem smidse til min Snakken: Hun hører det maaskee ikke saa ugjerne endda; og Frøkenen er en fornuftig Frøken; derfor kan hun heller ikke blive ret vred over at høre Snak, hvori der er god sund Fornuft. Ja hvad var det nu? Saa forleden Dag, det er nu nok en sex Uger siden, saa kommer han her, medens De var henne hos Deres Formynder; og saa gik han der ind i Deres Kabinet, og saa laae der den Lok, som De havde klippet af Deres Haar, da De fandt det for langt; om han kjendte den, det var nu intet Spørgsmaal; men saa tog han den Smule Haarlok og kysste den, og strøg den, og kysste den igjen, og svøbte den ind, og lukkede Papi-ret op igjen, og kysste den igjen, og snakkede med den, som det kunde være Dem selv; og jeg var kommen ind i det samme, og stod, og saae paa ham, og han blev mig dog ikke vaer; og da jeg saa talte til ham, saa blev han saa gloende rød, og stak Lokken og Papiret til sig, og snakkede saadan noget forvirret Løi. — O men nu har vi Dem her, og beholde Dem; vi har Dem, for han har Dem jo ogsaa. O, jeg maae ind, og lade alle de Kufferter og Kasser bringe op paa Loftet, eller hjem til Smedkeren og op paa Børsen igjen. — Men der har vi ham.

Andet Optrin.

Ludvig Wolmar. De Forrige.

Mad. Dirk.

Vi beholde hende her, Hr. Wolmar! vi beholde vores Frøken. Hun reiser ikke til Trankebar; Glæd Dem, Hr. Wolmar! Hun reiser ikke. Jeg skal ikke pakke hendes Tøi ind. Jeg skal tvertimod hen, at skaffe alle de Kufferter og Kister, vi har samlet paa, afveien op paa Loftet, og hen paa Børsen, hvor de kom fra.

Tredie Optrin.

Julie. Ludvig.

Julie.

De seer, Kjæreste Ludvig, min Beslutning blev til Alvor. Jeg reiser ikke, som jeg havde fastsat. Paa Deres Forestilling forandrede jeg mit Forsæt. Dog, De veed det jo. Denne gode snaksomme Kone har jeg ret havt min Fortred med, blot for at komme til at sige hende, at der intet blev af min Reise. Hun elsker mig, og hun gik næsten fra sin Forstand, da jeg fik hende til at begribe, at jeg blev her.

Ludvig.

Og jeg Julie! jeg som aldrig noget Dieblisk kaldte det Løfte i Tvivl, De gav mig om at blive;

hvorledes er det med min Forstand, nu, da jeg seer at De opfylder det? da jeg seer, at De gjør mig til den lykkeligste Mand under Solen!

Julie.

Det vil min Ludvig blive, naar han vedligeholdes den Tænkemaade, han hidtil har viist mig. Ogsaa jeg vil blive lykkelig ved den Tanke, som Erfaringen skal bekræfte, at jeg bidrager til at gjøre ham lykkelig. Dog Ludvig! jeg gjentager det, jeg troer, den tyvende Gang; føler min Ludvig den Standhaftighed i sin Godhed for mig, at det er umuligt, at det nogensinde kunde falde ham ind: en anden Kone, en mere rig, en mere smuk, en mere yndig, vittig, en mere fornem Kone, havde gjort dig lykkeligere? — Ludvig! endnu denne eene Gang, endnu i Dag er det Tid, men.....

Ludvig.

Julie! Julie! kan Du endnu gjøre mig dette Spørgsmaal? O Julie, den Lidenffab, Skjønhed og Ynde optænde, er ofte ikke engang saa varig, som Skjønheden og Yndet selv. Men den Kjærlighed, et skjønnende Hjerter henrives til ved Forstand og Dyder, er ligesaa varig, som disse Fortrin. — Jeg kjender min Julie.

Julie.

Og hvor længe, og hvor nøie?

Ludvig.

Vel kun faa Uger, men nøie, saa nøie, som om jeg havde kjendt hende fra Buggen. Hendes Sjæl er ikke af dem, der behøve lang Tid for at kjendes. Saa agtsom, som en Mand, hvis hele Lykkelighed beroer derpaa, har jeg speidet den i alle dens Uttrin-ger, i Selfkaber og hjemme, hvor hun viiste sig for alles Vine, og hvor hun troede sig ubemærket; og stedse fandt jeg hende den samme, den ædle, den rene.....

Julie.

Kan da en Kone uden Rigdom, uden Byrb, med ingen flere Lyffens eller Naturens Gaver, end de, De kjender hos mig, gjøre Dem lykkelig?

Ludvig.

Kunde jeg kun bære min Lykke, og til mit sidste Dieblif er jeg den lykkeligste paa Jorden, naar Julie er min.

Julie.

Hun er Din. Min Formynders Bifald har Du. Nu! en Formynder for en Pige, som mig, har da heller ikke Aarsag til mange Betænkeligheder. Du har ingen Paarørende, hvis Minde Du behøver. Intet hindrer da Din Julies Lykke.

Ludvig.

Din Ludvigs. Her er Kongebrevet.

Julie.

Vi undgaae alle de Omstændigheder, som Stand og Rigdom skal, siger man, gjøre fornødne ved et Bryllup. Dette er vor Forlovelse, og Brylluppet uden Ceremonier i Aften.

Ludvig.

Efter Aftale henter jeg min Brud Kl. 4. Et Par Venner har jeg alt bedet vente os til den Tid i Lyngby.

Julie.

Dg saa i Morgen ud til min Ludvigs lille Gaard, mit nye Hjem; ikke saa? Men det er sandt; min Formynders Stornfeldt er den ene af de Venner, der vente os. Du har talt om en Hr. Godbert, som Din bedste Ven. Bliver han ikke den Anden?

Ludvig.

Jeg haaber det. Han har været paa Landet, og kom først hjem i Aftes. Jeg har skrevet ham en Seddel til, og venter ham til Middag.

Julie (forlegen.)

Men det er sandt; det var vor Forlovelse, sagde jeg; efter gammel Skik og Brug skal vi jo ogsaa veyle Ringe. Jeg seer, Du har een der. Skal vi bytte?

Ludvig.

En Ringverling! En Ceremonie! Julie, behøves den mellem os? Lad dem veyle Ringe, som

ikke har Hjertet at give hinanden. Desuden er dette ingen kostbar Saorbs-Ring.

Julie.

Den er simplere end min, men jeg bytter.

Ludvig.

Julie! denne Ring.....

Julie.

Ja saa! en Haarsletning! en Sentimentsring! som ikke maa, ikke kan overlades mig; og om jeg nu spurgte, for hvis Skyld den.....

Ludvig.

Julie! den Tid, havde Du ikke givet mig Din Haand, da vovede jeg ikke endnu at haabe denne Dag.

Julie.

Men skulde jeg ikke kjende disse Haar? (hastig.)
Ludvig! Ikke sandt! Du har ikke havt den Ring over 6 Uger.

Ludvig.

Julie! jo Du kjender dem; de har tilhørt den ædelste, den elskværdigste Pige.....

Julie.

J Dine Mine; dog nok, naar hun er det i Dine. Nei Ludvig! den Ring vil jeg ikke berøve Dig. Men tag i det mindste imod min!

(Sætter ham en kostbar Ring paa Fingeren.)

Ludvig.

Men en saadan Ring! fyrstelig Koftbarhed i
Dine Omstændigheder!

Julie.

Bare Deconomie! Jeg havde denne, og vilde
ikke give Penge ud for en simplere.

Ludvig.

Du spørger. Men denne Ring er allerede For-
mue, en betydelig Formue; og Julie.....

Julie

(med eet alvorlig og noget forlegen.)

Ludvig! jeg har noget at bekjende for Dig. El-
skerinden kan prøve sin Elsker; men i det Dieblig
hun skal blive hans Kone, maa hun ikke have nogen
Hemmelighed mere for ham, hvor uskyldig den end
er. Jeg har ikke kunnet komme ud med det. Ved
denne Ring vilde jeg forberede.....

Ludvig.

— — Og denne Hemmelighed?

Julie.

Man har fortalt Dig, at min Fader var død
fra mig i fattige Omstændigheder, og at jeg var
kommen herover fra Ostindien i det Haab at finde
Understøttelse hos den rige Agent Trom, der var af
min Familie; og at han kort derpaa døde, uden at
efterlade mig noget.

Ludvig.

Saa har man sagt mig.

Julie.

Man har sagt Dig en Usandhed. Min Fader gik i sin Ungdom i hollandsk Tjeneste. Ved adskillige lykkelige Expeditioner erhvervede han sig en betydelig Formue, og blev tilsidst Gouverneur i Indien. Paa sine gamle Dage længtes han efter sit Fædreland; men da han frygtede for det kolde Klima, besluttede han i det mindste at flytte til danske Eendomme. Han døde i Trankebar. Agent Trom var hans bedste Ven. Han havde engang i en Opstand af de Sorte reddet min Faders Liv. Da Agenten for sin Helbreds Skyld maatte forlade Ostindien, var jeg i mit tolvte Aar. Han havde altid holdt af mig. Min Fader lovede Trom, jeg skulde blive hans Kone; og paa sin Dødsfeng tog han det Lovte af mig, jeg skulde opfylde hans Ord.

Ludvig.

De er Agent Troms Enke?

Julie.

Jeg blev ikke hans Kone. Den Svaghed, der havde nødt ham til at forlade Ostindien, var ulægelig. Den tærede ham hen i hans bedste Aar. Jeg fandt ham paa Gravens Bredder. Han døde strax efter min Ankomst, og indsatte mig til sin eeneste

Arving, hvor meget jeg end end frabad mig det, da han havde en Broder.

Ludvig.

Og Stornfelbt har sagt mig.....

Julie.

Hvad jeg har bedet ham sige til Dem og til Alle. Havde man kjendt min Forsatning, vidste jeg, den rige Ostindianerindes Midler havde havt saa mange Friere, at hun selv slet ingen havde faaet. Min Medgift var bleven mig en Rival, som jeg ikke kunde have veiet op imod. Jeg vilde prøve, om jeg ikke kunde blive elsket for min egen Skyld. Min List maa have været uskyldig, thi Himlen har velsignet den. Den fattige Pige vandt Ludvigs Hjerte. Hun blev hans; og nu, han engang har hende, kommer han vel til at tage hendes Formue med, enten han vil eller ikke.

Ludvig (for sig selv.)

Ogsaa hendes Fattigdom foregiven! — To Dp-
digtelser, ogsaa eens! —

Julie.

Saa takkefuld, Ludvig! fornærmer dette Bedrag Dig? Om der var nu lidt Forsængelighed, lidt Egen-
nytte deri, var de dog neppe uædle. Du tilgiver
mig det dog?

Ludvig (alvorlig.)

Julie! De har spurgt mig, om jeg troede at

kunde blive lykkelig, og blive bestandig lykkelig med en Pige uden Formue og Byrd. Maa nu jeg ikke gjøre Dem samme Spørgsmaal? Skulde den Tid ikke kunne komme, da De angrebe, at have henkastet Dem med Deres Formue, med Deres Fødsel, med alle Deres Fordringer paa et anseeligt Parti til et Menneſte ſom mig, naar De hos Manden opdager Ufuldkommenheder, ſom De hos Elſkeren ikke kan, eller ikke vil ſee? Julie! De er for ædel til, at De ſkulde lade mig det høre; men naar jeg ſaae Dem græmmes, naar jeg ſaae min Julie ikke være lykkelig, og det, fordi hun var min! —

Julie.

Saa alvorlig, Ludvig! og De! — Er Julie for nogle uſle Penges Skyld en anden, end hun for ſaa Dieblikke ſiden var?

Ludvig.

Hun er evig den ſamme; men.....

Julie.

Nu Ludvig! ſaa vil hun aldrig kunne blive ul lykkelig, fordi hun er Din. D erindre, hvad Du ſagde for om Dig ſelv! Og troer Du, hun elſker Dig mindre? —

Ludvig.

Julie! jeg har ogsaa en Bekjendſſe at gjøre.

Julie.

Spar den, Ludvig! min Formynders har hvidſket

mig hele Hemmeligheden til (med sin forrige Munterhed.)
 Din Gaard paa Landet ligger lidt langt herfra; det
 var en lille Opdigtelse, som slap Dig ud af Mun-
 den, og som Du siden har undseet Dig ved at til-
 bagekalde. Din hele Rigdom er Din Flid og Dine
 Talenter; ved dem, haabede Du, at ville forsørge
 sig; og tro mig, Ludvig, Din Julie vilde ligesaa
 glad have deelt Dine tarvelige Kaar med Dig, som
 hun haaber, Du vil dele mere glimrende med hende.

Ludvig.

Men om.....

Julie.

Om der nu var en fattig Familie, hvis Under-
 støttelse min Ludvig hidtil havde været; desbedre!
 hvilken Glæde for Julie, at hun bringer ham Mid-
 ler til at gøre dens Kaar endnu blidere. Det er
 hende tusinde Gange kjærere, end om han bragte hen-
 de ind til en heel stiv Flok adelskolte Mhner, hvoraf
 ikke een fortjente at være den første af en ærlig Bon-
 destamme.

Ludvig (for sig selv.)

O Gud! (høit.) Hør mig Julie!

Julie.

Min Ludvig, jeg vil intet høre. Jeg kender,
 jeg beundrer Dit Hjerte. For den fattige Julie dulg-
 te Du det, at hun ikke skulde ængstes for den til-
 kommende Forening; den rige Julie troer Du at

Stylde Regnskab. Ludvig! var det muligt, jeg skulde elske Dig høiere.

Fjerde Optrin.

De Forrige. Mad. Dirf.

Mad. Dirf.

Jeg veed nok, han kommer til Uleilighed, men jeg har ikke kunnet holde ham tilbage. Han kommer, han er her alt igien.

Julie.

Hvem igien?

Mad. Dirf.

Hvem anden end den hollandske Caper, salig Agentens tappre Hr. Broder, Capitain Trom, som var her saa vel i Gaar?

Julie.

Min Ludvig maa vide, hvis Besøgelse det er, hans Julie modtager. Agent Trom havde en Broder, der ejer betydelige Midler, men hvis Forstand det ikke er saa rigtigt med. Denne fik ved Krigens Udbrud mellem Somagterne en umodstaaelig Lyst til at være Helt. Han har ved sine Penge drevet det til at være Capitain paa en hollandsk Caper. For et Par Maaneder siden tiltraadte han Heltebanen, og i Gaar er han med sit Fartoi kommet her paa Rheden. Han er Din Rival, Ludvig! han

var her alt i Gaar, og nu er han her igjen, formodentlig for at fuldføre Beretningen om sine Bedrifter.

Ludvig.

God Taalmodighed! Jeg benytter Tiden, for ogsaa at besørge Udførelsen, til i Eftermiddag. Men endnu har jeg ikke sagt min Julie, hvor jeg boer. Skulde Du have noget imidlertid at befale Din Ludvig, saa er hans Hotel strax omme i næste Gade paa høire Haand i den store graa Gaard. Der kunde dog i Dag maaskee træffe noget at melde mig.

Julie.

Klokken fire sees vi: Farvel saalænge min Ludvig. Jeg maa modtage den kjære Capitain Trom for dog ret alvorlig at afvise ham; og saa til Toiletten. Bryllupsdagen maane det dog have lidt Tid.

Ludvig.

Og om jeg nu forstyrrede, eller i det mindste forkortede det lidt? Jeg har saameget at sige min Julie, og.....

Julie.

Nu! Fra Kjøbenhavn til Lyngby lader der sig ogsaa sige en Deel. Men jeg hører Helten. Lev vel til Klokken fire.

Ludvig.

Lev vel! Lev vel, dyrebare Julie!

Femte Optrin.

Julie. Capitain Trom.

Trom.

God Morgen, underdanigste Djener. Hvorledes gaaer det, min smukke Svigerinde! Har Du tænkt noget paa det Forslag, jeg hvissede til Dig i Aftes om? Ja! Du syntes den Gang vel ikke synderlig om det, som det lod; men det lod ogsaa kun saa. Du maae vide Dit eget Vel, smukke Svigerinde og naar Du ikke vil passe det selv, saa maae man sørge for Dig. Hvordan er det? Har Du fattet en fornuftig Beslutning?

Julie.

Jeg har fattet den, og sagt Dem den.

Trom.

Og den er?

Julie.

Den samme, jeg sagde Dem i Gaar: jeg er Dem forbunden for Deres Tilbud, men frabejder mig at tage derimod.

Trom.

Sniksnak min smukke Svigerinde! lutter Sniksnak. For tusend Kartescher! intet andet. Men Capitain Trom og jeg stryger heller ikke saa let. Vi bombarderer lidt bedre først. Du maae bruge Rai-

son, min smukke Svigerinde! Hvad har Du paa mig at sige?

Julie.

Slet intet; men —

Trom.

Er jeg ikke en Broder af salig Agent Trom, som Du var født til at giftes med? Har jeg ikke, baade efter Naturens Ret og Landretten, og Særetten, og al mulig Ret, Forbring paa at indtræde i alle hans Rettigheder? Er jeg en Karl at staae Brag paa? Er jeg ikke riig? Er jeg ikke saa smuk en Karl, som en kan være? Er jeg ikke Capitain i de Herrer Generalstaters Tjeneste?

Julie.

Jeg indvender intet imod alt dette, men jeg seer ikke, hvorvidt det kan forbinde mig til at blive Deres Kone.

Trom.

Ikke det? Du kjender kun lidt til de Herrer Generalstater. Seer Du, min smukke Svigerinde! Holland, det er det herligste, det lykkeligste Land af Verden. Det er ikke som andensheds i Verden, at man har kun een Konge. De Herrer Hochmogende Generalstater, de ere hver for sig det samme, som en Konge; naar man altsaa har den Vre, at staae i de Herrer Hochmogende Generalstaters Tjeneste,

saa er det samme som at tjene paa engang 20 Gange saa mange Konger, som der er i hele Europa. Dem tjener jeg, som Capitain. Saadan en Mand er jeg.

Julie.

Men om ogsaa samtlige Generalstaterne allernaadigst havde befalet mig at være Deres Kone, saa troer jeg ikke, det forbandt mig.

Trom.

Det vilde vi vise Dig, min Putte! Jeg vil ogsaa kun sige Dig, at en saadan Frier vover ikke paa hvert et Træ her i Landet. Nu! seer Du, jeg er riig, saa kan man i Holland blive til, hvad det skal være. Naar jeg er kjed af at vise min Tapperhed til den hollandske Stats Bedste mod dens Fiender; hvem veed, om jeg ikke driver det til at sætte mig paa mine Laurbær, og blive selv en Generalstat. Da er Du min Generalstaterke, og see, om nogen Dronning siger Kis til Din Kat! Det kan jeg gjøre Dig til; saadan en Mand er jeg.

Julie.

Jeg er Dem forbunden, men jeg er ikke ærgjærrig.

Trom.

Du har Du forresten tænkt paa, hvem Din Frier er, smukke Svigerinde! Du har dog vel læst om mig i Aviserne i den Tid, jeg har været borte?

Dog de Slynkler af Avisffrivere udelade ofte det vigtigste, de burde melde. Har der intet staaet om Søebataillen ved Utrecht, hvor Capitain Trom og jeg med vor ene Cutter slog fem engelske Drlogsmænd, skød to af dem i Grund, og bragte de tre andre op.

Julie.

Nei, Hr. Capitain; og jeg seer ikke, at det forbandt mig til at være Deres Kone.

Trom.

De Flegler af Avisffrivere! Saa har der vel heller intet staaet om min Attaque paa Algier? Der kom jeg med min Cutter for at convoyere to hollandske Chinafarere gennem Strædet. Vips! saa omringes vi af sex algierske Corsarer. Tre lagde os an ved Styrbords Siden og tre ved Bagbords Siden, vi gjør klart Skib, og fyrer, men de Tyrker, de var, som Satan var i dem, de entrede os. Nu blev der et Blodbad, kan Du troe. Men Capitain Trom og jeg vidste, hvad vi havde at gjøre; vi hug om os, saa det havde god Skik; men de alcoranske Hunde var for mange. Vi Hollændere gjør Aftale mellem os, og midt i Batallien springer vi efter et Signal over Borde allesammen. Jeg var den sidste, og med det samme jeg sprang ud, smed jeg en Lunte ind i Krudkammeret. I Diebliffet, huy, saa sprang Cutteren i Luften med alle Tyrkerne.

Julie.

Og Capitain Trom med alle hans Hollændere
bruknede!

Trom.

Hvor kan Du være saa eenfoldig? her er jeg
jo heel og holden. Nei, men vi svømmede omborde
paa Algiernes Schebekker, hvor der ikke var en Kjæst
tilbage, og heisede hollandst Flag, og skjed Victoria,
og satte ind til Algier. Der var nu al deres Sø-
magt i vores Hænder; vi blokkerede Havnen, og true-
de at bombardere Byen, dersom den ikke capitulerete.
Der skulde Du see Deyen og Beyen, og Paschaen,
og Hasnaschi, og Capischi Patschi, og Fanden veed,
hvad de hedder; de lod heise det hvide Flag, og kom
ud til os, og bad om godt Veir. Hvad skulde jeg
gjøre; mine Chinafarere skulde jeg convoyere. Jeg
maatte gjøre det kort og godt. Jeg lod mig betale
halvtredsindstyve Millioner Piastre, for at hæve Blo-
kaden, og desuden saa maatte Deyen udløse mig
for min Person den fornemste Sultaninde af hans
Serail i Villighed. Nu convoyerte jeg med en af
Schebekkerne mine Chinafarere til Cap, og saa gif
jeg til Holland igjen med mine 50 Millioner Pia-
stre, og min Sultaninde; jeg afleverede Pengene til
Generalstaterne; som derfor ophøiede mig i General-
stats-Adelen med Tilnavn van Gravenhaag: Jeg fik

mig en Cutter isteden for den gamle, og — nu er jeg her.

Julie.

Det er forskrækkelige Bedrivter i otte Uger. Avisfriverne har nok ikke faaet denne Efterretning fra Strædet endnu.

Trom.

Det kan være. De vil da nok faae den. Ja, Du smiler, som om Du ikke troede, det var sandt, jeg fortæller Dig. Imidlertid har jeg Sultaninden med mig her paa min Cutter; hun er naturligviis min Slavinde. Jeg har bragt hende med, for at gjøre hende til Din, om Du vil modtage Foræringen. Hun er omborde paa mit Fartoi endnu, men Du kan troe, smukke Svigerinde, at hun er værd at see paa. Naar man ikke havde seet Dig, saa skulde man troe, det var den smukkeste Pige, der var til i Verden, saa net og saa smækker, og — men Skade er det, hun kan ikke snakke andet end Tyrkisk, det arme Barn. Modtager Du hende, som min ydmyge Foræring?

Julie.

Berøbe Dem Deres Sultaninde, Belønningen for Deres uhørte Heltebaad! Nei.

Trom.

Ja! Du kan foragte hende, saa meget Du vil;

men enten Du modtager hende, eller ei, saa skal Du dog ikke undgaae at modtage mig.

Julie.

Jeg kan med et Ord tilintetgjøre al Deres Paa-
stand Hr. Capitain.

Trom.

Og det er? —

Julie.

Jeg tilhører fra i Dag en Anden.

Trom.

Du vil drille mig. Hvilken Anden har den Uforfæmmede, at anholde om Dig, saalænge jeg, Capitain Trom von Gravenhaag, Agent Troms Broder, Arving, om ikke til hans Midler, saa dog til hans Rettigheder, ikke har givet Slip paa Dig. Hvem er han? Ham gab jeg seet. Den Karl maa jeg i det mindste prøve en Dyst med.

Julie.

Ludvig Wolmar, Hr. Capitain.

Trom.

Hvor finder jeg den Karl, ah jeg brænder af
Længsel efter at faae brækket Halsen paa ham.

Sjette Optrin.

Mad. Dirck. De Forrige.

Mad. Dirck (sagte til Julie.)

Capitain Trom har bragt to Matroser med sig fra sit Skib. Den ene af dem spurgte mig, om ikke hans Capitain havde foreslaaet Dem, at overlevere Dem et ungt Fruentimmer, som er omborde paa Skibet, og som, han siger, er saa smuk, og saa bedrovet, og græder saa meget; og da det gjorde mig saa ondt for den Stakkell, saa gik jeg ind for at spørge Dem.

Julie.

Jeg bestyrtes. Jo vist har han tilbudet mig at bringe mig et Fruentimmer, som han kalder Sultaninde. Hvem er hun?

Mad. Dirck.

Ja det veed jeg ikke; men han flyede mig denne Seddel, som jeg skulde levere Dem, om saa var.

Julie (læser at have læst.)

O Madam Dirck! jo vist modtager jeg hende. Det er — gaae Madam Dirck. O den velsignede Trom! gaae; lad mig tale med ham.

Syvende Optrin.

Trom. Julie.

Trom.

Nu, min smukke Svigerinde behandler mig paa en artig Maade. Et heelt Qvarter der smaasnakke med Mad. Dirsk, som om jeg ikke var i Stuen! Saaledes skulde en af Generalstaterne have begegnet mig! Men af Dig kan Hercules selv taale Alt. Du er den Dalila, som lærer ham at spinde.

Julie.

De talte om et Fruentimmer, som De havde omborde paa Deres Skib, Hr. Capitain. De tilbød mig hende. Ved et Dieblisks Eftertanke skammer jeg mig over, at jeg ikke af Medlidenhed over denne Ulykkelige strax imodtog Deres Tilbud. Vilde De igjentage det?

Trom.

Capitain Trom van Gravenhaag, og jeg, er ikke af de Folk, der gaae fra deres Ord. Ja vist, min fangne Sultaninde er Din Slavinde, men paa Vilkaar —

Julie.

At jeg betaler dem en Løsepenge for hende, som for en fangen Sultaninde? ikke saa?

Trom.

Krigerens fornemste Dyd er Udelmodigbed. Ikke

engang de Herrer Generalstater eller nogen Konge, Keiser, eller Pascha var i Stand til at betale mig Løsepengene for hende. Det kan allene Du, og det med et Ord, et lille bitte Ord.

Julie.

Der er eet Ord, Hr. Capitain, som De veed, De aldrig faaer af mig. Andre Ord kan De faae nok af.

Trom.

Ja vist, en heel Tale om denne Hr. Bolmar maaskee? Men det Ord, jeg vil have, det er: naar jeg spørger Dig, Du smukke Halstarrige, om Du vil elske mig, og være min Kone, da et Ja.

Julie.

Under den Betingelse kan jeg ikke løse Sultaninden, og dog vilde jeg usigelig gjerne modtage hende. Min halve, min heele Formue, om De fordrer det, vilde jeg give, naar hun ikke skulde være at faae for ringere Priis. Men for Resten maae De betænke Hr. Capitain, at hun kan være Deres Fange, men ikke her Deres Slavinde. De kan ikke undslaae Dem for at lade hende udløse.

Trom (for sig selv)

For en Ufærd, hun lader, som hun er meget forhippet paa Løsen. En 8 Dages Tid kan jeg jo sagtens lade hende være her hos hende. Og naar denne saa først er min Kone, saa — — — (hæit)

Mit Skib fører Generalstaternes Flag og Bimpel, og jeg vilde nok see paa den, som torde vove at true mig hende fra. Men Du kan det, som ingen anden Magt kan. Ikke heller vil vi forgalloppe os. Om Du ogsaa ikke beslutter strax at sige mig det lille søde omtalte Ord, saa skal Du faae Din Sultaninde, naar Du vil kun indgaae een Betingelse.

Julie.

Og det er?

Trom.

Den Springsyr, Du talte om; giv ham Afkøeb!

Julie.

Deres Udtrykke ere meget fornærmende, min Herre; og hvorfor give ham Afkøeb!

Trom.

Kun for et Par Dage, til jeg kan faae ham opsoegt, og brækket Halsen paa ham.

Julie.

Et ædelt Forsæt!

Trom.

Hvis ikke, saa sværger jeg ved Generalstaternes Flag, jeg gaaer strax om Bord, og heiser Seil, og seiler af med min Sultaninde; men kommer ligesfuldt igjen, og gjør Dig til min Kone.

Julie.

De sagde, Hr. Capitain, at De erkjendte Udelmodighed for Krigerens fornemste Dyd. Er det

ædelmobigt at beholde dette Fruentimmer, ganske vist mod hendes Villie, og ganske vist trøstesløst? Er det ædelmobigt, at ville true mig til at være troeløs mod min Brubgom? Og naar jeg nu siger Dem, at denne Dag var bestemt til min Bryllupsdag,

Trom.

De Dyvel! Din Bryllupsdag. Ja vist er jeg ædelmobig. Men, seer Du, noget for noget! Her bier jeg ikke længe, kun en 8 Dage, saa kalder Wren og Sejeren mig igjen til de blodige Bølger. Det er Heltens Pligt at redde den uskyldige Værgeløse. Og for Fanden! er Du ikke baade uskyldig og værgeløs, og er det ikke min Heltepligt, at redde Dig fra den Halunk, som har besnæret Dig i sine Strikker, og knække Halsen paa ham?

Julie.

Hr. Capitain! De fører saadant Sprog, at det bliver min Pligt at gaae fra Dem, siden jeg nok seer, De ikke vil gaae. Hvis De endnu tillader Dem saadanne Udtryk.....

Trom.

Naa! Naa! Vi Søemænd ere ikke vant til at veje vore Ord, som visse andre; kort sagt, vil Du have min Sultaninde, saa ikke allene i Dag intet Bryllup, men ikke engang see den Herr Frier; Ikke hans Fod inden Din Dørtærskel. Jeg skal imidler, tid vel vide at faae ham fat.

Julie.

Jeg beider Dem indstændig, Hr. Capitain: Brug lidt Forstand, og nogen Godhed. Jeg nægter Dem det ikke, det er mig yderst vigtigt, at modtage Deres Sultaninde, men Vilkaaret — —

Trom (for sig selv)

Hun giver Kjob. Hun flaaer Retraitte, Triumph! Trom van Gravenhaag! Nu Julie, min Sultaninde er Din. Jeg forstaaer Dig. Men Vilkaaret bliver, at Hr. Brudgommen faaer for det første for i Dag sin Afsked, og at jeg bliver ikke ganske uden Haab om, at Sultanindens Herker modtages som Din Slave.

Julie.

Jeg smigrer Dem ikke med noget Haab. Men skulde De ikke være at overtale til at afstaae fra den urimelige Paastand om, at vise min Brudgom Døren, og dog lade mig faae Deres kjære Fange?

Trom.

Jeg forstaaer Dig, jeg forstaaer Dig. Sultaninden er Din. Hurra, jeg er ogsaa Din. Inden 8 Dage er Du Capitain Trom van Gravenhaags Gemalinde. Saa sætter jeg af til Holland, nedlægger det Sværd, som har gjort mig til den Helt, der er en saadan Brud værdig, og sætter mig hen i Ro mellem Generalstaterne med min Gemalinde ved min Side.

Julie.

Virkelig, De lover Dem alt for meget Hr. Capitain.

Trom.

Lad mig sørge for Opfyldelsen. Hr. Brudgommen har vi for det første kylet over Bord. Resten falder af sig selv. Nu sender jeg en Sluppe om Bord efter Sultaninden, jeg kommer med hende til Spisetid, for jeg spiser til Middag hos min smukke Svigerinde, som snart skal komme nærmere i mit Forvandtsskab. (for sig selv:) For en Sikkerheds Skyld vil jeg dog lade et Par Mand af mine Folk blive herved Døren, for at holde somme Folk af Vejen, om de skalde indfinde sig. (vovt.) Jeg skal nu hen paa Børsen; inden en Time er jeg her igjen. Farvel min smukke Tilkommende.

Ottende Optrin.

Julie.

Det er Anine. Det er Anine. Ved hvilket Mirakel har jeg hende her igjen! hun i denne gale Mandts Vold? Men det er hendes egen kjære Haand, en Seddel fra hende selv. Jeg maa se endnu engang, hvad hun skriver.

(læser:)

"De besynderligste Omstændigheder have bragt en ulykkelig Pige fra Danmark til Ostindien, og

derfra igjen i en affindig Hollandſk Capers Vold til Danmark. Han har ſagt, at han har beſtemt mig, ſom hans Slavinde, til Foræring for en Dame, ſom han tilbeder. Ubejendte Fremmede! hvem De er, om De end aldrig vilde tage imod en Gave af Capitain Gravenhaags Haand, ſaa imodtage De dog mig. Han troer mig en tyrfiſk Slavinde; men jeg er en ulykkelig forladt danſk Pige."

Anine."

Det er hende, det er hende. O hvor længe jeg efter at ſee Dig, min Ungdoms Kjæreste uſkatterlige Veninde igjen, i hvis Barm jeg kunde neblægge endog den mindſte Tanke, jeg havde i min Sjæl. — Men min Ludvig! jeg ſkal opſætte vor Forbindelſe, afviſe ham i det Diebliſk, han ſkulde blive min! Vil han ikke — — ? O Ludvig er ædel; han elſker ſine Venner. Jeg ſkal ſkrive ham til, at jeg har fun dette Middel til at frelſe min Anine. Han ſkal komme i Morgen, ſkal ſee hende, ſkal tilgive mig. Men jeg maa ſtrar jo før jo heller underrette ham.

Andet Optrag.

(Bolmars Huus)

Første Optrin.

Ludvig Bolmar. Henrik.

Ludvig.

Har han været hos Sabelmageren? Er Bognen færdig?

Henrik.

Herren behøver kun, at lade Sorgen og mig trække de nye Liberier paa, og føre de nye Heste med det sølvbeslagne Seletoi hen til ham, saa vil vi inden et halvt Dvarteer faae hele Gaden til at troe, at Tippto Saib eller Stormogul har sendt en Gesandt herover, som Herren giver sin Tiltrædelses Audiens; for der er ingen af de europæiske Ministre, der kan komme ansættendes i saa stadselig en Equipage.

Ludvig.

Klokken tre Dvarteer til Fire maae der være forspændt, og saa kører I hen til Agent Troms, der henne om Hjørnet.

Henrik.

Agent Troms! han er jo død. Den smukke Ostindianerindes, vil Herren nok sige!

Ludvig.

Hvad for en Ostindianerinde taler han om?
Kjender han — — ?

Henrik.

O Herren maae ikke troe, De er den eeneste, der har Opmærksomhed for hende? Heele Byen har jo paa nogen Tid ikke Dine for andet. Det værste er, at man maae saa bestandig see forgjæves efter hende, ligesom man heller ikke kan udspionere, hvem hun er; for at saadan en Pige var kommen her fra Ostindien, hvor Skjønhed skal være saa rar, for at leve her af Agentens Barmhertighed, det kan man ligesaa lidt begribe, som at man, skjøndt hun blev forbigaaet i hans Testament, dog her skulde være uafsjansom nok til at lade hende tage bort igjen. Jeg gratulerer Herren.

Ludvig.

Saa!

Henrik.

Jo nu seer jeg dog, Herren er ikke meer af Stof og Steen, end andre Mennesker; og nu skal jeg ikke mere have den Ugrælse, at høre Deres gode Venner altid kalde Dem St. Ludvig.

Ludvig.

Hvad vil det sige?

Henrik.

Det er let at forstaae, Herre! men Herren har villet bie til han kunde vise, han havde Smag.

Ludvig.

Hun har altsaa den Lykke at behage Hr. Henrik? Han finder det altsaa ikke urimeligt, at hun bliver min Kone?

Henrik (yderst bestræbt.)

Deres Kone, Herre! — Deres Kone! —

Ludvig (for sig selv.)

Saa forstod jeg ham dog før? — Uhel! han har sin Affkeed.

Henrik.

For Guds Skyld, Herre! Jeg tænkte ikke at fornærme Dem. Jeg finder alting rimeligt. Jeg gratulerer til Alleting. Men hvad vil Herrens Fader sige til dette Giftermaal?

Ludvig.

Bort fra mine Dine!

Henrik.

Det er netop det, jeg frygter, han vil sige. Men hvor kan Herren jage mig bort for det uskyldige Ord? Der er Hr. Godbert. Kjære Hr. Godbert! beed for mig. Herren er bleven vred paa mig for et eeneste uskyldigt Ord.

Ludvig.

Bort! siger jeg. (Henrik gaar.)

Andet Optrin.

Godbert. Ludvig.

Godbert.

Saa vreb, Ludvig! hvad er der paa Færde?

Ludvig.

Intet, Godbert! intet, som jeg mere gider nævnt, eller tænkt paa i Dag. Men Du bier længe?

Godbert.

Du maa undskylde mig. Glæd Dig med mig, kjære Ludvig. Du veed, at jeg i mange Aar har været bekymret for at faae noget at vide om min Søster, Anine, som jeg ikke har seet, siden hun var ganske liden, og som min Broder, strax efter at vor Faders Huus havde falleret, tog over med sig til Ostindien. Du mindes hende dog?

Ludvig.

Min Broder Philips lille Kone? den nydelige lille Anine, Din kjæreste Søster! jo vist — Nu! har Du Efterretning? — —

Godbert.

Min Broder døde fra hende i Negapatnam. Min ulykkelige Fader var, som Du veed, aldrig Mand mere fra den Dag, han maatte bryde. Jeg reiste for at accordere med vore Creditorer. Da jeg kom hjem, og vi ved Din Families Hjælp kom i Stand igjen, skrev jeg til Indien; men man kunde

længe intet Spor faae paa Anine. Da min gode Ven, Capt. Elason gik derover i Fjor, bad jeg ham gjøre sig Umage, og som jeg kom fra Landet, finder jeg Brev, at en dansk Familie havde taget hende til sig, og opdraget hende, og at hun var gaaet hertil fra Transkebar med et engelsk Skib, fort før han kom derhen. Naar nu Alting, som jeg haaber, gaaer vel, kan jeg vente hende hver Dag, og saa ønsker jeg mig ingen Ting mere paa Jorden.

Ludvig.

Til Lykke, kjære Godbert, til Lykke! Men ønsk Du ogsaa mig til Lykke, jeg er, med alt det, dog lykkeligere end Du. Jeg har bedet Dig til mig i Dag, for at helligholde den gladeste Fest i mit Liv. Medens Du var borte, Godbert, har jeg fundet en Pige. Du skal see hende; jeg ægter hende i Dag, og jeg har bedet Dig, som min ældste og kjæreste Ven, til at være min Forlover, og min Bryllupsgjæst.

Godbert.

Ludvig! den findige Ludvig! saa hastig! og hvad siger Din Fader?

Ludvig.

Du veed, jeg har engang for alle hans Minde, til at give mig med, hvem jeg vil, og.....

Godbert.

Vel. Du kan give Dig uden hans Minde, men ogsaa uden hans Vidende — ?

Ludvig.

Nu! der skal jeg ogsaa forklare Dig: seer Du, hun skulde reise. Jeg taug til det sidste Dieblit, og da var der ingen Tid til lang Correspondence.

Godbert.

Nu til Lykke! Men Du har endnu ikke sagt mig Brudens Navn. Kjender jeg hende?

Ludvig.

Ikke, det jeg troer. Det er Julie Decan.....

Godbert.

Den ostindiske Pige, som kom herover til Agent Trom?

Ludvig.

Ja.

Godbert.

Og som vilde tilbage med Ostindiefareren?

Ludvig.

Kjender Du hende?

Godbert.

Forlad mig, Ludvig! jeg kommer ikke til Dit Bryllup.

Ludvig.

Godbert!

Godbert.

Jeg vil ikke være Vidne til, at min Belgjorers Søn, min kjæreste Ven, kaster sig bort. Jeg kjen-
der Dig, Ludvig, jeg veed, at jeg kan ikke omstøde

Dit Forsæt. Hvad Du beslutter, staaer fast; men jeg gjør mig ikke medskyldig i Din Daarlighed.

Ludvig.

Det er vel, Godbert, at jeg kjender Dig. Du er det eeneste Menneſke, jeg værdigede, at gjøre dette Spørgsmaal: Hvad har Du mod Julie? Hvad veed Du med hende? Hendes Ære er min Ære.

Godbert.

Ludvig! en Pige, der reiser herover fra Ostindien for at ægte eller arve en Mand, som, man veed, ikke kan leve, der har gjort sin Regning eller sin Sag saa flet, at begge Dele flaae hende feil; er det en Kone for Ludvig Bolmar? En fattig Landstrygerſke, som reiser paa Eventyrer!

Ludvig.

Godbert! Du regner meget paa mit Venſkab, at Du tør tale om hende i den Tone. Kunde jeg ikke fuldkommen retſærdiggjøre Julie, jeg føler, jeg tilgav Dig det aldrig. Du kalder hende fattig — en Landstrygerſke — en Pige, som reiser paa Eventyr! — O at hun var fattig, som jeg hidtil har troet hende, at jeg kunde have den Lykſalighed, jeg saa inderlig har glædet mig til, at gjøre hende rig. Men fattig var den ostindiske Gouverneur Decans Datter ikke, endog inden hun arvede Troms betydelige Midler. Du ſeer ſelv, at en Pige paa nogle Tønder Guld ikke behøver at reise paa Eventyr.

Godbert.

O nei, naar hun finder lettroende Folk, som hun kan gjøre Lykke hos, ved at fortælle Eventyr, behøver hun ikke at reise paa dem. Og hvorfor skulde Stornfeldt have sagt os.....

Ludvig.

Det var Uftalen. En romanst Idee af hende, som jeg meget vel kan begribe; thi, seer Du, jeg har netop gjort det samme. Hun kjender mig indtil dette Dieblik ikke som Baron Bolmars Søn, Stamherre, Arving til et Baronie, og saa videre, men blot som Ludvig Bolmar, en fattig Student, der lever af sin Flid.

Godbert.

Saa maatte der ingen Kjællinger, ingen Tjenestefolk, ingen Gladercollegier være meer i Kjøbenhavn, naar hun ikke bedre skulde vide, hvem Du var, skjøndt hun kan være klog nok til, ikke at lade sig mærke med det. At Du kan spille Romaner, begriber jeg; men troe mig, Stornfeldt spiller ingen. Og siig mig bare, troer Du, hun var saa gode Venner med den gale Raper, Agent Troms Broder, hvis hun havde skillet ham ved..... Dog, hvad er det, jeg staaer her, og trættes med Dig om? — Er det ikke i Dag, Du skal have Bryllup med denne Julie?

Ludvig.

Jo. Klokken 4 kjøre vi ud til Lyngby, og der...

Godbert.

Lad Din Bogn bestille af igjen, min Broder!
nu erindrer jeg først, at jeg er inviteret baade til
Middag og Aften hos Din Donna.

Ludvig.

Du? skal det være Spøg, eller..... Du? af
hvem?

Godbert.

Af den selv samme forstyrrede Kaper-Capitain,
som mødte mig paa Børsen, og vilde strax flæbt
mig hen med til sin Kjæreste, sin forrige Svigerinde.

Ludvig.

O den Nar! jeg veed nok, han frier til hende.
Han kom ogsaa derhen før, medens jeg var der;
men hun lovede at vise ham af, saa han nok ikke
kommer der mere.

Godbert.

Da gik han dog nys ind til hende, ligesom jeg
kom til Dig, og.....

Ludvig.

Paa vor Bryllupsdag, da hun dog ikke vilde
tillade mig at komme derhen førend Kl. 4, skulde
hun give den Nar en Dinee, hvor han kunde føre
Folk hen, som hun ikke kjender? umuligt! —

Godbert.

Ludvig! jeg har dog nok før gjort Din Julie
Uret. Hun har dog vist troet Historien om den fat-

tige Student; og, seer Du, saa er det ingen Under, at hun giver den rige Kaper Fortrinet.

Ludvig.

Hr. Godbert! Dersom der skal være Spøg, saa maa jeg sige Dem, at der er de Ting, som ingen spøger over, uden en slet Karl eller en Nar; og er det Alvor —

Godbert.

Ludvig! Da Din Fader reddede mig fra Elendighed og Fængslet; da han styrkede mig i det Forsæt, at forlade Studeringerne for at reise vort faldne Huus; da han paa sin Bekostning lod mig reise, for at sætte os igjen med vore udenlandske Creditorer, og jeg ved Afskeden kaldte ham min Belgjører og min Fader; da trykkede denne ædelmodige Mand min Haand og sagde: Godbert! jeg tager Dem paa Deres Ord. De er ældre end mine Sønner; vær Deres Broder; det er al den Tak, jeg forlanger. Ludvig! Broder Ludvig! Du kan ikke fornærme mig.

Ludvig.

O ja, næsten skulde jeg ogsaa troe, Du var en ældre Broder, hvis Stolthed var bange for, der skulde komme en Plet Borgerblod paa hans høiadelige Stamtræ.

Godbert.

Vær saa ubillig, saa forblindet, som Du vil! Jeg skal ikke glemme min Pligt. Siden Du ikke

vil troe mig, saa viis mig i det mindste den Vil-
lighed, at sende Din Tjener hen til Julies, at høre,
om Trom er der; saa vil Du.....

Ludvig.

Henrik! Jeres Forløber! fortreffelig! bravo
Godbert! Efterhaanden begynder jeg at begribe det
hele Complot.

Godbert.

Ludvig! — Nu, siden Du da ingen Anden vil
troe, saa gaae selv derhen; saa strængt hendes vise
Forbud end kan have været, saa kan dog vel Brud-
gommen.....

Ludvig.

O ja kom, kom! Men Du skal gaae med, og
har Du saa gjort Julie Uret — o Godbert! jeg skal
tilgive Dig; men Du skal lære at kjende den Engel,
og Du tilgiver Dig det selv aldrig. (De gaae.)

Fredie Optrin.

Henrik (kommer.)

Den Gang slap Du, Henrik! Tak skee Din
Forsigtighed. Havde jeg nu paa Herrens Ordre pak-
ket mig strax paa Porten, saa havde det været gjort;
men ved at observere Conjunctionerne her ved Nøg-
lehullet, har jeg mere end Formodning om, at jeg
kan spare mig den Umage, at søge et nyt Herfskab
denne Gang. — Det maa ogsaa være en forslagen

Nige den, som har kunnet saa reent faae Bugt med Baron Ludvigs Forstand, at han kunde lade sig binde paa Ermet, at hun ordentlig kunde være Kone for ham. Jeg troede, han havde faaet en Raptus, siden han kunde blive saa flyvearrig paa mig, bare for, at jeg undrede over, at han tog en saadan Mamselle til Kone. Men saa har hun faaet ham til at troe, at hun er en Lysens Engel, som eier nogle Tønder Guld oven i Kjøbet. Det banker. Herind!

Fjerde Optrin.

En Matros. Henrik.

Henrik.

Hvad godt, Kammerat?

Matrosen.

Er det her, jeg skal aflevere dette Brev?

Henrik.

Lad see! Hvem er det fra?

Matrosen.

Fra min Capitain.

Henrik.

Din Capitain! og hvad er han for En?

Matrosen.

Det vil den, som skal have Brevet, nok faae at vide, naar han læser det. Kjenner han ellers Capitain Trom?

Henrik.

Capitain Trom! Nei. Den salig Agent er vel dog ikke blevet Capitain, siden han er død.

Matrosen.

Det skal jeg ikke kunne sige ham. Men min Capitain er ikke død endnu. I Morgen, om det vil flaske sig.

Henrik.

Har han i Sinde at døe i Morgen?

Matrosen.

Det lader saa; og det er evig Jammerflade. For han maa vide, min Capitain er ikke en Hverdags Capitain. Han er Capitain paa en hollandsk Raperfloite, og hedder da egentlig heller ikke Trom, som han før hedte, men Capitain van Gravenhaag; i det mindste troer han, han er Capitain paa Floisten. Han har Skillingen, og dermed har han kjøbt sig et Fartoi, og et hollandsk Raperbrev. Men seer han, da det ikke er rigtigt med Capitainens Fornuftliste, saa har han faaet en Styrmand, der skal føre Skibet, og tumle med det, som han synes. Capitainen er dog med alt det, den, som hedder Capitain. Og en prægtig Capitain er han; for nu er det otte Uger, siden vi løb ud herfra med vor Floite; og siden den Tid har vi taget tre engelske Delogsmænd, og skudt to i Sænk; vi har bombarderet Algier, og faaet, jeg veed ikke, hvor mange hundrede tusinde Pia-

ster, og saa en Sultaninde oven i Kjøbet; — Vi har convoiert to Chinafarere til Cap; og nu er vi her.

Henrik.

Gaa Fanden i Bولد med Dine Eventyrer, Du Nar! Hvorfor staaer Du, og præker mig saadanne Løgne for?

Matrosen.

Hvorfor? Fordi min Capitain har givet mig to hollandfke Ducater, for at fortælle det til alle dem, jeg snakker med.

Henrik.

Men hvad kommer det mig ved!

Matrosen.

Spurgte han mig ikke, hvad min Capitain var for En?

Henrik.

Jeg fik det da ogsaa at vide. Nu har han snakket for sine Ducater; siig mig nu ogsaa det, jeg spørger ham om, hvad det er for En?

Matrosen.

Det ogsaa. Jeg har da sagt ham, at det er ikke rigtigt med hans Hoved. Men Penge har han, Capitain er han, og farer med en hollandf Floite. Vi gik herfra for 8 Uger siden. Vi laae i 5 Uger oppe ved Lindenes, og fortalte Folk vores Bedrivter; saa fik vi Wind, og skulde gaae ad Holland til, men saa mødte vi en Hollands Drlogsfregat, som havde

taget en engelsk Ostindiefarer. Han gav os en heel Hob Guds, som han havde taget fra Ostindiefareren, og som vi fik Ordre at bringe herhen; men saa fik vi tillige en lille Pige, som Engelskemanden havde bragt med sig fra Ostindien, og som vi fik Ordre til at assætte her. —

Henrik.

Men hvad vil da den Nar min Herre?

Matrosen.

Han vil staaes med ham, sagde han.

Henrik.

Hvorfor det?

Matrosen.

Da vi kom i Land i Aften, saa gik han et Steds ind her omme om Hjernet, for at besøge sin Kjæreste, sagde han. I Dag kom han igjen, og fortalte os, at han skulde have Taard i Aften, og Bryllup om et Par Dage. Imidlertid maae der være En, som han er bange for, skulde spille ham Prisen af Hænderne, for han satte mig og en af mine Kammerater til Vagt ved Døren, og befalte os, at afvise, hvem der kom, naar han saae ud, som en Frier, og at visiterer alle dem af Husets Folk, der bragte Breve eller slegt. Nu kom der en gammel Kone. — Gud velsigne hendes Ansigt, jeg har aldrig seet hende før! og kaldte paa mig, og flyede mig en Seddel, og bad mig gaae herhen med den, og det gav hun mig en

Mark for; men seer han, jeg forstod Rummelen, jeg tog Marken, og flyede min Herre Seddelen, og det gav han mig en Lap for, og saa flyede han mig denne Seddel isteden til hans Herre, og sagde, at jeg skulde hilse ham, der skulde have den, at i Morgen skulde de nok brække Halsen paa hinanden, for han havde ikke Stunder i Aften, da han skulde gifte sig med hans Kjæreste. Skulde det nu ikke staae tydelig nok i Brevet, saa veed han, hvad jeg havde at rapportere. Men vor lille Sultaninde skulde han see?

Henrik.

Hvilken Sultaninde?

Matrosen.

Hun, som vi fik i Algier. Hun er vores Slavinde, og vi forære hende til Capitainens Kjæreste.

Henrik.

Hvad er det for noget forbandet Tøi, han væver sammen?

Matrosen.

Det er, som jeg siger: Sultaninden eller Ostindianerinden. Hun skal være her fra Kjøbenhavn, men Capitainen, som har faaet Ordre til at opsoge, hvem hun hører til her, har gjort hende til Sultaninde, og i Aften kommer hun i Land, og bliver bragt som Foræring til hans tilkommende Frue. Men jeg maae paa min Post igjen. Min hollandske Kammerat er der allene. Farvel.

Femte Optrin.

Henrik.

Det var mig en snaksom Passageer den. Og hvad lærer jeg nu af det altsammen? Jo! at min Herres Kjæreste vil plukke den gale Capitain lidt først, førend hun faaer fat paa ham igjen. Det er heele Stadsen. Der er min Herre tilbage. Mon jeg endnu skal have min Afsked? (løber ud.)

Sjette Optrin.

Godbert. Ludvig.

Ludvig

(gaaer med stærke Skridt op og ned ad Gulvet.)

Er det en Drøm?

Godbert.

Fat Dig Ludvig! fat Dig! vaagn op, og da bliver det hele virkelig kun en Drøm for Dig.

Ludvig.

Var det virkelig Julies Huus, hvor den hollandske Matros nægtede mig Indgangen? Var det Julies Pige, der kom ned, og hilste mig fra hendes Trøken, hun kunde ikke have den Tre at tage imod mig, jeg havde nok faaet en Seddel fra hende? Var det Julie, der gik fra Binduet, da jeg kom om Hjørnet, og Capitainen, der slog det op, og saae efter mig, da du førte mig bort? — Hvorfor holdt

Du mig tilbage? hvorfor lod Du mig ikke raade mig selv? Jeg skulde nok kommet ind.

Godbert.

Ludvig, Ludvig! skulde jeg lade Dig beskjemme Dig selv, ved offentlig Bولد, høi lys Dag?

Ludvig.

Beskjemme mig? nej, beskjemme hende, og den — Dog, det er sandt; Henrik! er her bragt mig nogen Seddel, medens jeg var ude?

Henrik (kommer.)

Her var en Matros med denne fra Capitain Trom. (gaaer.)

Ludvig.

Fra Trom? lad see.

(læser.)

"Du har understaaet Dig at tage Luven fra mig hos en Pige, som jeg alt har gjort Tagt paa, førend jeg reiste til mine Sejre, og som snart skal heise mit Flag, og være den rige Capitain van Gravenhaags Frue. Var du Helt, saa det var mig anstændigt at indlade mig med Dig, saa skulde Dit Blod hævne denne Fornærmelse; men da Du kun er en Luf, vil jeg herved advare Dig, at Du holder Dig af fra de Farvande, hvor det aldrig var bleven Dig tilladt at lade Dig see, hvis Froken Julie ikke havde frygtet, at mit Hel-

temod skulde have hindret mig fra nogensinde at komme tilbage.

Trom van Gravenhaag."

Det er da min Dom; den Seddel, Frøken Julie henviiste mig til. Godbert, Godbert! hvad siger Du?

Godbert.

Hvad jeg før sagde, at Julie forstaaer at regne, at hun har bortbyttet den fattige Student for den rige Caper; at,.....

Ludvig gaaer pludselig mod Døren.)

Henrik!

Henrik (kommer.)

Hvad befaler Herren!

Ludvig.

Er Bognen hentet fra Sadelmageren?

Henrik.

Nej. Herren sagde: først tre Qvarter til Fire.

Ludvig (for sig selv:)

Tre Qvarter til Fire! — Lad den strax hente, og saasnart den er forspændt, saa kjør ned med den til Frøken Decan i Agent Troms Gaard, og formeld hende Baron Ludvig Bolmars Respect, og beed hende ikke forsmaae den! Forstaaer Du, Baron Ludvig Bolmars. Siig hende, den er en Foræring fra mig med Heste og Tilbehør, og Dig med, om Du vil. Du fandt hende jo saa smuk? —

Godbert.

Det er at sige, Du kjender de Kjøbenhavnske
Mæsker; de Ostindiske kjender Du ikke.

Ludvig.

Men den Sjæls Reenhed! den Hjertets Adel!

Godbert.

Man kan høre paa Dig, Du har med din
indbildte Fruentimmerkundskaab aldrig kjendt nogen
anden, end Din salig Moder. — Sjælens Adel!
Hjertets Reenhed! hvilket Fruentimmer har ikke det,
naar hun vil, paa Tungen, som vore Skribenter i
Deres Penne? Tro mig: et Fruentimmer er en
Proteus; snakker lutter Dyd og Forstand med Dig,
sigvartiserer med Sværmeren, bagtaler med Bittig-
hedsmanden, og fiaser med Gjæffen; De har alle
Characterer, fordi de har ingen.

Ludvig.

O, i Dag kunde jeg fristes til at give Dig
Ret.

Henrik (kommer.)

Hestene ere sadlede, Herre!

Ludvig.

Hestene? hvem skal den anden til?

Henrik.

Rideknægten, Herre!

Ludvig.

Jeg vil ingen have med.

Godbert.

Hvor vil Du hen?

Ludvig.

Jeg veed ikke. Hersfra; fra det Sted, hvor hun er, ud i Guds frie Luft — Hvor jeg er, staaer Julie for mig.

Godbert.

Godt! jeg følger Dig, og tager Rideknægtens Hest.

Ludvig.

Godbert! jeg var helst ene.

Godbert.

Ludvig; Du maa ikke være eene. Jeg lader Dig ikke tage bort, uden at være med.

Ludvig.

Nu da, som Du vil, endstjøndt jeg virkelig helst var ene. Henrik! Skynd Dig saa med Bognen!

(De gaar.)

Niende Optrin.

Henrik.

Det er Løier. At forære en Mamselle, som flaaer Brag paa En, en Equipage, som koster et Par Tusinde Daler! Nei! noget for noget, om Ven-skab skal holdes. Saadan havde Du nok ikke baaret Dig ad, Henrik! Men det faaer vel saa at være. Han gav sin Ordre saa forbandet bestemt, som

hans Maneer nu er. — De ere alt væk. Et Puds gad jeg dog forbandet gjerne spillet den Flegel, som kom, og forpurrede min Herres gode Lune. Jeg er en Dosmer. Jeg kan ikke finde paa noget. Der er en Fyr, som kan hjælpe til at spille et godt Puds; min Herres Broder! Springsiren, Baron Philip.

Tiende. Optrin.

Philip Wolmar. Henrik.

Philip.

Jeg kan ikke mere, Henrik! Jeg er død. I det mindste er jeg desperat. —

Henrik.

De er saa nedslagen, og i saadan Bevægelse? Hvad er der paa Færde?

Philip.

Lyksalighed og Ulykker. En deiligere Pige har der aldrig været til i Verden, ingen tusinde Deelen saa skøn. Men hun blev borte for mine Dine. Hun er ingensteds; jeg ikke heller. Henrik! hjælp mig at spørge, at søge, at lede —

Henrik.

Hvem skal jeg spørge efter, hvem skal jeg søge? (for sig selv.) Det er det andet forrykte Menneske. Det er det samme, som den anden, kun paa en lidt anden Maneer. Hvordan er det med Dem, Baron Philip? hvem er det, De vil finde?

Philip.

Veed jeg det! siig mig det? skal mig det at vide, og jeg vil gaae i Jlden for Dig —

Henrik.

Hvor kommer De da fra? hvor har De været?

Philip.

Jeg veed ikke; ikke heller, hvor jeg skal hen. Jeg har glemt mig selv. Jeg tænker paa intet, jeg sandser intet uden hende.

Henrik.

Hvad for en hende?

Philip.

O! vidste jeg kun det. Jeg var ude ved Toldboden, der bragte man en Pige i Land. O! jeg har troet, jeg før har seet noget smukt, og fjønt, og elskværdigt, nei! det er hæsligt, og fælt og affæsligt, alt andet, hvad der er til i Verden.

Henrik.

Og denne Pige!

Philip.

Elsker jeg, Henrik, jeg tilbeder hende, jeg vil tilbede hende til evig Tid, og intet uden hende.

Henrik.

Hun var da saa reent desperat fjøn.

Philip.

Uden Lige, Henrik, ganske uden Lige, gudommelig.

Henrik.

Og hvor blev hun da af?

Philip.

Dosmer! vidste jeg kun det! jeg veed intet, uden at hun var en Gudinde.

Henrik.

Nu, det er en artig Forlibelse! at see en Pige paa Gaden, og løbe hjem, og hænge sig for hende!

Philip.

Hvad Djæveln kan jeg for, at jeg ikke fulgte hende? Man biede et Dieblis med hende, da hun var stegen af Baaden; jeg nærmede mig, og saae mig næsten til Steen. Jeg kunde ikke tale, jeg kunde ikke sandse. Jeg var intet uden Die. Der kom en Bogn, som man satte hende i. Jeg havde, det forstaaer sig, besluttet, at følge med, hvor Bognen kjørte hen; men min vakkre Skjæbne havde fattet en anden Beslutning. Den forherede gamle Morbroder Robert, som Fanden har havt, Gud veed hvor, i et Par Aar, sendte han mig her i Møde.

Henrik.

Meget beleiligt!

Philip.

Han kunde ikke i et bekvemmere Dieblis kaste mig ham paa Halsen. Jeg lod, som jeg ikke saae den langnæsedede Rækel! men han saae mig desto bedre, "O min allersødeste Philip! er Du der? hvordan

har Du levet i al den lange, lange, lange Tid, jeg ikke har seet Dig? Hvor Du er bleven stor! ja det er et halvt Seculum, siden vi saaes." Gid det var bleven et heelt, tænkte jeg. Og nu kom der en Spørgen efter min gode gamle Fader, som han saa gjerne vilde pine ihjel med sin Proces, og efter min allerkjæreste Broder Ludvig, og Tante, og den brune Ballak, og den graae Kat; hvorpaa der kom en Forflaring over den Proces, der nu skal til Doms; og saa om alle de Indlæg, og Stævninger, og — imidlertid stræbte jeg imod, saa godt jeg kunde; men inden jeg havde tæret tyvende Deelen af hans Artigheder, saa var Vognen kommen mig af Syne.

Henrik.

Og derpaa?

Philip.

Da jeg ikke alt for høflig havde slidt mig løs fra den kjære Hr. Morbroder, saa rendte jeg som et galt Menneſke, Gade op, Gade ned, for at faae Die paa Vognen; men den var fløiten. Jeg fik den i det mindſte ikke meere at ſee.

Henrik.

Men Forlibellen er nok ikke fløiten?

Philip.

Du ſkulde ſeet hende, Henrik! Det er ikke ſaa dan en, ſom vore andre pyntelige Damer, ſom den viſe Mama afretter.

Henrik.

Hvordan var hun da?

Philip.

Kan jeg beskrive Dig det? det Ansigt, den Farve, den Skjønhed, den Sundhed, den Taille, den Gang, det Væsen, den Mine, det Skjønne i Naturen, det Skjønne, Indbildningen kan drømme sig. Henrik! opdag mig hende, skynd Dig, løb, og leed, og bring mig Efterretning.

Henrik.

Og naar jeg saa finder hende!

Philip.

O saa er jeg det lykkeligste Menneske paa Jorden.

Henrik.

Og naar hun saa f. Ex. var lidt — givt!

Philip.

Det er hun ikke. Hun er sexten Aar gammel, Hun saae saa bedrøvet ud; og var hun givt, saa maatte hun nødvendig gjøre sin Mand saa lykkelig, at det var umuligt, hun selv kunde være bedrøvet.

Henrik.

Men om nu — eller —

Philip.

O saa vilde jeg tigge hendes Mand, at han dog maatte tillade, at Juul malte mig hende; og naar jeg saa blot havde hendes Portrait, saa tro

som Juul maler det, saa vilde allerede det gjøre mig lykkeligere, end noget andet Fruentimmer kan gjøre en Hverdags Elsker.

Henrik.

Bravo! saadan skal man være forelsket, naar det skal være. Men har De intet, der kan lede dem til at faae Spor paa hende?

Philip.

Intet, uden at hun var klædt i en fremmed Dragt, som jeg ikke kjendte, og som var saa usigelig smuk, og at den Matros, eller Styrmand, hvad det var for En, der fulgte hende i Land, saae jeg her omme om Hjørnet ved Troms Port. Jeg talte til ham, men det var en Hollænder, jeg forstod ham ikke. Jeg vilde gaae ind; men han satte sig til Modværg, og holdt et Spektakel som Fanden.

Henrik (for sig selv.)

Det er hende. (høit.) Saa det er Deres Forsæt, at hænge Dem over denne Kjærlighed?

Philip.

Men først gjøre Inquisition i hvert Huus i Byen.

Henrik.

Vil De lyde mit Raad, saa hæng Dem først! Der er saa megen forgjæves Uleilighed ved det andet.

Philip.

Du leer ad mig!

Henrik.

Seg skulde vel ikke heller græde?

Philip.

Seg har gjort Dig saa megen Tjeneste, at dersom Du ikke gaaer mig til Haande, er Du en Erkeslyngel.

Henrik.

Det er rigtigt.

Philip.

Saa maae Du hjælpe mig, at skaffe mig fat paa henbe. Men snart, snart! See at faae gjort Undersøgelse derhenne til Troms. De er alle de Penge, jeg eier. Du skal faae meer, Alt, hvad jeg har, og faaer, naar Du gjør Dine Sager godt.

Henrik.

Seg vil ikke have Deres Penge; men jeg vil see, hvad jeg kan gjøre. Beed De, hvem der boer i Troms Gaard?

Philip.

Nei.

Henrik.

Det er en Dame fra Ostindien, som Hr. Ludvig har — Die paa.

Philip.

Min stille sødelige Broder! den Skjønhed alt saa, som vi var i Selskab med til Stornfeldts. Bro-

der Ludvig er ogsaa bleven slagen. Pokker! Jeg burde have mærket det.

Henrik.

Jo det er en Pige, som alle Menneſker er bleven slagen af. Om det ogsaa er gamle Farbroder Robert, ſaa har hun slagen ham fra det første, hun kom her, da han lærte at kjende hende hos den ſalig Agent, ſom maatte trækkes med ham til ſit ſidſte Diebliſk, fordi den ſalig Mand ikke vilde lade ſig ſnyde en Tønde Guld af paa de Godſer, han vilde følge ham. Forleden Dag ſaa mødte jeg ham, og ſaa ſpurgte han mig ud, ligesom Dem; og talte ſaa meget om Baron Ludvig, og vilde endelig udfpionere af mig, naar han ſkulde gifte ſig med Oſtindianerinden. Men ſkjøndt han fortalte mig ſaa meget om hendes Romaner og Amouretter, ſaa det halve nok er Løgn, ſaa kunde jeg dog tydelig mærke, at Tønderne løb ham ſelv i Vand efter denne Lækkerbidſken. Nu ſaaer der ingen af dem hende, for der er kommet en Raper, ſom har kapret dem denne Skjønhed op; Capitain Trom.

Philip.

Den gale Capitain Trom, ſom jeg har i Morgen hørt ſaa mange Loier om! Og den Nar har ſtuffet min Broder ud? — Nu! Ludvig har da ogsaa formeget Fornuft og Vre til at givte ſig ſaaledes.

Henrik.

Denne Nar har bragt en Sultaninde hjem med sig fra sine Heltetog.

Philip.

Er Du gal? hvad er det for Løi, Du væver sammen!

Henrik.

Det er saa klogt, som jeg veed det. Nok er det: Der bringes Julie i Dag en fremmed Skjønhed, en Ostindianerinde, eller Sultaninde, der er det skønneste, som nogensinde har været seet her i Byen.

Philip.

Det skønneste, der er seet her i Verden, om det er min Skjønhed.

Henrik.

Men det er umuligt, at faae Afgang der i Huset —

Philip.

Saa Fanden i Bøld!

Henrik.

Uden De vil være en Foræring til Froken Julie fra Deres Broder.

Philip.

Atter Galskab.

Henrik.

Da Deres Broder faaer en Hæl, fordi Capi-

tain Trom formodentlig gjør hende brav Foræringer; saa vil han prøve at holde ham Stangen. Capitainen forærer hende blandt andet denne Sultaninde, som Slavinde. Hr. Ludvig forærer hende derimod en prægtig Equipage; og han havde, troer jeg, i Sinde, at forære hende foruden Heste og Vogn, ogsaa Rude-
stuen og mig, om vi lod os forære bort. Nu lader det godt, især om man er fra Indien, at have en sort Domestik. Vil De nu passere for en Neger eller sort Ostindianer, som jeg tillige med Equipagen kan forære til Julie, saa treffer De der Deres Sultaninde, thi det er vist den samme, og saa kan De som Sort ubehindret gjøre hendes Bekjendskab.

Philip.

Jeg vil være en af Hestene for Vognen, naar det bringer mig blot til at see min ubekjendte Deilig-
ge, saa meget jeg vil.

Henrik.

Her er ingen Tid at spille. Jeg er kjendt henne til den sidst hjemkomne Ostindiecapitains. Der er et Par stadselige Ostindianere kommen med. Vi skal faae laant en af deres Dragter, og faae gjort Dem sort, og saa afsted! Men gesvindt!

Philip.

Jeg er uden for mig selv af Glæde, lad mig kysse Dig, og omfavne Dig, kjære Henrik, Kom! Kom!

Henrik.

Herren har sagt mig, at jeg skal smukt belægge min Tale. Jeg begriber, at det vil sige saa meget, som at jeg skal mage det saa, at, om jeg kan, skal jeg lade hans Foræring stikke Kaperens ud. Jeg har aldrig været der henne før. De kender mig ikke. En Tjener kan ikke have stort at sige. Jeg vil ikke være Tjener; jeg vil være Herrens Commis-sionair. — Og skulde hun nu ikke ville tage Herren til Naade; saa kunde jeg kanske stikke Kaperen ud for egen Regning.

Philip.

Som Du synes, kjære Henrik; til Lykke! Dog tag Dig vare, hvad Du gjør. Men bare lidt snart. Kom.

Fredie Optog.

Julies Huus.

Første Optrin.

Julie. Madam Dirck.

Mad. Dirck.

Det var artig, Frøken! Her stod to Bullenbi-dere her nede i Porten og de vidste snart, hverken

om de vilde lade mig komme frem eller tilbage. Men saa kjendte jeg den eene af dem, for det var ham, der gik med Seddelen for.

Julie.

Betroede hun da Seddelen til en ubekjendt?

Mad. Dirck.

Ja! hvem skulde jeg vel lade gaae med den? Ane kunde jeg i Dag dog ikke lade gaae fra Maden. Den anden Pige var inde hos Frøkenen; og jeg kunde jo dog ikke heller lade alting gaae Hulder til Hulder, da Frøkenen saa uventet fik Fremmede til Middag. Men han har rigtignok forrettet det, for jeg gav ham en Mark for det, og — — —

Julie.

Men denne bragte hun dog selv?

Mad. Dirck.

Sa vist, Frøken, jeg kommer nu lige fra Bolmars. Men Frøken, bevar os, bevar os! vi har taget reent forfærdelig Feil af Hr. Ludvig. Han er ikke den, vi har anseet ham for, Frøken! Nei det er en langt anden, end baade De og jeg har foresillet os.

Julie.

Hvorledes? Hun talte dog med ham?

Mad. Dirck.

Hør mig dog kuns ud, Frøken! har De ikke

jo anseet ham for en Student, saadan, som andre
 Studenter kan være? som —

Julie.

Nei Madam Dirck, men —

Mad. Dirck.

Nu ja! saa veed De det —

Julie.

Hvilket?

Mad. Dirck.

At Hr. Ludvig er ingen Student. Han boer
 hverken paa Regentsen, der indenfor Jernstængerne,
 eller paa Studengaarden. Det er en stor prægtig
 Gaard strax heromme. Det er som et Palais; og
 veed De, hvem det hører til?

Julie.

Nei, og jeg bryder mig heller ikke derom, Mad.
 Dirck. Til Sagen! hvad Besked bringer hun mig?

Mad. Dirck.

Bevare mig! De giver mig aldrig Tid at kom-
 me dertil. Jeg siger Dem, hvem mener De, den
 Gaard hører til, som Hr. Ludvig boer i? — Hvem
 anden, Froken! end Hr. Ludvigs Fader, den gamle
 Baron Wolmar, hvis ældste Søn han er. Borets
 Student, Hr. Ludvig, er hverken mere eller mindre
 end Baron Wolmars ældste Søn, Stamherre til et
 stort Baronie, og jeg veed ikke, hvor mange andre
 Godser. Og Faderen er en meget rig Mand, og

har kun een Søn til, som hedder Baron Philip, og Baron Ludvig, vores Student, har desuden artige Midler, som han alt har i Besiddelse, som er ham testamenteret, og desuden —

Julie.

Hun bespytter mig, Mad. Dir! og hvor veed hun det?

Mad. Dir.

Jh bevare mig vel, Frøken! sendte De mig ikke selv derhen, for at bringe ham Seddelen, og da jeg nu kom efter den Adresse, De havde givet mig, saa spurgte jeg, om der ikke boede en Student, som hedde Hr. Ludvig Bolmar. Der var en gammel Gaardskarl eller Portner, en meget skikkelig gammel Mand, jeg traf i Porten, og som jeg spurgte derom. Og sagde han mig saa ikke, at den unge Herre rigtignok hedte Ludvig Bolmar, men var ikke Student, men Baron, den gamle Barons ældste Søn? Og saa sagde jeg, det var nok urigtigt, og spurgte ham, hvordan han saae ud, og hvad han gik i, og saa var det ganske rigtig vores Hr. Ludvig fra Top til Taae.

Julie.

Men talte hun da ikke med ham selv?

Mad. Dir.

Hvor kunde jeg det, Frøken! For han sagde mig jo, at, da han havde været ude for noget siden,

da Klokken var halv Tre, saa kom han saa grumme forvirret hjem, og snakkede saa meget med sig selv, og var saa bedrøvet; og saa led han strax sin Hest sable, og reed ud af Byen.

Julie.

Min Ludvig skulde have spillet samme Rolle for mig, som jeg for ham! Besynderligt! og dog, naar jeg erindrer alt, hvad han sagde mig i Dag, saa bliver det mig kun mere og mere sandsynligt.

Mad. Dirck.

Og saa snakkede jeg saa meget med den gamle Portner, og spurgte ham ud om Alting; og han roeste saa meget baade den gamle Baron, og Baron Ludvig. Han sagde, det var saadan en sindig og forstandig ung Herre. Han roeste ogsaa den yngste Broder, men det, sagde han, var saadan en Wildkat imod den anden.

Julie.

Men hvor blev der af Seddelen?

Mad. Dirck.

Oh den flyede jeg min gamle Portner. Han glemmer vist ikke at levere ham den, saasnart han kommer hjem; og han kommer nok snart, sagde han, for han pleier aldrig gjøre lange Tourer.

Julie.

Ludvig! Ludvig! skulde Du have bedraget mig!
— Men, o det er et elskværdigt Bedrageri. Det

er min egen Tænkemaade! Min egen Handling! Jeg
 døer af Utaalmødighed, inden jeg seer ham, og faaer
 forklaret ham denne besynderlige Tildragelse — Men
 Godbert! Fik hun ham opspurgt.

Mad. Dirck.

Sa vist gjorde jeg, Frøken! Han boer ude i den
 anden Ende af Byen; ham sendte jeg Gaardskarlen
 ud til, og lod ham sige, som De havde sagt mig,
 at han endelig maatte komme strax. Men jeg glem-
 mer det eene for det andet. Kjære Frøken! nu,
 da De har faaet Deres Anine igjen, hvorfor vil De
 da ikke give Dem tilkjende for hende?

Julie.

Jeg har jo sagt hende det. Jeg er i dette Die-
 blik saa bængstet, saa urolig, indtil jeg igjen seer
 min Ludvig, eller i det mindste seer Svar fra ham.
 Det er saa besynderligt, at han ikke har besvaret
 min første Seddel. Han bar sig saa underlig ad her
 udenfor i Dag; og hun siger jo, han har været saa
 bedrøvet, da han kom hjem. — Min Anine skal ikke
 første Gang see mig med et bedrøvet Ansigt. Jeg
 vilde ikke kunne bølge Marsagen for hende; og den
 gode Pige vilde give sig Skyld. — Nei lad først
 hendes Broder komme. Det kan ikke hænge rigtig
 sammen, at hun er Troms Slavinde; og er det
 ikke saa, saa er jeg fri fra mit tunge Løfte, saa

kan jeg endnu i Dag see min Ludvig igjen, og saa kan jeg see min Anine med Glæde.

Mad. Dirck.

Bevare mig vel, hvilke Betænkkeligheder! Men siger dog ikke den sunde Fornuft, at det er Synd at lade den arme Stakkel i den Uvisshed, om hun er blandt Venner eller Fiender, blandt Christne eller Hedninger, længer?

Julie.

Det er dog kun nogle Dieblikke, haaber jeg.

Mad. Dirck

Jeg har heller ikke synderlig tordet snakke til hende; for saa kunde jeg nu slet ikke bare mig for at sige hende Alting med eet ligesvem. Jeg har kikket gjennem Sprækken ind i hendes Kammer, og der sidder hun, og græder, og seer saa forladt og bedrøvet ud. Men hvordan kan det være, at vi har saa god Ro for vores Capitain?

Julie.

Træt af at spise og drikke, og fortælle mig Eventyrer, sidder han inde i Kabinettet, og faaer sig en Middagslum.

Mad. Dirck.

Der holder en Vogn. Frøken! Fremmede! Ei see hvilken prægtig Equipage; Hvem kan det være? Det er jo, som om det var en af Ministerne's Stadsvogne. Kuskken med store Knebelbærter, og saa

danne galante Liberier og saadant Hestetoi, og en sort Tyrk bag paa. Der staaer En ud. Hvem i al Verden kan dog det være, der kommer saadan ansettendes at besøge os?

Julie.

Her er ingen hjemme.

Mad. Dirck.

Han gjør ingen Ceremonier. Han kommer umeldt.

Andet Optrin.

De Forrige. Philip som Reger. Henrik
uden Livree.

Henrik.

Underdanigste Tjener, min naadige Frøken! Hr. Baron Ludvig Wolmar har, som det vil være min naadige Frøken bekendt, i Dag seet sig nødsaget, til ikke at gjøre sin skønne Frøken Julie sin Opvartning. Han havde ønsket, selv at forrette det Værende, han har overdraget sin Ven; men da det ikke heller lod sig gjøre, saa har han overtalt mig til at paatage mig Commissionen i hans Navn. Og det har jeg ogsaa med Fornøielse paataget mig af Venkab for Hr. Baronen, som er min besynderlig gode Ven. Jeg veed ikke, om jeg skulde have den Ulykke, at være den deilige Frøken Julie ubekendt?

Jeg er Capitain Eisenhardt; Navnet i det mindste vil De vist have hørt.

Julie.

Ikke, det jeg erindrer, men maatte jeg spørge....

Henrik.

Ikke hørt mit Navn, naadige Frøken! Intet Navn kan være mere bekjendt. Jeg har i tredive Aar drevet den ædelste Handel i Verden. Jeg som var fæd af mit Fædreland, hvor man ikke syntes, noksom at paaskjønne min Metier, gav mig i de tre Liliers Tjeneste; jeg haver under hans allerchristeligste Majestæts Flag faret paa Guinea, og har i egen Person kjøbt og solgt flere Slaver, end min skønne Frøken Julies deilige Dine endnu har gjort.

Julie.

Men Deres Vende, Hr. Capitain!

Henrik.

J Hr. Baronens Navn, at overlevere hans Herkerinde den Equipage, jeg kommer kjorendes i, og i mit eget, underdanigst at præsentere Dem den, ne Neger, som jeg ydmygstbeder ikke maatte forsmaaes som et Mærke paa den Ret, Capitain Eisenhart veed, at lade Deres Fortjenester vederfares.

Philip (sagte.)

Raser Du, Karl? Du kan jo fordærve alting.

Henrik (sagte.)

Bryd Dem om ingen Ting; lad mig kun
raade.

Julie (sagte til Mad. Dirk.)

Seg er forstenet af Beshyrtelse! at sende mig
en saadan Person paa sine Begne!

Mad. Dirk (sagte.)

Kan De see, Baronen veed at gjøre Forærin-
ger, naar han vil give sig tilkiende. Karlen taler
jo godt for sig. Han synes kun lidt naragtig.

Julie (sagte.)

Seg veed aldrig, hvad jeg skal svare ham;
Seg er yderst forvirret. (Høit.) Min Herre! jeg —

Henrik.

Min naadige Frosken synes forlegen ved mit
Vrende. Det burde De ikke være. Det er Dem
bekjendt, at min Herre, at Baron Bolmar, siger
jeg, Kjoner, som han bør paa Deres Fortjenester,
og at han har Midler nok til at vise sin Skjonsomhed.

Julie.

Seg venter, at kunne sige Hr. Baronen i egen
Person den Tak, jeg skylder ham, for den Foræring,
han har havt den Godhed at tiltænke mig; men be-
der Dem meget imidlertid at ville tage den tilbage.

Philip (sagte.)

Der har vi det. Den forbandede Tusentast!

Henrik.

Hr. Baronen, min Ven, vil tage mig det meget ilde op, og, med Tilladelse, Dem ogsaa, naadige Frøken, om De afflaaer den Bagatel, som han har den Ære at tilbyde.

Julie.

Seg afflaaer for det første ikke Hr. Baronens Præsent, Hr. Capitain! jeg beder Dem allene have den Godhed, at beholde den i Deres Forvaring, til jeg seer ham.

Henrik.

Det seer et Afflag forbandet ligt, naadige Frøken. Baronen venter sig det ikke; og jeg beder paa hans Begne, at De ikke vil bedrøve ham med noget, der seer ud som et Afflag. Han har fortroet mig noget angaaende det, der er foresaldet i Dag; og han har vist den Ære i Morgen at see Dem.

Julie.

Nu vel! i saa Fald altsaa kun til i Morgen har De den Godhed at beholde Equipagen.

Henrik.

Men Tillæget, naadige Frøken; den Neger —

Julie.

Lager jeg mig den Frihed, aldeles at afflaae. Jeg paalægger Dem ogsaa, min Herre! at sige Hr. Bolmar fra mig, at jeg høiligen forundrer mig over, at han sender mig sin Præsent med en Mand, der

kan tiltroe mig, at imodtage, der kan vove at byde mig i sit eget Navn —

Henrik (for sig selv.)

Djævelen! har jeg taget Feil? er hun ikke af det Slags, som tager imod Foræringer! — (høit.) Jeg tog mig vel den Frihed, at sige Dem, at Negeren kom fra mig selv. Det er saavidt rigtigt nok. Det er sandt, at den ikke har kostet Baron Wolmar noget; men for Resten er det dog hans; og det er fra ham, ogsaa denne Foræring kommer — Jeg havde bragt denne Knægt hjem med mig fra mine Reiser, som Barn. Jeg lod ham her hjemme opdrage til at være Dameopvarter. Krabaten har Disposition. Han synes skabt til det samme. For en Neger er han ikke hæsliq; det er en lystig Kompan. De vil ret have Deres Fornøielse af ham, Frøken; naar De kun holder mig ham lidt i Drene.

Julie.

Jeg har sagt Dem min Beslutning, og min Mening. Jeg haaber, De tjener mig i at formelbe Hr. Ludvig det, jeg har sagt Dem.

Henrik.

Gandelig, Frøken! De sætter mig i Forlegenhed. Forretter jeg saa ilde det Vrende, min Ven Baronen har overdraget mig, saa vil han, vort Vensskab uagtet, blive meget vred ogsaa paa mig.

Philip.

Ogsaa jeg, naadige Frøken, hvorlidt, jeg tør haabe, at en stakkels Slaves Bøn vil formaae, beder Dem i Baron Ludvigs Navn om den Naade, ikke at forkaste mig. Jeg elsker Baronen, som min Broder; men for intet kunde jeg elske ham saa meget, som for, at han vilde skaffe mig den Lykke, der venter mig i Deres Tjeneste.

Mad. Dirck (sagte.)

Vær dog ingen Nar, Frøken! Bevar os, hvad vil Baronen sige, naar De afflaaer en saadan Foræring, hvormed han jo kun vilde give sig tilkjende for Dem? og tænk paa, hvad der er passeret for i Dag. Spørg dog den sunde Fornuft til Raads, og stød ham ikke med frit Forsæt for Hovedet.

Julie (sagte.)

Jeg er i yderste Forlegenhed.

Mad. Dirck.

Frøkenen har den Godhed at befale, at Equipagen kjører ind; og (til Philip) kom kun Du Kammerat! — Deres Anine, Frøken! er i Indien vant til sorte Opvartere. Det er, som denne var sendt os til at være hendes Opvarter.

Julie (sagte.)

Men Madam Dirck!

Fredie Optrin.

De Forrige. Trom.

Trom.

Jeg var falden i en Blun, og sov saa sødt, som om det var i min Røie, Timen, førend der gives Signal til Bataille. Din Sultaninde er dog imidlertid kommen, min smukke Julie!

Julie.

Jeg har modtaget hende med den inderligste Glæde. Hun er ovenpaa paa sine Bærelser.

Trom.

Saa hun var Dig kjær; nu det er dog ogsaa mig kjær, at kunne nedlægge, som Offer paa Kjærlighedens Alter, den Belønning, min Tapperhed vandt. Ikke sandt! Du holder lidt af mig for denne Slavinde?

Julie.

Det var umuligt, at gjøre mig en kjærere Foræring.

Trom.

Men hvad er det for Besøgelse, Du har modtaget, medens jeg slog mig til Ro derved, at jeg troede, det var bekendt nok, at jeg var her?

Henrik (til Julie.)

Jeg begriber, at denne Persons Besøgelse kan ikke være Dem kjær, Frøken! Jeg maa hjælpe Dem, at afvise ham. — (til Trom.) God Dag Kammerat, skal vi treffes her?

Trom.

Kammerat! Hvor kommer det Kammeratskab fra?

Henrik.

Du kjenner mig ikke! Du kjenner ikke Capitain Eisenhart? Slavehandleren Eisenhart? Det er et Navn, det ikke er Dig tilladt ikke at kjende, og have Respect for.

Trom.

Jeg bliver rasende! Saaledes at tiltale mig, Capitain i de Herrer Generalstaters Tjeneste; mig, som holdt med mit ene Fartoi Bataille mod en heel Drlogs-Escadre, skød 4 Skibe i Sænk, og opbragte 2; jeg som bombarderede Algier, og tvang Beien og Deien, og Pascha og Capigi Paschi til paa Knæ at bede om min Naade.

Henrik.

Og saa studs tør Du tale til mig, til Capitain Eisenhart, som i tredive Aar har faret paa Kysten, og bragt over en Million Sorte over til Vestindien, hvor der endnu gaaer nogle hundrede Tusinde, og plante Sukkerrør til de europæiske Nationers Flor og Lyksalighed.

Trom.

Jeg som er virkelig Capitain i de Herrer Generalstaters Tjeneste; jeg skulde lade mig forhaane af Dig, Du Slavefoged!

Henrik.

Jeg som under hans allerchristeligste Majestæts Flag har seilet mange hundrede Mile op ad den guldstroede Gambia Flod, og ved en eeneste Landgang tog Kongen af Abdassan med 10000 af hans Under- saatter til Fanger, og bragte dem til Guadeloupe, hvor hans sorte Majestæt endnu gaaer og piller Kassebonner.

Trom.

Jeg som har bragt min smukke Svigerinde en Slavinde til Foræring, den smukkeste Sultaninde, der nogensinde har passeret Drefund. —

Henrik.

Ja tales der om vore Presenter, saa see kun engang ud igjennem Vinduet. Det er en Present, som har vasket sig; og seer Du mig den sorte Krah, der staaer! Jeg troer vel, han kunde være Mæge til Din Slavinde. Det er et Dyr, som er værdt at see. Sort er han; men forresten skulde man snart antage ham for et Menneffe. Han kan endog tale.

Trom.

Fordres det ikke til et Menneffe at kunne tale?

Henrik.

Ikke, det jeg veed. Jeg kjenner i det mindste mange, som ikke kan det, og dog er anseelige Personer. Men lad os faae Ende paa denne Leeg! Siden jeg mærker, at Du dog virkelig ikke er saa links

en Kaper-Capitain, og da jeg ikke kan lide Dig, og endnu mindre, at Du vover at gjøre Din Opvartning i det samme Huus, som jeg, saa fordrer jeg Dig herved ud til strax at følges med, og prøve en Dyst med mig til Lands eller Blands, med Kaarde eller Skydegevær, ja Kanoner.

Trom (for sig selv.)

Hille en Ulykke! den Karl er ikke at spøge med. Hvad gjør Du nu, Capitain Trom!

Philip (sagte til Frøkenen.)

Vær ikke urolig, naadigste Frøken! over dette Ordgyderi; Capitain Eisehart er en gammel narvisk Tjener hos Baron Wolmar. Han har havt den Grille at ville vise sig, som en mere værdig Overbringer af Foræringen, ved ikke at forestille Tjener, men Commissionair. Vær ikke vred paa ham! Han vil blot befrie Dem fra Kaperen.

Julie (for sig selv.)

Regeren er maneerligere end Commissionairen.

Henrik.

Du betænker Dig? Fort med!

Trom.

Vi Drlogsmænd slaes ikke uden i fuld Bataille.

Henrik.

Eujon! Jeg hævner mig. Mit Skib ligger ogsaa paa Rheden. Jeg tager strax ud, og skyder Din Roverskude i Sønk.

Trom.

Jeg skal møde Dig, som det sommer en Helt.
Gaae, jeg er parat.

Henrik (til Julie.)

De pardonnerer, naadige Frøken, at jeg har
støiet med Personen. Jeg haaber at befrie Dem
derved fra denne ubehagelige Gjest.

Julie.

Jeg fatter hans Hensigt, og tilgiver ham for
saavidt hans Uartighed. Negeren har sagt mig, hvem
han er, og det har beroliget mig.

Henrik.

Derfor De kunde være fortrydelig paa den,
som beviser Dem den Tjeneste, at stille Dem ved
denne Raper, beder jeg Dem herved i Baron Wol-
mars Navn underdanigst om Forladelse.

Julie.

En Bøn i hans Navn afflaaer ikke hans Julie.

Henrik.

Jeg aflægger min underdanigste Taksigelse, og
anbefaler mig. Skik Dig vel, forte Kammerat, i
Din nye Post. Forhvert Dig Din Hersterindes
Bevaagenhed, og anbefal mig til den skønne Frø-
ken Julie. — Inden en Time møder Du mig
paa Din Skude, min Herr van Gravenhaag, eller
ogsaa veed Du, at jeg uden Naade skyder den i
Sænk, hvor den ligger. (gaaer.)

Fjerde Optrin.

Julie. Philip. Mad. Dir. Trom

(spadserende gravitetisk frem og tilbage.)

Trom.

Det var mig en Fandens Karl. Men er han modig og tapper, saa skal han ikke finde mig det mindre. Jeg skal lære den Karl, hvad det er at forhaane en Mand, som mig. Han kunde gjøre enhver anden det broget nok; men jeg skal vise ham, jeg er Karl for min Hat.

Julie.

En saadan Hornærmelse kan De ikke lade gaae uhevet, Hr. Capitain.

Trom.

Bed Generalstaterne! det skal den ikke. — Apropos! Hvor mange Kanoner fører vel saadant et Skib, som Capitain Eisenharts, Du Sorte!

Philip.

En Halvtredsfindstyve, Hr. Capitain! til Tjeneste. Der er Ære at vinde i den Strid.

Trom.

Halvtredsfindstyve Kanoner! (for sig selv.) Hjertet op i Livet, Trom! (høit.) Desbedre. Saa vil jeg kun bruge to af mine, for at skyde ham i Sænk.

Philip.

D han har lugtet Krudt, førend i Dag. Han

er vant til Bataille, og Hjertet sidder ham paa det rette Sted.

Trom (for sig selv.)

Det er en for dømt Historie, Du har villet Dig ind i, Hr. Capitain Trom. (voit.) Ja som sagt, her er Laurbær at vinde. Og til hvad Tid var det, at han stevnebe mig.

Mad. Dirck.

Til inden en Time. Men jeg synes, om det maatte tillades mig i min Tjenstlighed at sige min Mening i denne Sag, efterat jeg har staaet her en heel Time, og tiet stille, og hørt paa alt dette Galleskab: at den Capitain Eisehart er ikke meget mindre end enten reent en gal Mand, eller en stor Pralhans, og en Nar. Derfor synes mig, at naar man skal følge den simple sunde Fornuft, og ikke være ligesaa gal, som han, som jeg synes, det lader, som man vilde være, saa skulde man heller raade Capitainen til at gaae hen til Politiet, eller til hvem det nu tilkommer, og lade sætte Capitain Eisehart ved sit Bingebeen, til han lader det Arbeid fare, at flyde paa Capitain Troms Skib her paa Rheden. For — —

Philip.

Maa jeg ydmygt vove at give Hr. Capitain Trom et Raad, saa er det, heller strax at tage om Bord, og sætte Seil til, og seile til Algier eller

Holland, end vove Dem i en Strid, hvor De saa let kunde, trods al Deres Tapperhed, komme tilfört.

Trom.

Jeg komme tilfört! Capitain Trom van Gra-venhaag tilfört mod Eisenhart! Frøken! Du tillader, at jeg klover Hovedet paa den uforfæmmede, som tør troe, at jeg kunde komme tilfört.

Julie.

Evertimod, Jeg frabeder mig al mulig Lummel i mit Huus mere. Det er mit venfskabelige Raab, Hr. Capitain, at De fkynder Dem hen, at føie Anfalter mod den Fare, fom truer Dem. Det er uomgængeligt for Deres Vre, og Sikkerhed, at De strap begiver Dem om Bord paa Deres Skib. Har De Mod, faa flaaes De med Deres Fjende; har De intet, faa feiler De bort, faa hurtig De kan.

Trom.

Den Tvivl af en andens Mund end Din, min Julie, havde gjort mig rafende.

Julie.

Skynd Dem, fkynd Dem, for at redde Deres Helte-Vre!

Philip.

Skynd Dem, fkynd Dem, at fortjene Deres Tilbededes Kjærlighed, og hævne Deres Forhaanelfe, og Kongen af Abaffan!

Mad. Dirck.

Skjnd Dem, og forekom, at ikke der skeer en Ulykke.

Alle Tre.

Skjnd Dem, skjnd Dem, skjnd Dem!

Trom.

Altting opflammer min Havn og mit Mod.
Jeg maae da, hvor nodig jeg end vil, rive mig ud
af Dine Arme, for at kaste mig i Grens og Seie-
rens. Farvel, Du Tilbedede. Forfærdes ikke ved den
Ullarm, hvormed Slaget vil opfylde Lusten, eller
ved Rygtet om de Udelæggelser, Din Tilbeders Arm
og Mod vil anrette. (gaaer.)

Femte Optrin.

Julie. Philip. Madam Dirck.

Julie.

Dmsider bleve vi af med den galne Mand. I
vidste jeg nu at finde min Ludvig igjen, og forklare
ham de selsomme Optrin i Middags!

Philip.

Jeg takker min naadige Froken inderlig for
Deres Godhed i at ville modtage mig. Men jeg er
en virksom Person. Der blev, om jeg forstod det
ret, talt om, at jeg skulde være en nys ankommen
Dames Spvarter. Dersom De befalede, at jeg blev
Præms Skriver, 1 Deel.

forestillet for min nye Herskerinde, saa vilde hun maaskee finde noget at sysselsætte mig med.

Mad. Dirck.

Det er jo ret en Neger af Levemaade. Slaa Dig til Taals, Kammerat. Du skal, haaber jeg, ikke klage over Mangel paa noget at gjøre. Sultaninden vil nok flye Dig at bestille, naar Du først lærer at kjende hende; hvis ikke, da Froken Julie, eller jeg selv, naar der ingen anden er. Der er Døren til Kjøkkenet, Kammerat! Der finder Du Folkene, og Udgangen til Gaarden, og til Bærelserne. Vær saa god! Vær, som Du var hjemme! Gjør Dig bekjendt med Husets Leilighed, og med Folkene! Du skal nok blive kaldet, naar vi vil Dig noget. Dit Herskab skal nok vide at finde Dig.

Philip.

Min Herskerinde skal aldrig kunne have faaet en mere opmærksom og lydig Slave end mig (for sig selv:) dersom det er hende, som, jeg haaber, det er.

(gaaer.)

Sjette Optrin.

Julie. Mad. Dirck.

Mad. Dirck.

Men siden De endnu ikke har villet see Deres Anine, saa finder jeg det næsten urimeligt, at De for hendes Skyld gjorde alle disse Ophævelser.

Julie.

Jo længer det har varet, jo snarere kan jeg dog omsider vente hendes Broder her. Desuden har jeg nu sat mig den Grille i Hovedet, at hun først skal overgives ham.

Mad. Dirck.

Det er en underlig Ting med saadanne Indfald. Og naar han nu ikke kommer; naar maaskee Karlen ikke treffer ham hjemme.

Julie.

Saa kommer han dog tilbage med Besked. Kommer Godbert da ikke selv, saa kommer jeg, og omfavner selv først min Anine, og bader hende med mine Glædes-Taarer. Imidlertid sidder den arme gode Pige deroppe ganske allene. Hun kunde falde paa, at hun er her sat i Fængsel. Gaae, Madam Dirck, og trøst hende! bring hende omkring i Huset, i Haven, allevegne; forestil hende sin Neger! Men tael intet om mig. Noget har vel dette Budskab beroliget mig. Bred kan Wolmar vel ikke være. Imidlertid har det sat mig nye Betænkeligheder i Hovedet: Han er Baron; han har en Fader! om det var for dennes Skyld, han skjulte sin Stand! Om jeg kommer ind i en Familie, som forskyder mig; som i det mindste vilde forskudt den fattige borgerlige Julie Decan; Ludvig havde i Dag noget at betroee mig, som han var ængstlig ved at komme ud med.

Om mit Sind er endnu alt for uroligt til, at jeg endnu
 Kulde see Anine.

Mad. Dirf.

Nu saa gaar da De ind i Deres Cabinet, at
 hun ikke treffer Dem her, siden De nu ikke vil være
 kjendt af hende. Gjør Dem saa lidt Umage, for selv
 at sætte Deres Sind i Rolighed, saa De kan tage
 imod hende, om Hr. Gobbert ikke ret snart Kulde
 komme. Hvad har De desuden at være saa urolig
 over? Det er rigtigt nok, at Deres Bryllup blev ud-
 sat; nu, det er dog vel ikke udsat for evig Tid.
 Deres Brudgom, som De troede en fattig Stomper,
 er en rig Baron: den Ulykke lader sig bære. De fik
 en gal Raper til Frier, som De for det første ved
 et andet galt Menneskes Hjelp er bleven quit; Det
 er heller ikke at fortvivle over. Deres Baron Ludvig
 blev lidt haardt afviiist; men saa tager De des kjer-
 ligere imod ham, naar han kommer igjen. Men
 der kommer nogen ude paa Trappen. Det er Deres
 Anine. Vil De nu bide, eller gaar Froken?

Julie.

Seg vilde — dog nei. Endnu ikke — tael in-
 tet om mig. Hun seer mig strax. (gaar.)

Syvende Optrin.

Anine. Mad. Dirck.

Anine.

Man flyer for mig; man forlader mig ganske allene. Huset er fuldt af Tummel; jeg kommer, og alle ere borte. Jeg bringes efter mine lange Dm-tumlinger [til min Fødeby; men den er for mig, som et Fængsel. Madame, De, den eeneste, der har talt til mig, siden jeg blev ført hid! vil De endnu flye for mig, som om jeg forskrækkede Dem?

Mad. Dirck.

Du gode, smukke, elskværdige, ullykkelige Pige! Men nei jeg tør ikke tale med Dem; ikke engang sige, i hvis Hus De er kommen. Det vilde knuse det stakkels ullykkelige Hjerte, som ikke forstaaer sig paa denne Fiinhed, og disse Konster. Nei jeg tør ikke, jeg kan ikke; o det er dog Synd, de gjør mod den uskyldige ullykkelige Stakkell.

Anine.

Hvert Ord af det, De siger, forøger min alt for vel grundede Mistanke. Siig mig det, siig mig det, siig mig det reent ud, gode Kone! Hvad er det for et Hus, jeg er bragt ind i? hvem er det Fruentimmer, Capitainen har overgivet mig til?

Mad. Dirck.

Nei søde gode Anine! nei jeg kan ikke sige

Dem det. Jeg kan ikke faae det Ord ud imellem mine Tænder. Det var at knuse Hjertet i Livet paa Dem, siden det er, som det er. Alt det, jeg kan sige Dem, er, at det er ikke min Skyld; jeg er ganske uskyldig. Jeg er kun hendes Huusholderske. Men giv Dem kun tiltaals; bare lidt, saa klarer det sig nok. Nei gode stakkels Anine! nei, jeg tør ikke snakke med Dem; for ellers slipper det mig af Munden, det jeg ikke kan, eller maa sige Dem. Jeg vil gaae ud, og kalde Negeren ind til Dem, som skal være Deres egen Opvarter. Bare nogle Diebligs Taalmodighed. — O der er han just, som han var kaldet. Der er Din Frøken, Fætter! hold hende med Selskab, muntre hende! — De faaer snart bedre Selskab, Frøken!

Sttende Optrin.

Anine. Philip.

Philip (for sig selv henrykt.)

Det er hende. Det er hende selv.

(Anine sidder ved et Bord, grædende. Philip staar længe i taus Henrykkelse: Han kaster sig omsider for hendes Fødder.)

De tier; De græder; En Befaling! Et Ord af Deres Læber, Skønneste Herskerinde.

Anine.

Min Sorg rører Dig. Hvad skulde jeg forladte Glendige have at befale?

Philip (for sig selv, springende op med Glæde.)

Jeg hørte hendes Stemme. Det er himmelsk Musik! Men hun sørger; hun kalder sig ulykkelig. — (høit.) Jeg er Deres Slave, tilbedelige Anine! Deres Sorg gjennemborer mig. De kalder Dem forladt, elendig! Det maae De ikke være, det kan De ikke være. Man har befaleet mig at muntre Dem. O men jeg er saa forvirret, saa affindig. Befal mig noget, noget, hvad det er. Jeg vil gjøre Umulighed for at efterkomme en Befaling af Dem.

Anine.

Du har selv Dinene fulde af Taarer. Virkelig, Du bærer Dig ikke saa ilde ad at trøste en ulykkelig. Men hvad skulde jeg befale Dig? Dog, fortæl mig, i hvis Huus er vi?

Philip.

Det veed De ikke? Jeg egentlig ikke heller. En vis ung Baron Bolmar har her i Huset en Veninde, som har — skal jeg sige, været ham utro, eller bortbyttet ham for den gale Capitain, der har gjort hende en Foræring, siger man, af Dem. Jeg er tilligemed en smuk Equipage og Tilbehør i Dag foræret til hende, for at forsøge, om hun derved kunde bevæges til at fornye sin første Tilbøielighed; og det synes, som om Foræringen gjør sin Virkning.

Anine.

I et saadant Huus lander Du, efter Dine ud-

staaede Elendigheder! ulykksalige Anine! Og denne Ulykkelige er den eeneste, der indlader sig med mig, og synes at tage Deel i mine Ulykker!

Philip.

Jeg er ingen Ulykkelig, Froken! der er i dette Dieblig ingen lykkeligere Prinds under Solen. Dog jo; De er bedrøvet. O jo! Deres Sorg er min. Jeg er ulykkelig, som De. Og dog — jeg kan aldrig forestille mig, at den Sorg, de Taarer, man deelte med Dem, kunde være virkelig Sorg; og med alt det er dog intet saa smerteligt, som at see Dem bedrøvet.

Anine (for sig selv.)

Man har fortalt mig om Negeres Hengivenhed for Deres Herskab. Han rører mig.

Philip.

Aldrig har Nogen været sit Herskab saa hengiven, som jeg alt er, og evig skal være Dem.

Anine.

Og hvad kan han udrette for mig?

Philip.

O! jo, ingen Ting er umuligt, uden det, der reent ud ikke kan gøres. Jeg fortjente ikke, at tilhøre Dem, dersom jeg ikke forsøgte paa Alting (for sig selv.) Jeg glemmer mig selv. Jeg er færdig at røbe mig — (høit.) Og ligesuldt har De Ret. Hvad kan Deres stakkels sorte Slave vel gjøre?

Anine.

Du græder med mig! Du taler med mig med Deeltagelse! O det er længe siden, jeg sidst var blandt Mennesker.

Philip.

De har gjort en meget lang Reise?

Anine.

Fra Indien, for her at søge Paarørende, som jeg hverken veed, hvem de ere, eller hvor de ere. Du stakkels Slave! Dgsaa Du er formodentlig revet bort fra en kjær Families Favn, har udstaaet meget, for at være Slave her. (for sig selv.) Han interesserer mig. Jeg glemmer min egen Forsatning ved at see og høre ham. (voit.) Du er ingen almindelig Neger. Du skal jo fornøie mig; det vil Du, ved at fortælle mig Din Historie.

Philip (for sig selv.)

Hvad skal Du nu sige, Philip! — (voit.) Min Historie er saa ubetydelig. Hvor kan jeg desuden tænke paa mig, naar jeg seer Dem! — Jeg er fra Guinea. Min Fader var Konge i Akambu. Jeg var meget ung, meget vild, meget lystig. Alting var mig Leeg og Fornøielse. Mit Liv var idel Munterhed, Sang og Dands. Jeg fornøiede mig meget blandt mit Fødelands sorte Skjønheder; jeg flaggrede om blandt dem, som en Sommerfugl. — Der kom en hollandsk Skipper, han havde en europæisk Pige

med paa sit Skib. Jeg saae hende. Hun var deilig, deilig, som den opgaaende Soel. Hendes Stemme var tusinde Gange skjønnere end Fuglenes i vore Skove. Der var Fortryllelse i enhver af hendes mindste Bevægelser, i enhver Mine. Hun var bedrovet. Hendes Taarer gjorde hende saa uudsigelig skjønnere. Man saae det ved første Diekast, at hun var Godheden, Omheden, Uskyldigheden, Elskværdigheden selv — og man bedrog sig ikke — og nu Farvel, al min forrige Omflagren; Nu først blev jeg vaer, at mine andre Skjønheder vare hæslelige, afskyelige. Jeg kunde ikke leve uden hos hende, med hende, for hende. Jeg solgte mig til Slave, for at nyde den Lyksalighed, at være hendes Slave, (kaster sig for hendes Fødder) og aldrig, aldrig, aldrig, skal jeg aflade at tilbede denne Herskerinde; aldrig skal jeg nyde Lyksalighed, uden ved at tjene, at opvarte, at glæde, at tilbede Dem.

Anine.

Raser Du, Menneske!

Philip

(for sig selv i det han springer op.)

Fusentast! Du har robet Dig — (heit.) Frosken, Frosken, ja jeg raser, jeg er ude af mig selv. Men hør mig for Guds Skyld. Jeg skulle more Dem; jeg skulde fortælle Dem noget. Jeg fortalte Dem et Eventyr, et Eventyr, hvori der er kun een

Usandhed. Jeg er ikke fra Guinea; jeg er ingen Prinds; ingen Neger. (tager Masken af, men sætter den strax paa igjen.) Her seer De mig. Jeg er her fra Byen. Jeg er af Stand, jeg har Midler. Jeg saae Dem, da De i Dag kom i Land, Dem, skjønneste, bedste, fortryllende Pige. Jeg saae Dem bedrøvet. Jeg blev henrevet, fortryllet. Jeg havde ingen Afgang i dette Huus. Jeg opdagede, at det var hid, De blev bragt. Jeg var nødt til at bruge List, for at kunne see Dem. Jeg lod mig gjøre til Neger, for at kunne kaste mig for Deres Fodder. Tilgiv mig! Forkast mig ikke! Berøv mig ikke den Lyksalighed, at være Deres.

Anine.

Ulyksalige Anine! —

Philip.

Nei, o nei! ikke ulyksalig! Intet Dieblis for min Skyld i det mindste. Har jeg ved min Fremfusenhed den Ulyksalighed at mishage Dem, o saa, hvor tungt det end vil blive mig, vil jeg unddrage mig fra Dem, og fra al Livs Lyksalighed. Men det vil De ikke —

Anine.

Hvorledes kan jeg skjule for Dem, at jeg — er rørt ved Deres Hengivenhed for mig. Min Herre! jeg er ung; jeg er uerfaren, jeg er fremmed. Den Mistanke, den Angest for det Huus, jeg er

bragt ind i — den Angest og Affky, jeg har for at blive her — — Min Herre! De er her fra Byen! De har Familie-Forbindelser her. Red mig, red mig fra det uslyksalige Huus, jeg er kommet i. Min Herre! Kan De foragte mig, fordi jeg betroer mig til Dem, og anraaber Deres Beskyttelse for at red- des fra den Affkyelighed, at blive noget Dieblisk her? —

Philip.

Guddommelige Anine! Kan jeg andet end til- bede Dem? Strax, strax. — Men her pleier være Vagt ved Døren. Paa Gaden møde vi i Dag saa let den gale Capitain. Dog, Vagten, seer jeg, er væk, tilligemed Capitainen. Jeg springer hen, at hente Dem en Vogn hos Hyrekudskæn her ved Siden. — I Diebliffet er jeg her igjen. — (for sig selv.) Og hvor tager vi saa hen? — Det raade Lykken for! Til Kongen i Akambu. (gaaer.)

Niende Scene.

Anine (allene.)

Hvad gjør Du, Anine! kaster Dig i et ungt, forbovent, vildt Menneffes Arme! O, men han viste mig saa megen Deeltagelse. Han er mig saa hen- given, saa besfeden, saa ærbødig. — Kjender Du ham da? — hvilken Udsigt! — Dog hvad Udsigt er ikke bedre end den, i dette affkyelige Huus. Den go-

de Neger synes dog heller ingen Bedrager. Det kan han ikke være, det er han ikke. Fat Mod, Anine! Det fordrer Din Skjæbne.

Siende Optrin.

Anine. Philip.

Philip.

Boguen holder færdig; elskværdigste, fortryllende Anine! Kom! Lad os skynde os, førend vi røbes.

Anine.

Belan! men hvorhen?

Philip.

Til — til, min Moder. Men hun er paa Landet. Jeg bringer Dem et Dieblisk hjem til mig selv, til jeg kan kaste den Masse, den kjære Masse, som har gjort min Lyksalighed, men som nu ikke for det første maa bruges mere.

Anine.

Ubekjendte unge Mand! — Men nei! Jeg kan ikke fornærme Dem ved nogen Tvivl. — Min Skytsengel! (alvorlig, og med sat Stemme.) Blusser De ikke, ved at en ung uerfaren, forladt, uskyldig, ulykkelig Pige kalder Dem hendes Skytsengel?

Philip.

Og det Spørgsmaal skulde ikke gøre mig dertil, om jeg og havde besluttet, at være hendes Djævel!

Anine.

Altfaa Deres Haand! Kom.

Philip.

Man kaldte Dem Sultaninde! I denne Haand
gjør mig til mere end al Verdens Sultaner, Kon-
ger og Keisere.

Fjerde Optog.

(Bolmars Huus.)

Første Optrin.

Philip, siden Henrik.

Philip.

Her er ingen. Ingen Sjæl, som jeg kan meddele
min Glæde. I nu! o i dette Dieblis var det Tid
for dig at døe, Philip! I jeg kunde ønske, at No-
gen nu vilde slaae mig ihjel, saa blev ikke denne
Glæde, den høieste, jeg kan komme til at nyde i
denne syndige Verden, besmittet med nogen Bitter-
hed. — Men kommer her Ingen, som jeg kan be-
troe min Lyksalighed? — Henrik! velkommen Hen-
rik! velkommen for at see mig glad, saa inderlig
glad, som Du aldrig før har seet et Menneſte paa
Jorden.

Henrik (kommer.)

Til Lykke, Hr. Philip! jeg behøver ikke at gjette
Harsagen.

Philip.

Men Du maa være glad med mig, Henrik. See!
der er alle de Penge, jeg eier; tag dem. Du maa,
Du skal. Før vilde Du ikke. Tag Dem nu! Gjør
Dig ogsaa glad, vær lystig! D kunde jeg i dette
Dieblis gjøre den hele Verden glad, og see og nyde
alle Menneffers Glæde. Det var at celebrere min
Glædesfest, skjøndt gladere, end jeg er, kunde dog
jeg ikke blive.

Henrik.

Det gif, som De ønskede. De fandt, De saae
Deres Tilbedede.

Philip.

Det var hende. Jeg saae hende, jeg talte med
hende. Jeg rørte ved hendes Haand; jeg kysede
den. Jeg løftede hende med mine Arme i Vognen.
Jeg sad tæt ved hendes Side.

Henrik.

De kjørte med hende? hvorhen?

Philip.

O! Du veed det ikke. — Jeg er det usigeligen
lykkelige Menneffe, som har reddet hende fra det Gru-
entimmers Huus. Hun er her ovenpaa, hos mig.

Henrik.

De har bortført hende! En skikkelig uskyldig, uerfaren, godtroende Pige!

Philip.

Bestie, Fæ, Satan! som kan besmitte min Glæde med den afførelige Tanke, at jeg kunde være nederdrægtig nok til at forsøge paa at benytte mig af en Engels Uskyldighed og Godtroenhed. D kunde jeg da være saa glad!

Henrik.

Jeg kjender Dem forend i Dag, Hr. Philip.

Philip.

Ikke maaske tilgavns; men kjend mig da ogsaa i Dag, og fra i Dag af. Jeg er ikke den Forrige længer. D jeg har seet min Anine. Jeg var for lystig, og vild, og sværmende, og gal. I Dag er jeg glad. — Ja Henrik jeg har hende.

Henrik.

Imidlertid har De ført Deres Gudinde her hjem til Dem?

Philip.

Ja min Gudinde. Hun var i det Huus. Hun vilde, hun maatte derfra. Der var ikke Sted for hende. Jeg havde nævnt hende min Broders Navn, uden at sige hende, at det var min Broder. Jeg torde da ikke sige hende, at jeg bragte hende fra hans smukke Venindes Huus i hans eget. Jeg sag-

de hende, at jeg bragte hende hjem i mit Logis, for
derfra at føre hende ud paa Landet til min Moder.

Henrik.

Til Deres Moder! hun er jo død — for man-
ge Aar siden.

Philip.

Jeg maatte gjøre hende rolig. Jeg vidste in-
gen bedre Løgn at finde paa i det Dieblig. Jeg vil
virkelig bringe hende et Steds hen, til den bedste,
den ærværdigste Kone, jeg kan opdage, naar jeg saaer
udfundet en, som jeg kan betro denne Skat.

Henrik.

Men hvordan Pokker har De baaret Dem ad,
at faae hende herind i Huset, uden at nogen af os
har mærket det?

Philip.

Jeg havde jo Nøglen til Bagporten. Der før-
te vi til, omme i den anden Gade; og vi gik op
af Sideltrappen.

Henrik.

Men hvor vil De da føre hende hen? for, læn-
ge har De dog ikke i Sinde at beholde hende her
paa den Fod!

Philip.

Det er det, jeg ikke veed. At hun ikke skulde
blive kjendt, naar jeg maa bringe hende herfra, har
Drams Skrivter. 1 Deel.

jeg opføgt nogle af min Søsters Klæder, oppe i hendes efterladte Garderobe, som hun nu klæder sig i.

Henrik.

Men endnu engang, hvor vil De føre hende hen?

Philip.

Endnu engang, Døsmer, jeg veed det ikke. Jeg vilde nu raadført mig med Dig derom, selv kan jeg ikke udfinde det. Min Tante er en Glane; min ældste Cousine en Snærpe, den anden en Hylkerske; Grand-Mama saa gjærrig, at hun troede, hun kom til at sulte, om hun skulde give hende et Maaltid, og — hvem anden vil imodtage et Fruentimmer, selv af mig? O dersom min Fader var her!

Henrik.

Saa vilde De forestille ham den Svigerdatter, De havde fundet til ham!

Philip.

O ja, det vilde jeg, Henrik. O jeg kjenner denne velsignede Mand, dette Menneske, denne Fader.

Henrik.

Han vilde vist fornøie sig.

Philip.

Sikkerlig vilde han. Har han ikke taalt mig, elsket mig, som Søn; og han skulde ikke elske hende som Datter!

Henrik.

Hr. Philip, Hr. Philip! er det Deres Alvor?
hvis ikke, saa tag Flugten i Diebliffet.

Philip.

Hvorfor?

Henrik.

Han kommer.

Philip.

Hvem?

Henrik.

Deres Fader. Det er hans Vogn, der ruller
frem. Hvor Hestene er forpustede! Han har havt
Hastværk.

Philip.

Min Fader selv, saa uformodentlig! hvad kan
Aarsagen være? — Dog jeg bliver ved mit Forsæt.
D! i Dag, i det mindste i Dag, intet Diebliffs
Mismod! og dog — strax vil jeg ikke vove at stille
mig for ham. D min Anine venter mig ogsaa vist
alt. Jeg gaaer til hende, jeg siger hende Altting
reent ud; at det er Løgn, at jeg vilde bringe hende
til min Moder. Jeg vil sige hende, hvad min Fa-
der er for en Mand, og bringe hende hen for hans
Fodder.

(gaaer.)

Andet Optrin.

Volmar, Faderen. Henrik.

Henrik (som er gaaet ham i Møde.)

Velkommen, naadige Herre! Herren pleier ellers, at lade os vide, naar De vil komme til Byen. Denne Gang er Deres Ankomst os uventet.

Volmar.

Dog ikke ubehagelig? haaber jeg. Er nogen af mine Sønner hjemme?

Henrik.

Baron Ludvig reed for en Times Tid siden ud af Porten.

Volmar.

Saa! Reed han? Havde han Selskab?

Henrik.

Han havde Godbert med; ellers ingen.

Volmar.

Godbert! Det er mig kjær. Alting vel for Resten?

Henrik.

Ved det gamle, Herre!

Volmar.

Virkelig, ved det Gamle? — Er det sandt, saa.....

Henrik.

Herren synes at tvivle. Det synes, som Deres Sind var i Oprør! Virkelig! saavidt jeg veed.....

Bolmar.

Oh det var intet. Jeg er lidt varm af Reisen. — Gaae hen til min Broder Robert. Sig ham, jeg er kommen til Byen. Bed ham være saa god at besøge mig, jo før jo heller; eller ogsaa lade mig vide, om jeg kan komme til ham. Skynd Dig.

Henrik.

Strax, Herre!

(gaaer.)

Eredie Optrin.

Bolmar.

Er der noget om det, min Broder skriver, saa har da Ludvig dog neppe fortroet sig til sin Tjener. I det mindste er det mig dog kjær. Det er mig ogsaa kjær, at jeg ikke videre indlob mig med ham. Skulde jeg have den Bedrøvelse paa min gamle Alder, at min Søn, min sindige, min forstandige, min ædle Ludvig, skulde begaae et saadant Skridt! Robert skriver saa meget bestemt. Jeg burde neppe tvivle.

(Læser et Brev af sin Tegnebog, og læser.)

“Hvor megen Eftergivenhed, Du end viser Dine haabefulde to Sønner” — I det var de; er de det ikke, saa er det dog haardt, at knuse mig med den Bebreidelse — “saa er det dog neppe med Dit Minde, at den ældste, Stamherren, Din Ludvig, er i Begreb med at ægte et Fruentimmer, som for ikke længe siden er kommet her, for at

søge hennes fortunes, og som ved sin forrige Elfers Død, med hvilken hun levede en kort Tid, nu er vacant. Jeg holdt det for Familie-Pligt, at advare Dig, om Du endnu kunde tage Dine Forholdsregler. Men dermed maatte der i saa Fald hastes, thi jeg er underrettet om, at Kongebrevet bliver expederet paa Freddag."

Hvor gjerne vilde jeg ikke troe det beste? men blot Bagvaskelse kan det dog neppe være. Det var hans Forsæt at knuse mit Hjerte; men han veed, jeg er ikke lettroende; og naar jeg kunde overbevises om den fuldkomne Usandhed, saa var Opdigtelsen blot ondskabsfuld Dumhed. O at den var det! Men jeg glemmer at spørge efter min vildhovede Philip. (ringer.) Jeg er utaalmodig efter at faae Sammenhængen at vide. Er der noget om, saa vil han have mærket det.

Fjerde Optrin.

Volmar. En Tjener.

Volmar.

Er min Søn, Philip, hjemme?

Tjeneren.

Jeg har ikke seet ham gaae ud. Han var nylig paa sit Kammer.

Volmar.

Siig ham, jeg er kommen. Kald ham! (Tjeneren gaaer.) Jeg frygter mindre hans aabne Caracteer, end den Andens Sindighed, og stille Væsen.

Femte Optrin.

Philip. Volmar.

Philip.

Velkommen, Kjæreste Fader!

Volmar.

Min Søn! min Philip! Dig har jeg altsaa dog! Lad mig ret omfavne Dig, min Søn! Det glæder mig at see Dig, og at omfavne Dig.

Philip.

Allerbedste Fader; Jeg broutebe for lidt siden af, at jeg var saa glad, at ingen Ting kunde gjøre mig gladere. Min Fader omfavner mig med saadan Godhed. O, min Glæde er nu først fuldkommen. Maatte dog min Fader altid finde mig denne Godhed værd!

Volmar.

Vedligehold stedse dette glade Sind, foretag intet, som nedbryder Din Glæde. Viis mig altid den aabenhjertige Fortrolighed, Du hidtil har viist, og min Godhed og Omhed for Dig skal være usor-
anderlig.

Philip.

Det er ikke lette Vilkaar, min Fader paalægger mig. Hidtil er jeg glad af Temperament, ikke af stolt Selvfølelse; men Sindsforsætningen skal beroe paa saa mange Ting, siger man, som ikke staae i ens Magt.

Volmar.

For det meeste, min Søn, er det blot en Udflygt for saadanne, hvis Selvbevidsthed ikke medfører fornøiet Sind.

Philip.

Men nu, min Fader! aldrig at foretage nogen Handling, som kunde, eller som burde forandre Sindets Munterhed — o min Fader, lad det ikke være et Vilkaar ved Deres dyrebare Omhed og Godhed for Deres Philip.

Volmar.

Gode Dreng! Nei det skal det heller ikke være. Det lover jeg min beskedne og aabenhjertige Philip, naar Du lover mig, at Du intet vil gjøre, intet, som, Du ikke skalde føle Dig overbeviist, at være tilladeligt, uden at det maa være indbefattet i Din Fortrolighed til Din Fader.

Philip.

O min Fader! hvor let at love Dem ubegrænset Fortrolighed paa denne Betingelse? Jeg sagde min Fader, jeg var i Dag, endogsaa forend jeg saae

Dem, ret inderlig glad. Det er Beviis for, at min Selvbevidsthed ikke misbilliger det, som opfylder mit Hjerte. Men det er saa opfyldt. Jeg har længtes saa efter at udtømme det i denne Faders Barm.

Volmar (for sig selv.)

Han glæder mig inderlig. Der maa være noget paa Færde; men det er usandt, det, min Broder i sit Brev medder om Bruden; eller ogsaa denne har maget, at det er gaaet overstyr.

Philip.

Men min Fader, som pleier være saa munter, synes mig selv i Dag saa takkefuld! Skulde —

Volmar.

Jeg er det virkelig; jeg har faaet et Nys om det, mine Sønner her foretage sig. Endskjondt man har forbigaaet at spørge om mit Minde, vilde jeg dog gjerne see den Svigerdatter, man vil give mig.

Philip (for sig selv.)

Henrik har forekommet mig, og fortalt ham om min Anine. (høit.) De vil see hende, min Fader! O De er Gudheden selv. Jeg vidste det. De vil tilgive os; o naar De kun seer hende, var De endog saa mindre god og om, var De overmaade vreed og uforsonlig, o! ved at see hende maatte De blive forsonet.

Volmar.

Men først ønskede jeg dog nok at see Ludvig, og tale med ham. Hvor er han?

Philip.

Jeg veed ikke. Men kald ikke Deres Ord tilbage?

Volmar.

Hvem er Ludvigs Kjæreste? Formodentlig meget smuk?

Philip (for sig selv.)

Han veed ogsaa Ludvigs Roman. (høit.) Det finder hele Verden hende. O! men min Fader, som er saa god, og som har lovet at ville være mod mig den overbærende fortrolige Fader; siden De veed den Historie med Ludvig, saa den ikke kan følges for Dem, o saa vær heller ikke vred paa ham.

Volmar.

Virkelig, jeg har større Bæmskelighed ved at tilgive ham. Han, med sit satte sindige Væsen, som man troede at kunne saa trygt overlade sin egen Bestyrelse! Vigen kan man i alt Fald ikke fortænke. Men hvor er Ludvig falden dette Fruentimmer i Hænderne?

Philip.

Vi vare i Selskab med hende for nogen Tid siden til Stornsfeldts. Der saae han hende første Gang.

Volmar.

Til Stornfeldts! — det er da muligt, at Robert gjør hende Uret, at det er et skikkeligt Fruentimmer. — Hvad er det for Resten for et Fruentimmer?

Philip.

Hun er tækkelig. Ludvig finder hende meget skøn og elskværdig. Jeg veed for Resten meget lidt om hende, uden at stakkels Ludvig har i Dag havt megen Urolighed over et Besøg, hun havde modtaget af en vis gal Kaper. Dog, det veed min Fader uden Tvivl alt. Man gjør maaskee ogsaa baade ham og hende Uret. Jeg veed desuden meget lidt af den hele Sag. Enhver har nok i sin Deel. Min Fader vil vist tilgive mig, at jeg ikke veed noget angaaende denne Sag, og intet rapporterer. — Hvo er altid klog? De tilgiver ham kjæreste Fader; o men mig, ogsaa mig tilgiver De.

Volmar.

Det var for meget forlangt, at Du skulde være Opsynsmand over Din ældre Broders Opsørsel, især, naar han har saa lidt fortroet sig til Dig, som det synes. Jeg ønskede endog saalidt, at Du skulde være hans Angiver, at det er mig kjært, jeg først er underrettet af en Anden. Dig, gode, ædle Dreng! nei jeg er slet ikke vred paa Dig. Jeg tilgiver Dig Altting ret oprigtig.

Philip.

D De tilgiver mig; og De er underrettet, og De sagde mig selv, at De vilde see Deres tilkommende Svigerdatter; og at De ikke heller var vred paa hende?

Bolmar.

Nu, siden hun ikke er min Svigerdatter endnu.

Philip.

D naar de kjendte hende! Der er da intet Fruentimmer paa Jorden, De tusinde Deelen saa gjerne vilde have til Svigerdatter. De vilde selv elske hende saa inderlig. Hun er Godheden, Elskværdigheden, Uskyldigheden selv.

Bolmar (for sig selv.)

Jeg skulde snart troe, han var selv forlobt i hende. Bist maa hun især være Uskyldigheden selv — Men ligesuldt, jeg vil see hende. Jeg har alt tilgivet hende, Stakket!

Philip.

Lyksalige Philip! D hvilken Fader! De vil see hende; o De vil vist ogsaa elske hende; det er umuligt andet. De vil tilgive os allesammen.

Sjette Optrin.

Bolmar.

Han løb sin Vej med det samme. Det er en forunderlig Enthusiast. Det har han altid været.

Bespynderligt! han er ogsaa forlobt i hende, ligesaa-
vel som Broderen; han driver det til at troe, at jeg
ordentlig kunde give mit Minde til et saadant Par-
ti; han fortæller dog selv, hun har taget mod Be-
søg af en Anden. Dog har han gjort hendes Be-
kjendtskab til Stornfeldts. Det er selsomt. Havde
det været ham selv, der havde begaaet en dum Streg,
og skulde bede om Naade for sin egen Donna, saa
kunde han aldrig gjøre det med mere Hefstighed. Der
er Henrik tilbage.

Syvende Optrin.

Volmar. Henrik.

Volmar.

Hraf han min Broder?

Henrik.

Nei Herre! Han er taget paa Landet. Og,
jeg kan ikke bære mig for Latter, De sagde mig, at
han — og det skjøndt ubuden, sagde de — var ta-
gen ud til Bryllup.

Volmar.

Er det saa latterligt! Til hvis Bryllup?

Henrik.

Det er just det, som er det løierlige. Til Ba-
ron Ludvigs, sagde de. Og det vilde de fortælle
mig for den uryggeligste Sandhed; som om jeg ikke

vidste det bedre. Finder Herren det dog ikke ogsaa løierligt!

Volmar.

Vist, med hvem, sagde man, det var?

Henrik.

Med en vis Julie, som var i Huset hos den rige Agent Trom, der døde her for noget siden.

Volmar.

Vist er det besynderligt. Imidlertid løb hen, at melde mig til Kjøbmand Stornfeldts! Jeg kommer strax derhen. (Henrik gaaer.) De ere vel ikke ogsaa til Bryllup! Det passer med, hvad Uncle Robert skriver. Jeg begynder at frygte, at det ikke hænger saa rigtigt sammen. Men det er dog til Stornfeldts, han har seet hende. Man gjør maaskee Fruentimmeret Uret.

Ottende Scene.

Volmar. Philip. Anine.

Philip.

Endnu engang, min Fader! De tilgiver min Broder, men De tilgiver ogsaa mig, Deres Philip! og De vil see hende?

Volmar.

Du er ogsaa den evige Sværmer. Pleier jeg ikke at holde, hvad jeg lover? Naar jeg siger Dig, at jeg tilgiver Din Broder, om han endnu er at redde,

hvor kan Du da tvivle om, at jeg jo vilde tilgive Dig?

Philip.

Hører Du, hører Du, min Anine! han tilgiver min Broder! o! hvorledes skalde han da være mig vreb, end sige lukke for Dig dette ædle godhedsfulde Hjerte? O min Fader! see allene paa denne Engel af Pige. Jeg beder for det første om intet andet. Er det muligt at see hende, uden at elske hende?

Volmar.

Nu nu, om ikke just elske hende, det kunde efter Omstændighederne være lidt for meget forlangt, men, siden hun har saa ivrig og i Grunden saa god en Talsmand, saa, det lover jeg, skal ogsaa hun være indbefattet i min Tilgivelse.

Anine.

Ædle, sømme Fader! Deres Søn, Deres Philip, som jeg vel kun kender meget kort, har lært mig, at kende sit Hjerte fra saa fortreffelig en Side; han har fortalt mig den Forseelse, De har tilgivet hans Broder. De bekræfter den i mit Paa-hør — De.....

Volmar.

Nu, kjære Jomfru! det har jeg gjort. Jeg elsker mine Børn. Men fordi jeg tilgiver dem og Jomfruen med, kan De spare Deres Rønsald. Dem

kan de Dphøvelser ikke hjælpe. Jeg vil Dem intet ondt, naat det bliver ved det, det er; jeg saa gjerne.....

Anine.

Nei, ædle Mand! De, som er saa god og ædel mod Deres Børn, ja endog mod en Person, som havde saa lidt Grund til at vente saa meget af Deres Godhed; De kan ikke stede mig, en ulykkelig forladt Skabning fra Dem, som har i dette Dødsblik ingen Tilflugt paa Jorden, om De forkaster mig.

Volmar.

Nu, jeg tilgiver Dem jo, og lad mig dermed være!

Anine.

Jeg er i al min Ulykke saa lykkelig, at De har intet at tilgive mig, uden den Driftighed, at jeg anraaber om Tilflugt for kort Tid i Deres Huus, og den vil Deres ædle Hjerte ikke afflaae mig.

Volmar.

Intet at tilgive Dem? min kjære Tomsfrue! Jeg skulde ikke vægre mig ved at give Dem Tilflugt i mit Huus, efter at De har villet røve, vanære mig min Søn, min forstandige Ludvig, og, som det synes, forvirret mig ogsaa denne Krabats vilde Hoved? Det, jeg vil finde vanskeligt at tilgive Dig, min Tusentast, er, at Du kan bringe mig Din Broders Donna lige under Dinene, og det med saa-

dant et Forslag. I skulde ordentlig anholde, om Hr. Ludvig ikke ligesvem maatte ægte hende!

Anine.

Jeg — Deres Son Ludvig!

Philip.

Jeg bringe Ludvigs Donna for Deres Fødder, min Fader! Det kunde De troe om mig? De kunde ansee min Anine for at være hende — ? Min Fader, min Fader! De har misforstaaet mig. Det er min Anine, den Pige, jeg har frelst fra det uhyggelige Huus; den ædelste, uskyldigste, bedste Skabning, Jorden bærer. De veed det ikke?

Volmar.

Jeg er ganske forvirret. De er ikke det Fruentimmer, som Ludvig.....

Philip.

For Himlens Skyld, beste Fader! vær intet Dieblisk længer min Anine eller mig med en saadan Mistanke. Jeg skulde bede om Tilflugt i Deres Huus for hende? Jeg har en eeneste Gang i mit Liv seet hende. Min Anine tager De for saadan En?

Volmar.

Altsaa er det da mig, som skal bede om Forladelse? Næsten bringer Deres Mine, Deres Tillid, mig dertil. Min Philip er indtagen af Dem. Virkelig, jeg har ondt ved at kunne dable ham derfor. Men De søger Tilflugt i mit Huus. Nu, da det

blot beboes af mig og mine Sønner, er det aldeles ingen passelig Tilflugt for Dem. Jeg skal sørge for at bringe Dem ind i et anstændigt Huus, saasnart jeg faaer at vide, hvem jeg bringer derhen. Men jeg har i dette Dieblis ingen Tid at erkynndige mig noiere. Dphold Dem her, om De saa synes, imidlertid. Jeg haaber ret snart at see Dem igjen i roligere Forfatning.

Anine.

Edle Mand.

Philip.

Min iegode Fader!

Volmar.

Jeg forlader mig til, at min Philip, hans Lidsenskab uagtet, foretager intet uden Overlæg med mig. Jeg er desværre! beskjæftiget med at redde min, i Almindelighed mere forstandige, men mindre aabenhjertige Ludvig fra en Daarlighed, som fordrer Hast, om den skal forebygges. Jeg vil noiere lære at kjende Dem, og hvad der bringer Dem i den ulykkelig Nødvendighed at fordre Tilflugt hos mig. Tilgiv mig min Feiltagelse, for saavidt jeg har taget feil. Jeg maa ile hen til Stornfelds til min anden Søn. O! var det ikke for sildig at frelse ham!

Niende Optrin.

Philip. Anine.

Philip.

Forunderligt! Han vidste intet om min Anine! Men han talte jo med mig før om sin Svigerdatter. Ludvig skulde dog for Pokker ikke have i Sinde ogsaa at give sig? — O min Anine! men Du har seet min Fader, og — men han kunde mistjende min Anine! —

Anine.

Og selv, da han mistjendte mig, tilgav han mig — og det trods hans Fortørnelse, med den Omhed, Venlighed og Godhed —

Philip.

Anine! Anine! Du elsker alt min Fader! Pige! Havde jeg aldrig elsket Dig før, var Du saa hellig, som Du er smuk — o saa tilbød jeg Dig ligesuldt for det Hjerte, som Skjønner saa paa min Faders Anine! Kunde jeg ved ret megen, langvarig, Stræben i at studere paa at danne mig efter denne Mand, bringe det til noget, noget lidt, at ligne ham; Anine, skulde De da ogsaa kunne — elske mig!

Anine.

O Philip! naar jeg ret saae Dem ligne ham — Men saa skulde De ikke kunde gøre Dem til Me-

ger, til Slave, og give Dem bort til ethvert ube-
kjendt Ansigt, som De saae, og syntes om.

Philip.

Det kunde jeg ikke love Dem, dersom jeg ikke
kunde love mig selv, at der aldrig skulde komme no-
gen, som overgik min Anine. —

Anine.

Deres Anine! saa afgjort Deres!

Philip.

Naar De seer mig ligne min Fader, sagde De.
D nu veed jeg et Maal for min Stræben.

Anine.

Der kommer nogen. Det var kun Deres Fa-
der, jeg vilde vise mig for.

Philip.

Det er min Broder.

Anine.

Seg vil hverken sees af ham eller nogen, førend
jeg nærmere bliver kjendt af Deres fortræffelige Fa-
der, og han selv værdiges at fremstille mig.

Philip.

Deres Fader! han er ogsaa min Anines.

(De gaar.)

Tiende Optrin.

Ludvig. Godbert.

Ludvig.

Jeg kunde ikke drage Nande i Byen; Jeg kunde endnu mindre uden for den, og atter her ligesaa lidt.

Godbert.

J lidenfabelige og forlibte Folk ere nogle løierlige Personer. Du bærer Dig nu ad, faa man ſkulde troe, at Verdens Ulykke var opoft; og faa er heele Stadsen, at en Pige, ſom Du ſynes om, spiller Dig lidt Hokusfokus. Du var ogsaa en ſindig Mand i forrige Tider. Jeg ſynes, der ſkal noget andet til at gjøre en ſindig Mand miſsmobig. Lykken ſmiler ad Dig paa alle Kanter. Du er født til Rigdom, og med et Hjerte, til at bruge den vel. Du er en retſkaffen ung Mand. Du er elſket og agtet af alle.

Ludvig.

Men af min Julie? Jeg har intet mere; jeg har tabt alt med Julie. O Godbert! Du veed ikke, hvad det er at elſke. J alle mine Planer, i alle mine Forhaabninger var Julie indfattet. Hun forlod mig, og ſonderrev dem alle. Hendes Lykſalighed var mit eenefte Maal. Nu er jeg ſom den vildfarende Vandrer, der ikke har andet Maal end det Sted, hvor han udmattet ſynker til Jorden.

Godbert.

Er det Mand's Udfærd, Ludvig! fordi Du har mistet en Pige, som Du maatte holde det for en Lykke at blive skilt ved! Jeg lempede mig efter Dig i den første Hede. Jeg maa nu tale til Dig, som Mand, som Din Ven. Hvad kalder Du Ulykke? Skulde Du have Ret til at klage? Det er Utaal- nemmelighed, Ludvig. Vagt Dig, at Du ikke en Dag lærer at kjende, hvad Ulykker er.

Ellevte Optrin.

De Forrige. Henrik.

Henrik.

Her er en Seddel, som Portneren flyede mig. Den kom før, medens Herren var ude, og saa skulde jeg — —

Ludvig.

Godt! Gaa. — Denne Seddel Godbert. — Den er fra Julie — Hvad kan den — —

Godbert.

Hvad den kan indeholde? At Equipagen har gjort sin Virkning! at Frøken Julie seer, hun har gjort et flet Bytte, og vilde gjøre det om igjen. Læs den ikke, jeg beder Dig, Ludvig! Har hun brudt dijs Lænker, saa smed Dig ikke selv i dem paa ny.

Ludvig.

Der har Du Seddelen. Jeg vil ikke læse den.

Gjem den; brænd den; gjør ved den, hvad Du vil.
Men hvordan mon hun dog kan besmykke Brevet
fra Trom, og hendes Opførsel? Det gad jeg dog seet.

Godbert.

Besmykke det! Det kan Du ubeseet forlade
Dig paa, hun har gjort ganske mesterlig. Et Fru-
entimmer forseer sig aldrig. Du kan rolig lade mig
beholde Sedlen. Jeg skal ved Leilighed læse den, og
give Dig en Extract af den. Men der er jo Din
Broder.

Lovte Optrin.

Philip. De Forrige.

Philip.

Nu Broder Ludvig! er Du os ikke forbunden?
Har vi ikke forrettet vore Ting godt for Dig?

Ludvig.

Hvad har I forrettet for mig? Hvem?

Philip.

Har ikke Henrik alt sagt Dig det? Equipagen!
Nu vel. Jeg kom underveir med, at der handlebes
om en Foræring til Din indianske Donna. Det var
nu godt nok betænkt, at Du vilde gjøre hende en
Foræring, og at den Foræring betydede noget. Men
jeg har selv mærket, at naar man er forliebt, saa
er man ikke rigtig i Hovedet. En meget rigtig An-

mærkning, som Du selv tilforn har havt den Gødhed at gjøre for mig.

Ludvig.

Det gjør mig ondt, at.....

Philip.

Du har gjort mig Uleilighed; ikke? Det skal ikke gjøre Dig ondt. Jeg har tjent Dig af et godt Hjerte. Jeg fandt, som sagt, at der var en betydelig Mangel ved Din Foræring. Disse indianiske Prindsesser, seer Du, er vant til at opvartes af Corte. Det seer desuden godt ud, at der staaer en Sort bag paa en smuk Vogn, og paa en Vogn, en Elsker forærer sin Donna, maa der endelig staae En.

Ludvig.

D hold dog op med Din Tjasen!

Philip.

Snak; hør mig ud! Saadan en Sort er, eller forestiller, en Slave. Et Sindbillede paa Giveren, som ikke bør mangle. Saadan En klæder man imod Landets Skik og Brug i en fremmed eller phantastisk Dragt. Det er narrikt. Ogsaa et Sindbillede paa Giveren.

Ludvig.

Farvel Hr. Prædikant! Du burde i denne sidste Betragtning været Neger, og fulgt med Equipagen.

Philip.

Har jeg ikke det gjort? dog jeg tilstaaer det:

ikke for i Giverens Sted at være Donsellens Nar. Imidlertid fik Din Vogn først sit tilbørlige Udseende, da der fulgte den behørigte Neger med. Uden Neger havde den ikke gjort sin Virkning, ja, var, troer jeg, neppe bleven modtaget. Nu ikke allene tog hun imod den; men det som mere er, Din hollandske Rival kom ved samme Leilighed paa Porten. Henrik fik Capitain Trom narret bort, og saae jeg ret, saa var det Frokenen ligesaa hjært, som det maa være Dig.

Godbert.

Hvad sagde jeg? Vognen virkede.

Ludvig.

Men hvad er dog alt dette for Historier?

Godbert.

Det er forunderligt, en kan ikke gjøre en Narrestreg, uden man skal vælte sig ind paa ham, for at have Tre at tage Deel i den.

Philip.

Narrestreg eller ikke af min Broder, saa er det det Klogeste, jeg har gjort i mit Liv; ogsaa Dig, Ludvig! har jeg herved gjort en anden endnu vigtigere Tjeneste, end at saae Capitain Trom jaget bort fra Din Donna; og det var just det, jeg vilde fortælle Dig; jeg har forekommet Dig hos vores Fader, den iegode Fader! og mere end halv skaffet Dig hans Forladelse for Din Galskab.

Ludvig.

Min Fader!

Philip.

Saa, Du veed dog vel, han er kommen.

Ludvig.

Min Fader er kommen; og Du har sagt ham —

Philip.

Seg veed ikke, hvem der har sagt ham Din Historie med Julie; men han vidste den, og han var meget urolig. Jeg oplyste ham saa godt, jeg kunde. Det lod, som han tvivlede om, at det kunde være en stikkelig ustyldig Pige, men jeg sagde ham ligesvem, for det er en Fader, som fortjener Oprigtighed, at hun maaskee byttede Dig nu bort for Capitain Trom van Gravenhaag; og jeg talte for Dig, som en ærlig Broder. Hvad jeg ikke selv formaaede at tale for Dig, dertil brugte jeg en Advocat; o! kjendte Du den Advocat, saa vilde Du begribe, at Din Sag er ført saaledes, at den gode Fader vil holde sit Ord, og hverken være vred paa Dig, eller forfølge Din Donna.

Ludvig.

Ulykksalige fordømte Tusentast — Og hvor er min Fader?

Philip.

Du takker mig paa en smuk Maade. — Min Fader gik for et Dieblis siden hen til Stornfeldts.

Ludvig.

Som han ikke træffer hjemme. Han er endnu derude, og venter forgjæves paa mig og min Brud, for at bivaane vores Bryllup. Jeg maa søge ham, for at oplyse ham, for at retfærdiggjøre mig og min Julie.

(gaaer.)

Trettende Optrin.

Philip. Godbert. Henrik.

Philip.

Han skulde have Bryllup med hende, Godbert! Han skulde have Bryllup med denne Donna, og Stornfeldt selv skulde være ved Bryllupet. Stornfeldt! Hvorledes hænger det sammen, at Stornfeldt skulde være Medvinder i en Mariage imellem Ludvig Bolmar og en.....

Godbert.

Jeg er selv bestyrtset. Jeg vidste nok, han havde i Sinde at give sig med hende; men at Stornfeldt, en Mand af hans Caracteer, Faderens Ven, kunde neblade sig til at besatte sig dermed, det forstaaer jeg ikke. Her er den Seddel, hun har skrevet ham til, medens vi var ude. Den maa jeg læse, om den kunde give os noget Lys. (læser.)

Philip.

Det skulde være forbandet, om vi har taget

feil, og om det virkelig var et skikkeligt Fruentimmer, denne Indianerinde, som vi har troet langt anderledes om, og.....

Godbert (efterat have læst Seddelen.)

O min Anine, min Anine er det, som har forarsaget denne hele Forvirring. Og det har jeg ikke vidst! Jeg maa søge lys, baade hos Fader og Søn; denne Seddel opklarer Alting. (gaaer.)

Fjortende Optrin.

Philip.

Hans Anine! hvor Djævelen kommer han til at kalde hende hans Anine. O, men endnu har jeg hende. — Hun er for evig min. Men han kaldte hende sin, efterat have læst en Seddel fra Ostindianerinden — Og Stornfeldt vidste af hendes Bryllup med Ludvig — O! jeg har maaskee gjort den arme Ludvig en hæslig Tjeneste! — men min Anine skulde være Skyld i — — Noget veed han dog om Anine; jeg maa efter ham, gesvindt, for at faae noget om min Anine at vide — O! — men dog først op at kysse min Anines Haand. —

Femte Optog.

(Julies Huus.)

Første Optrin.

Julie. Mad. Dirck.

Mad. Dirck.

Nei Frøken! nei. Hun er borte. Vi har leedt allevegne oppe og nede! der er ingen Krog i hele Huset, som vi jo har støvet omkring for at see, om hun ikke skulde være forstueket der; der er ingen Bust i Haven, kort sagt ikke et Hul, saa stort som et Mussehul, hvor vi jo har leedt; men borte er borte! Hun er ingensteds at finde.

Julie.

Ulyksalige Julie!

Mad. Dirck.

Saa, det maa De vel sige, Frøken! og stakkels ulyksalige Anine, som nu vist er bragt ombord igjen af den forbandede Sørovers Matroser. For hvor skulde der ellers være bleven af hende? Siden han gik, er ogsaa de Gripomenusser borte, der stod ved Porten. De har vist passet paa, og været her inde, og taget hende, og bragt hende affted med ham.

Julie.

Men Negeren!

Mad. Dirk.

Er ogsaa væk. Ja vist; de har taget ham ogsaa; jo! Trom veed nok, hvad han gjør. Han fører ham med sig, og den Karl er ham saa god, som rede Penge. Jeg har jo nok hørt salig Agenten snakke om det; derovre i Vestindien, og paa St. Croix, der sælger de de arme Negere, og saadan En, som denne, kan Hr. Trom faae en syv otte hundrede Rigsdaler for. Det var dog evig Skade, om han saadan skulde sælges som et andet Fæ, for det var jo en Neger, som man aldrig seer Magen til. Han var snart ligesaa fornuftig, som om det kunde være jeg eller et andet Menneſke, og saadan en alart en, som en Windspiller; og ligesaa from og venlig saae han ud af Vinene, og det levede og dandsede, alt det, der var paa ham; og saa var han jo desuden foræret Dem af Deres Baron Ludvig; derfor vilde De vist ogsaa holdt af det arme Dyr, naar han først var bleven lidt huusvant; men nu har de slaaet et Begypaster for Munden paa ham, de hollandske Søhunde! ligesom paa Deres Anine. Og borte ere de.

Julie.

Selsomme Ulykke! Hun er borte. Bortstjaalet, bortrevet af mine Arme, fra mit Hjerte! Al Lyksalighed er paa eengang revet derfra. Min Ludvig, min Anine, alt, hvad der var mig kjær i Verden;

i det Dieblig jeg ſkulde blevet den allerlykſaligſte af alle Dødelige.

Mad. Dirſk.

O nei Frøken, o nei ſlaae Dem ikke ſaa reent utroſtelig. Jeg har jo, ſom De ſelv befalede mig, ſendt Bud baade til Stornfeldts og til Wolmars, og en af dem vil dog vide at gjøre Anſtalter. Om han ogſaa har bragt baade hende og Negeren ud om Borden paa Fartøiet, ſaa ſeiler de dog vel heller ikke ſaa i et Dieblig afſted med hende. Vi boer jo dog i et chriſten Land, og uagtet den gale Trom har gjort ſig til en Hollænder, ſaa har han dog vel ikke gjort ſig til en Menneſkeæder; og vel er det dog ogſaa, at han har taget Negeren med; for ſynes han at kunne have Lov til at tage Anine, og føre hende bort, fordi hun hørte ham til; ſaa kan han dog ikke have Lov til at gaae hen, og tage Negeren, og ſlæbe af med, for er han ſkjøndt Raper, ſaa kan han dog nok ikke have Lov at kape her midt inde i Byen.

Julie.

Men ingen hører man noget fra!

Mad. Dirſk.

Jh, men Frøken, det er jo kun et Dieblig, ſiden vi ſendte alle Folkene ud hver ad ſine Veie.

Julie.

Men hvor let er den hele Eſtersøgning forgjæves. Nei Mad. Dirſk! det er ikke Trom, der har ta-

get dem; det er jo reen Urimelighed. Hvor torde han det? hvor kunde han det? Vilde de ikke have stræbt imod? hvilken Tummel vilde det ikke have gjort i Huset? og det skulde ingen have mærket? Nei Negeren har været udsendt for at røve min Anine fra mig. Det hele Gesandtsskab med Bognen var ikke udsendt uden for det samme.

Mad. Dirck.

De siger noget, Froken; Ja naar saa er, saa er hun jo kun bragt hen til Baron Wolmars; for der kom den sorte Djævel jo fra. — Men, det er sandt, det er jo ogsaa reent urimeligt. Hvad vilde Baron Ludvig med Anine? Forestiller De Dem, at han er saadan en? O ja! man kan nu snart ingen Skjelm troe; men var Ludvig ogsaa ikke bedre, saa saae De jo selv Negeren! saae han ud til at lade sig bruge til et Pigeran? Han saae jo snarere ud til selv at være Pigernes Jens. Havde De kun seet, hvor venlig han bar sig ad mod Deres Anine, da jeg forlob ham allene med hende her i denne Stue. Der sad hun, som De sidder, og græd; han stod først længe her, hvor jeg nu staaer, og saae paa hende, som om han skulde see hende tvers igjennem; saa styrted han hen til hende, og faldt paa Knæ for hende, og tog saa ærbødig hendes Haand, og da han havde begyndt at kysse paa den, O! — saa troede jeg, det aldrig have faaet Ende igjen.

Julie.

Dg om det nu har været en forklædt Person, som kun har forestillet Neger?

Mad. Dirck.

Nei, var han ikke, Froken! nei, for jeg gav nok Agt paa ham, det gjorde jeg; havde han været forklædt, saa havde han nok kunnet sværte sig i Ansigtet og paa Hænderne; men hans Haar var ganske krøllet, og han havde saadanne deilige hvide Tænder, og det hvide i Minene glindsede saadan, som paa en rigtig Neger; alt det havde han ikke kunnet gøre efter. Nei det er rigtig den forhærede Raper, der har ranet dem bort. Hu! havde jeg ham her! Jeg skulde saadan have fat paa ham med mine Negle, at han skulde være glad til, at han slap med Livet, mod at love selv at bringe os baade Anine og Negeren tilbage. — Men hvor mon dog Folkene blive af? (gaaer mod udgangen.) Men kommer ikke der den Røver-Djævel selv ansættendes?

Julie.

Jeg undskylder hans Støien. Jeg kan ikke indlade mig med ham. See, hun udforsker ham, og bliver af med ham.

Andet Optrin.

Mad. Dirck. Trom.

Trom.

Den Satans Karl, som kom her, og gjorde mig al den elementske Allarm, og vovede at fordre mig ud. Jeg samlede alle mine Tropper. Jeg begav mig om Borde paa mit Skib. Jeg gjorde klart Skib. Alle Kanonerne var ladte; Alle Constablerne stod med de brændende Lunter, alting var færdigt til den forfærdeligste Trefning, der nogensinde er holdt paa denne Side Linien, men min Capitain von Eisenhart vovede ikke, at byde sig frem. Efter forgjæves Bønten og Krydsning opdager jeg, at enten har han af Fortvivlelse valgt heller at bore sit Skib i Grund, og lade det synke med Top og Tavl, eller ogsaa der er ingen Capitain Eisenhart til i Naturen. Dette paaastod vel de fleste af dem, jeg praiede, for at opdage det, men jeg skulde dog nødig være af den Mening; thi ellers faaer jeg slet ingen Hævn for den mig viste blodige Fornærmelse.

Mad. Dirck.

At den Dvalm, og alle de Undersøgelser skal han nok have gjort, siden han var her, som neppe er en Time siden?

Trom.

Trom van Gravenhaag er vant til Hurtighed i sine Expeditioner.

Mad. Dirck.

Men veed han vel, min Hr. Storpraler, og Hans Nar, at han er intet andet end en Storpraler, og en Hans Nar, og at, naar man gjorde ham hans Ret, saa tog man ham, og kradsede først hans Dine ud, og siden overgav man ham til Politiet, som kunde lade ham hænge eller gaae i den spanske Rappe, for som han opfører sig her i Huuset.

Trom.

Død og al Ulykke! saaledes at tale mig til! Veed hun vel, at dersom hun var en anden, end den, hun er, enten saa hun var Capitain, som jeg, og førte Skib, som man kunde binde an imod, eller en Cavaleer, som man kunde møde som Cavaleer, saa gik det hende galt for saadan Tiltale mod mig, mod Hr. Capitain Trom van Gravenhaag.

Mad. Dirck.

Og veed han vel, at dersom ikke baade Rudse, og Gaardskarl, og Tjenere, og Piger, allesammen var ude af Huuset for at opsøge vores stakkels fortabte Saar, saa skulde jeg lade ham banke af, enten det saa skede med Kostekest eller Ildtang eller Bognkæppe, og derpaa lade ham smide ud til Spektakel paa Gaden, for som han har baaret sig ad. Men nu

Kan han gaae for det Skarn, han er; for nu er de ude allesammen, at lede efter vor stakkels Anine, og efter den arme Neger, som Baron Volmar har foræret os, og som han saa skammelig har røvet os fra. Jo see kun paa mig. De er rigtignok borte, baade den lille ostindiske Pige, han bragte os, og Negeren, og det kan han vide, at vi veed det meget godt, at det er ingen anden end ham, der har røvet dem fra os.

Trom.

De Dyvel, Sapperlot! Sultaninden er borte! Hun raser, Kone! Er Sultaninden borte? (sagte.) Hvad gjør Du nu Trom! hvordan forsvarer Du Dig nu for dem, Du skulde aflevere Anine til? — (hoit.) Jeg skulde have bortrøvet Slavinden, jeg som selv bragte hende herhen! Jeg —

Mad. Dir.

Jo! gjør sig kun saa hellig, ligesom han ikke vidste det. Skaf os hende kun igjen med det Gode, eller han kan være vis paa, at baade Politie og Ret og Retfærdighed skal faae ham til det.

Trom.

Jeg vil ønske mig paa eengang at staaes med hele Generalstaternes Flaade, dersom jeg veed et Ord om dette uhorste Ran. Men er hun borte, saa maa hun findes. Jeg skal kalde hele mit Mandskab i Land, vi vil gjennemføge hvert Huus, hver Hytte

i hele Byen, fra Loft til Kjælder; og findes maa hun, og findes skal hun. Naar ingen anden kan opdage hende, saa skal jeg, Capitain van Gravenhaag; og det, om hun var forstucken i det dybeste af Oceanet.

(I det han gaaer, møder han en Tjener.)

Tredie Optrin.

En Tjener. De Forrige.

Trom.

Holt! Hvorhen! Ho! Stornfeldts Tjener. Ja det faaer ikke hjælpe. Jeg maa begynde paa Dig den Inquisition, jeg maa gjøre paa alle dem, jeg møder: Har Du ikke enten rovet, eller seet min forlorne Sultaninde?

Tjeneren.

Jeg har aldrig seet nogen Sultaninde i Verden. Jeg følger allene den gamle Baron Bolmar herhid, og er her for at melde ham. Han er nys kommen ind fra Landet, og havde været inde til vores, og spurgt efter Hr. Stornfeldt; men da han ikke fandt ham hjemme, maatte jeg vise ham her hen til Frøken Decan. Uagtet jeg nu nok veed, hun ikke heller er hjemme, skalde jeg dog melde ham.

Trom.

Passer! (for sig selv.) Den gamle Baron Bolmar! uden Tvivl Fader til den unge, som jeg havde

noget at afgjøre med; men nu har jeg andet at tage vare. (gaaer.)

Mad. Dirck.

So vist er Frøkenen hjemme. Her Baronen er hende velkommen. Det forstaaer sig.

Fjerde Optrin.

Baron Volmar, siden Julie.

Volmar.

Hende finder jeg altsaa dog. D finder jeg ogsaa min Søn igjen! Dog! saavidt jeg mærker paa alting, har han rigtignok været i Færd med at begaae en stor Daarlighed, men har standset i det Dødsblik, den skulde fuldbyrdes. Hun kommer.

Julie (kommer.)

(Mad. Dirck giver paa Frøkenens stumme Befaling Stole, og gaaer.)

Volmar.

De tilgibe, om jeg gjør Uleilighed. De er Frøken Julie Decan, som man har viist mig til?

Julie.

Det er mit Navn, Hr. Baron Volmar! Under dette Navn melder man mig Dem. Det forarsager mig Opmærksomhed. Jeg nægter det ikke. — Og dog, Hr. Baron, er De mig usigelig velkommen.

Volmar.

De kjender altsaa dette Navn?

Julie.

Jeg kjender det, og elsker det.

Volmar.

Og elsker det!

Julie.

Nu vel! hvorfor dølge det? Den elskværdigste, den ædelste unge Mand, jeg har mødt i Verden, bærer dette Navn; Ludvig Volmar.

Volmar.

Deres Udseende, Deres Tone forvirrer mig, standser det Spørgsmaal, jeg endnu havde at gjøre Dem. Tilgiv mig, om jeg gjør Dem Uret. Alt for mange Omstændigheder paalægge mig det, som Pligt, at gjøre Dem det; Belan: Navnet Volmar, endog udtalt af min Mund, er Dem ingen Bebreidelse? Jeg har bedet om Deres Tilgivelse for det haarde, der ligger i mit Spørgsmaal; Den vil De give mig, naar jeg siger Dem, at Ludvig Volmar er min Søn.

Julie.

Jeg gjættede, at det var Dem, Hr. Baron; og er saa lykkelig, hvormeget denne Dags besynderlige Tildragelser end har bragt min Sjæl i Oprør, at kunne med den bestemteste Rolighed svare Dem, nei! Min Ludvigs Navn, udtalt endogsaa af hans Fa-

ders Mund, gjør mit Hjerte ikke ringeste Skygge af Bebreidelse.

Volmar.

Belan! De beroliger mig; Deres Udsagn, Deres Rolighed forsikkrer mig, at De er i Stand til at give mig i min Ludvig den samme agtværdige, ædle, unge Mand, den samme sømme Søn, tilbage, som jeg frygtede at have mistet. De forsikkrer mig, at Deres Hjerte intet bebrejder Dem. Jeg troer Dem. Jeg vil heller ingen Bebreidelser gjøre Dem. Naar den Tid kommer, at en alvorlig Betragtning vil sige Dem selv, hvorvidt det var ilde eller vel gjort, ikke blot at rive en saadan ung Mand, som min Ludvig, ud fra de Forbindelser, hans Fødsel, hans Midler gave ham, men endogsaa at sønderrive Naturens helligste Baand, det imellem Fader og Søn — naar denne Betragtning opkommer i Deres Hjerte — saa har jeg herved tilgivet Dem.

Julie.

Det er min ædle Ludvigs Fader.

Volmar.

Men eet allene har jeg at bede, at forbre, at besvørge Dem: afftaaе fra det Krav, De — jeg troer Dem, ikke ved nogen List — men ved Lidenstkabens Forvildelse paa begge Sider, har faaet paa min Ludvigs Hjerte.

Julie.

Ædle fortræffelige Mand! min Ludvigs Fader!
 Hvor ydmygende, hvor dræbende Deres virkelig ædel-
 modige Fremgangsmaade maatte være for den, som
 følte sig skyldig til den Mistanke, De bærer, saa
 er Beundring og Hoiagtelse for Dem, den eeneste
 Følelse, den opvækker hos mig. Og — jeg nægter
 det ikke — i den Overbeviisning, at De med Deres
 Ædelmodighed forener Wiisdom nok til ikke at regne
 Ahners Tal for Menneffets vigtigste Værd — giver
 jeg Dem ogsaa herved alle de Rettigheder tilbage paa
 min Ludvigs Haand og Hjerte, som De ikke selv
 vilde fornye.

Volmar.

Forunderlige Pige! De henriver mig. De af-
 tvinger mig den Tilstaaelse, at naar Ludvig for De-
 res Skyld ikke kunde forvilbes, fortjente han ikke en
 fortræffelig Kone.

Julie.

Jeg er i Stand til, Hr. Baron, aldeles at
 retsfærdiggjøre baade Deres Ludvig og mig.

Volmar.

Tal, o forklar mig alting: o er jeg bragt bag
 Lyset, som jeg haaber, saa underret mig; — o! men
 der er min Ludvig.

Femte Optrin.

De Forrige. Ludvig.

Ludvig.

Min Fader! D, Julie, Julie. Jeg veed det, min Fader! jeg maa forekomme Dem meget affskyelig. — Jeg veed det, Philip har sagt Dem alting. Han har sagt uden Tvivl meget mere end det Sande. Jeg er skyldig. Jeg har intet at anføre til mit Forsvar.

Volmar.

Intet til Forsvar! Nu! Men jeg seer her Din Julie, min Søn, og seer nok til Din Undskyldning. Allerede paa Philips Forbøn har jeg lovet at tilgive Dig, min Søn, saavel som Julie, om jeg finder noget at tilgive hende.

Ludvig.

Min Fader! — Julie, seer Du, hvilken Fader, jeg vilde have gjort ogsaa til Din Fader?

Sjette Optrin.

Godbert. De Forrige.

Godbert.

Tilgiv mig, Froken, at jeg saaledes bryder ind. — Jeg er Godbert, en Broder til..... (bliver Ludvig vare.) Ludvig! tilgiv mig, Ludvig, Din Julie er uskyldig. For at give mig min Anine igjen, maatte

hun i Dag afvise Dig, og tage imod Trom. Der læs, læs, og tilgiv mig! ogsaa De, Frøken! tilgiv mig; jeg er ude af mig selv af Længsel efter at see min Anine. (Ludvig faaer Sedlen af Godbert, og læser.)

Julie.

Jeg er uskyldig, min Herre! uskyldig, men meget ulukkelig.

Godbert.

Jeg veed det, Frøken, hvad hun — hvad mit Tusentasteri nær kunde have kostet Dem; men De har jo vor Ludvig igjen, og.....

Volmar.

Men hvad i al Verden er alt dette? uds lod det, som Alting vilde klare sig; og nu.....

Syvende Optrin.

Philip. De Forrige.

Philip.

Deres Anine! Hr. Godbert! tilgiv mig, men for Alting oplys mig; hvad vil De sige med Deres Anine?

Godbert.

Det er hende, det er min dyrebare, min kjære Søster, der har givet Anledning til al denne Forvirring. Denne Seddel, som Frøkenen har skrevet til Ludvig, og som Ludvig ikke fik..... Frøken!

De har Deres Ludvig igjen. Jeg længes saa inder-
lig — —

Ludvig (efter at have læst Sedlen.)

Julie, min Julie!

Philip.

Hans Søster? en Seddel? Laan mig den, Lud-
vig! (Ludvig viser ham Seddelen; han læser.)

Volmar.

Den lille Anine, som kom med Deres Broder
over til Indien! Hvor er hun? Jeg er bestandig
lige fleg.

Philip.

Anine! Godberts Søster? min Anine! (løber ud.)

Ottende Scene.

De Forrige, undtagen Philip.

Volmar.

Dg han løber bort, da han faaer noget at høre
om den lille Anine, som vi kaldte hans Kone, da de
vare smaae! Hvad løb han for?

Godbert.

O! Froken, hvor er hun? D lad mig see hende!
Lad mig efter tolv Aars Forløb igjen.....

Julie.

Oh Hr. Godbert! det er en meget, meget uhyf-
felig Dag.

Ludvig.

Var, min Julie, for mig — o lad den ikke være det mere, men.....

Niende Optrin.

Stornfeldt. De Forrige.

Stornfeldt.

Naa, jeg kunde længe siddet og ventet der ubi i Lyngby, seer jeg. Ih velkommen, Hr. Baron! Nu det glæder mig ret, at De kommer saa beleilig. Men De, Hr. Ludvig, kunde dog været saa god, og ladet mig vide, at man opsatte Brylluppet efter Deres Fader, og ikke ladet mig kjøre der, som en Nar.

Volmar.

Efter mig er det ikke bleven udsat. Mig har man ikke kunnet vente, siden hverken De eller min Søn har havt den Godhed at melde mig eet Ord derom. Af ham kunde jeg begribe det, men at De, min gamle Ven —

Ludvig.

Tilgivelse, min Fader! O De maa, De vil tilgive os —

Stornfeldt.

Det vil De, kjære Hr. Baron. Hvad mig angaaer, da veed De, jeg ikke godt liker, at nogen blander sig i Andres Sager. Det var mig ikke med, at Deres Søn ikke skrev; men da han nu ikke gjorde det, troede jeg heller ikke, det kom mig til. Desuden

vidste jeg jo, han eengang for alle havde Deres Samtykke til at giøte sig med, hvem han vilde, og....

Volmar.

Men da De dog nok kunde begribe, at jeg maatte have nogen Betænkelighed ved dette Giøtermaal! En Fader mister dog vel ikke sin Ret til en raadgivende Stemme, om han end frasiger sig den afgjørende!

Stornsfeldt.

Det maa De afgjøre med Deres Søn. Jeg kjendte Pigen, og vidste, at det var en Kone, som De vilde ønske Deres Søn, om hun saa ikke var en Datter af Gouverneur Dekan, og Arving efter Agent Trom.

Volmar.

De er Gouverneur Dekans Datter?

Julie.

Saa, Hr. Baron!

Ludvig.

Og om hun ikke var det, min Fader! Seg vidste det ikke førend i Dag — men.....

Volmar.

Men hvad er da alt det, min Broder Robert har skrevet mig til? Vil De see engang! (Ayer Stornsf. et Brev.)

Ludvig.

Kan De tilgive mig, dyrebare Julie!

Julie.

At De vilde prøve mig, ligesom jeg Dem. Men min Anine!

Godbert.

O ja, min Søster!

Stornfeldt (Åker Volmar Brevet tilbage.)

Det ligner ham. Men det er Følgen af, at Julie endelig vilde have sin Byrd og sin Formue fortiet. Han har lært at kjende hende hos mig. Der, ved De, vi kan ikke komme i Gang med at kalde Deres Sønner Hr. Baron. Hos os hedde de Ludvig og Philip ligesom, som da de vare Børn. Han elskede hende, skjøndt han tog hende for en fattig Pige. Derfor faldt han ogsaa paa at bede mig at skjule hans Stand og Midler, og give ham ud for en simpel Student. Hver af dem bildte sig ind at bedrage den Anden.

Volmar.

Julie! — Og Dem har jeg mistænkt for egenlystige Hensigter! Dem har jeg..... Ludvig! gjør Du Fred for mig hos Din Brud! Forson mig med hende!

Ludvig.

O min Fader! og hvem gjør Fred for mig? — Julie! Jeg tør ikke nærme mig, ikke slaae Dine ne op! her i Morges pralede jeg af, at jeg kjendte Dit Hjerte tilfulde, og faa Timer efter — Kan Julie tilgive mig dette? Kan Du? —

Volmar (fører Ludvig til Julie.)

Kan De tilgive os?

Julie (omfavner Ludvig.)

Ludvig! jeg har Dig igjen, og af Din Faders
Haand! O hvor lykkelig var jeg i dette Dieblis, der-
som.....

Godbert (omfavner Ludvig.)

Min Ludvig! — Frøken! — o men nu, da
De er saa lykkelig, saa tænk nu og lidt paa mig.
— Min Anine! —

Julie.

Det er forgjæves, at jeg opsætter denne Til-
staaelse. Jeg hører dog intet fra hende. Denne
Dag skulde været den lykkeligste i mit Liv. Alt
hvad jeg endnu savnede, var min Anine. Uventet
finder jeg hende, men inden jeg kan slutte hende i
mine Arme, er hun..... o min Anine! —

Godbert.

Min Søster! hvad?

Julie.

Er røvet mig fra, bortført..... en Neger, min
Ludvig sendte mig.....

Ludvig.

En Neger! jeg — o! — (griber sin Hat, og vil gaar.)

Julie.

Hvorhen, min Ludvig!

Ludvig.

Vær ved godt Mod! Jeg er her strax med
min Neger.

Volmar.

Den Neger veed jeg ingen Rede til; men det
 skulde undre mig, var ikke det Deres Anine.

Tiende Optrin.

(I det Ludvig vil gaae, møder han Philip og
 Anine i Døren.)

Anine. Philip. De Forrige.

Anine.

Julie!

Julie.

Min Anine! min flygtebe, min bortrøvede Anine!

Anine.

Min Julie! Dig flygtebe jeg fra. For at und-
 flye Dig kastede jeg mig i denne Negers Arme. Kjæ-
 resten Julie! Du tager igjen imod mig?

Godbert.

Ja vist! det samme Ansigt! Kun har de tolv
 Aar forandret det øvrige lidt. Min Søster.....!

Ellevte Optrin.

Mad. Dirck. De Forrige.

Mad. Dirck (til Julie.)

Nu er vi kommen efter, hvor Deres Anine er
 bleven af. Det var ganske rigtig, som De formode-
 de. Den forherede Neger er den, som er løbet af

med hende. Hyrekubffen her ved Siden har tilstaaet det. Der kom han med hende ved Armen, smuttede ind i en Bogn, og lod sig sætte af med hende ved Baronens Bagport. Jo! dersom Hr. Baronen vil have den Godhed, at lade visiterere i Deres Gaard, saa vil De ganske vist komme efter, at hun er forstuet der et Steds, tilligemed den Sorte.

Godbert.

Men den Neger —

Philip.

Var jeg, Hr. Godbert! jeg hørte, at min tilbedede Anine var en Sultaninde; jeg fandt det derfor fornødent at være en Prinds, om det saa kun var en Prinds af Akambu. Hun er bleven Deres Søster, og naar De giver Deres Samtykke, og min Fader fornyer det, han alt fra Barnsbeen af har givet mig, og som han nys, om det ikke var forpurret, havde fornyet, saa er jeg bestandig den lykkeligste Prinds under Solen.

Solgte Optrin.

De Forrige. Trom.

Trom.

Nu smukke Svigerinde! Du har samlet min Rivals hele Familie hos Dig, saasnart jeg vendte Ryggen, mærker jeg. Desbedre! Vi kan maaskee

da afgjøre den Krig, jeg ellers har besluttet, i et Dieblif!

Godbert (til Trom.)

Nu bort med sine Narrestreger!

Trom.

O ja! min Sultaninde bryder man sig nu kun lidt om. Jeg har gjort Inquisition efter hende, det har jeg; og jeg har opbaget, at hun er ingen andensteds end i min Hr. Rivals Bærge; thi Negeren, som snappede hende bort, var sendt fra Dem, Hr. Bolmar!

Julie.

Nu vel, Hr. Capitain! Hun bliver mig tilbar geleveret.

Trom.

Rigtig, det bliver hun, naar mine feierlige Arme faae vundet hende. Jeg har samlet mit Mandskab. Jeg omringer, og beleirer Deres Gaard Hr. Baron! Der skal ikke blive Steen paa Steen, dersom De ikke nu strax capitulerer. Vilkaarene er, at De afstaaer fra alle Deres Fordringer paa Julie, og udleverer saavel Negeren, som Sultaninden paa Naade og Unaade. Hvis ikke, begynder Angrebet i Diebliffet.

Philip.

Hr. Capitain Trom van Gravenhaag! Da Sultanen, eller hvad det var for en, overleverede ham denne Sultaninde, har han da ikke af en Hændelse givet ham et Adressebrev med?

Trom.

Uforkammede! hvilket Spørgsmaal.

Philip.

Her seer han hende, og besynderligt er det, det befindes, at hun er ingen anden, end Hr. Godberts Syster. Veed han nu vel, min kjære Hr. Capitain Trom van Gravenhaag, at det kunde være ham grumme ubehageligt, om det blev bekendt, at han har foræret bort, som Slavinde, en Person, som han kun skulde føre herover som Passageer paa sin Skude?

Trom.

De Dyrkel, min Ven! Det synes vel, som denne unge Dame lignede min Sultaninde. Men der maa være nogen Irring under. Seer De: skulde denne unge Dame være min Sultaninde, saa maa ingen her kunne tale med hende uden jeg; for hun kunde ikke tale uden arabisk. Deraf kommer nok Misforstaaelsen.

Anine.

Jeg vil betro Dem noget, Hr. Capitain. Narsagen, hvorfor jeg lod, da jeg var om Borde paa Deres Skib, som jeg ikke forstod andet end arabisk, var for at have den Fornoielse ikke at tale uden med Dem. De veed, de Samtaler paa et Kaperskib er ellers saadanne, at man nok kan ønske ikke at forstaae det Sprog, hvori de holdes.

Trom.

Jeg troer, min Sjæl! hun vil ogsaa gjøre Nar

af mig. Nu vel da. Jeg havde rigtignok en Anmodning i et Brev fra en vis engelsk Capitain, hvis Skib jeg ogsaa bragte op, til Dem Hr. Stornfeldt, om at overlevere Dem denne lille Pige.

Stornfeldt.

Lad see. (Trom siver ham et Brev.)

Trom.

Men da hun efter Krigsbretten dog egentlig tilhørte mig, og da jeg syntes, hun var nok saa vel i Frøkenens Bærge, saa overgav jeg hende til Dig, Julie!

Stornfeldt (efter at have læst Brevet.)

Bekræftelse paa, hvad vi veed; Anine, som ikke kunde leve uden Julie, fik overtalt Deres gamle Moder til at tillade hende at reise efter Dem. Nu er hun her. Feiltagelsen, Trom! er ikke betydelig. Skæbnen har villet, hun skulde falde netop i de Hænder, hvortil hun var bestemt.

Philip (med Anine ved Haanden.)

Er det saa, min Anine?

Anine.

Den har bragt mig i min Julies, og min Broders Arme —

Philip.

Men først i mine — Frøken! Godbert! Min Fader! Skæbnen har villet, at Anine skulde falde i dens Hænder, hun var bestemt for! Er det ikke saa?

Godbert.
De er jo en Prinds, og af saadanne Hænder
er det ikke saa let at vrifte en Erobring.

Julie.

Jeg vil ikke give Slip paa min Anine, uden —
hun selv vil — See paa hendes Dine, Baron Philip!

Volmar.

Mit Minde har Du jo listet Dig til!

Trom.

Ingen spørger om mit Minde. Min Magt er
rede til Angreb.

Trettende Optrin.

De Forrige. Henrik.

Henrik.

Capitain Eishart beder om Tilgivelse, fordi
han vover at forstyrre. Jeg skulde advare Hr. Ca-
pitain van Gravenhaag, om han nu ikke vilde læg-
ge ud, og prøve den Dyst med mig, som var aftalt.
Han har nu Tid; for Skipperen paa den Skude,
hvis Capitain han kalder sig, har kaldt de Matroser
tilbage, hvormed han vilde beleire Hr. Baronens
Hotel, saa der bliver intet af Beleiringen. Det
bad Quarteermeesteren mig melde Dem.

Ludvig (til Henrik.)

Uforfæmmede!

Julie.

Capitain Eisenhart har villet vise Din Julie en Tjeneste, min Ludvig!

Trom (for sig selv.)

Gaae hen, og hæng dig, Hr. Capitain van Gra-
venhaag!

Julie.

Glem nu det foresaldne, Hr. Trom! De har villet mig vel. Glæd Dem med mig, med os Alle!

Volmar.

Ret! Glæd Dem med os Alle! Vi maae Alle være glade. Gud velsigne Jer, mine Børn! De tillader mig, Julie, at kalde Dem fra i Dag med det kjæreste Navn, Datter?

Philip.

Og min Anine, min Fader! — Ludvig! Jeg har før i Dag talt Din Sag hos vor Fader!

Ludvig.

Gjør alle Deres Børn lykkelige, min Fader! Det er den samme Anine, som fra Buggen af var bestemt for ham.

Julie.

Hun er alt min Søster! Deres tredie Søn, Godberts Søster!

Volmar.

Men Du har gjort Dig til Slave for Din Anine! hendes Slave, vilde jeg nu dog just ikke, at Du

skulde være; men naar Du for Fremtiden hverken gjør Dig til Slave eller til Nar for nogen anden Forlibelses Skyld, kunde da den smukke Anine elske den Neger? —

Philip (frygt som.)

Naar jeg brev det til noget lidt at ligne Dem, min Fader; sagde hun mig før i Dag, da min Fader havde talt med hende, uden at kjende hende.

Volmar.

Sagde hun det! Nu paa det Vilkaar, tør jeg staae Dem inde for, at han vil vinde sin smukke Anines Godhed.

Anine.

Dg fortjene den, og alle Godes Kjærlighed.

Volmar.

De forlangte før i Dag Fristæd i mit Huus, da De var bestemt for Julie. Julies og mit Huus er, haaber jeg, eet fra i Dag! Dgsaa De vil være min Datter. Velan! mine Børn! følger hjem med mig. Lader os bruge denne Aften til det, hvortil den var bestemt. Der er meget i den Labyrinth, vi har indviklet os i, som i det mindste jeg endnu behøver Oplysning om! Over Bordet maae De forklare mig, hvad jeg endnu ikke ret fatter. Kommer, Venner! Hr. Stornfeldt, Hr. Godbert, De Hr. Trom, og De, Madam! (til Mad. Dirck.) tager til Takke hos mig. De veed, jeg var ikke belavet paa Bryllupsstads.

Fortællinger.

J o r g e n .

En Døsmers Levnetsbeskrivelse.

Den er ikke til, som ikke troer, at hans Levnetshistorie, fortalt med den sammelige Oprigtighed, jo vilde være overmaade interessant, ja nyttig. Hvoraf mon det kommer, at der desuagtet er saa mange, der nægte Verden denne interessante og moersomme Lecture? — Først er der Somme, der ikke ere tjente med den Oprigtighed, som dette Arbeide udfordrede for at blive underholdende; for det andet er der Somme, som have erfaret, at deres Levnetshistorie ikke har interesseret Andre nær saa meget, som dem selv; for det tredje Somme, som mærke, at Bekjendtgjørelsen af deres Levnetshistorie ikke vilde være dem selv nær saa nyttig, som den vilde være opbyggelig for Andre, o. s. v.

Jeg, Forfatteren af og Helten i følgende Historie, har intet mere at frygte ved mine Hænderssels Bekjendtgjørelse; jeg kan derfor rolig overlade mig til min Lyst, at more og nytte. At min oprigtige Fortælling vil have begge Virkninger, er jeg ligesaa overbevist om, som ethvert Adams Barn. More vil den;

thi den handler om Tildragelser og Ting, hvis Fortælling, skjønt den Stykke for Stykke, men særskilt, om forskjellige, høres hver Dag, dog morer uophørlig, og sysselsætter alle Selskaber, i hvilke det kun er virkeligen mærkelige Nyheder, der ennuiere; den vil ogsaa mere, fordi den ligner saare meget de hjeroteligen morsomme tydske Romaner og Skuespil, hvori der hverken er Plan eller Eenhed; men især vil den behage for det Fortrin, den har fremfor de fleste af disse, ved ikke at være længer, end at den kan læses i et Kvarteers Tid. Gavne vil den, ved at dybsse mangen brav Læser i den søde Sovn, de søge ved Læsningen, og ved at øve deslige Læseres Skarpsindighed, naar de give sig af med at være Kunstdommere. Men dens fornemste Nytte vil blive den, at bestyrke hos En og Anden den Foragt, han maaflæe forhen for løselig Kunde have fattet for at søge sin Lykke ved Studeringer, eller for at gaae sin Vej frem i Verden med for megen Dprigtighed og Uerlighed, og andre deslige Dumheder, som have gjort mig til den Døsmer jeg er. Derfor leverer jeg den herved til Trykken, saaledes som følger:

Jeg er født i Sjælland, i en Kjøbstæd, som ikke er Kjøbenhavn. Siden jeg aldrig, saavidt jeg erindrer, har hørt denne Stads Navn nævne længer end to Mile uden for dens Port, eller rettere Bangeleed, saa gad jeg her ikke nævne det, da det dog

vel kun var kjendt af faa eller ingen af mine tilkommende Læsere.

Min Fader var Kjøbmand i denne Kjøbstæd. Men Handelen var ikke hans eneste Næringsgreen. Han var Lotterie-Collecteur, Kirkeværger, Fattig-Forsstander, Vognmand, Avlsmand; han holdt Byens Tyr, og det, som det fornemste var, han var Kroholder. Dog var ogsaa hans Handel meget stor og blomstrende. Der kan næsten ikke tænkes nogen Handelsvare, uden den jo fandtes i hans Bob. Silb, og Tobak, og Tjære, og Isenfram, og Bergsiff, og Kniplinger, og Tjern, og Apothekersager, og Worlys til Kirkerne, og tydske Spillekort til Kroerne, og især Wiin til Præsterne (hvilken han uden synderlig Forsælskning solgte med Fordeel for omtrent det, Tolden af Wiin beløber i Kjøbenhavn), vare vigtige Artikler i hans Handel. Dog var Brændeviin den allervigtigste; og dette fabrikerede han for det meste ene i sit eget Brændeviinsbrænderi, hvor adskillige Brændeviinspander uophørligen vare i Gang, og hvortil han opbrugte ei allene alt Kornet af hans egen Gaards Avling, men det meste af det, der blev avlet i en Kreds af et Par Mile rundt omkring. Ved denne Næringsbrift var han bleven den betydeligste, eller meget mere den eneste betydelige Mand i Byen, og dens Factotum. — Saadan En er der jo i enhver af de danske Kjøbstæder? — Ganske rigtig!

Jeg havde ikke fyldt sex Aar, da jeg kom ud af min Faders Huus, og blev sendt hen til en meget rig og fornem Herremand, som boede strax i Nærheden, hvilken havde den Godhed at paatage sig Om-sorgen for min Opdragelse. Der var meget Ven-skab imellem min Fader og denne Adelsmand; thi for det første kjøbte min Fader ham alt hans Korn af til sine Brændeviinsbrænderier; for det andet havde min Fader sit Givtermaal fra hans Huus. Min Moder havde der været, jeg troer, Huusholderesse. Han havde Bryllup med hende den 28 August Aar....., og jeg blev født den 2 October samme Aar.

Hans Høivelbaarenhed, Herremanden, havde to Sønner foruden; de vare to, tre Aar ældre end jeg. Jeg troede mig bestemt til at være deres Tjener, og var det; men var tillige deres Selskabsbroder, Ven, og Fortrolige, det forstaaer sig. Jeg vænnedes tidlig til at opvarte ved Bordet, bække det, klæde Junkerne paa; men jeg sloges tidt med dem, og omgikkes dem som Broder, og ikke sjelden paatog jeg mig i de yngre Aar ved theoretiske og practiske Revselsler at være deres Hovmester.

De havde allerede havt en Hovmester, som var kommen ud af Huset, førend jeg kom der. Det var en gammel og gammeldags Student, der havde faaet denne Post. Han beholdt den kun kort. Ridfogden havde en Datter, som hans Høivelbaarenhed med

Bold og Magt vilde, at Informatoren skulde gifte sig med, imod at blive Sognepræsten adjungeret i Embedet. Disse Vilkaar vilde Informatoren ikke indgaae, og maatte strax forlade Huset. Nidfogedens Datter blev kort derefter sendt til Kjøbenhavn, og man har sagt mig, at hun boede der mange Aar efter, nærende sig i Diderik Bartsfjeres Gang paa en Bagsal med at sætte Sætter op. Informatoren kom ved Præstens Mægling snart saa vidt i Naade igjen, at han blev ansat som Skolemester i Byen; og da hans Høivelbaarenhed fandt det urimeligt, at holde Huusinformator for to Sønner, der skulde arve et Par Herregaarde foruden Stamhuset, saa lod han dem nu nøies med at tage lidt Information af denne samme Skolemester i hans Huus, som laae tæt op til Herregaarden.

Af denne Mand skulde jeg nu ogsaa undervises. Det var en sielden Skolemester. Han var hverken Skoslikker, eller Barberer, eller Hestedoctor, eller noget af, hvad der pleier at være andre Skolemesteres Hovednæring, da Skolen er for de fleste en Bisag. Han holdt Skole det hele Aar igjennem, og var utrættelig i Bønderbørnenes Underviisning. Desimellem deelte han Tiden imellem sin elskværdige Rones, Sognepræstens Datters, Dmgang, og sine gamle Studeringer. Han forstod ei allene fuldkommen de gamle og nogle af de nyere Sprog, men havde bety-

delig Indsigt i de philosophiske Videnskaber og Theologien, samt lidt i Mathematiken.

Hans Høivelbaarenheds Sønner beffestigede ham ikke meget; thi han havde Faderens udtrykkelige Befaling ikke at tvinge dem, og ikke at lære dem andet, end hvad de selv vilde, og tydsk, hvilket Sprog de let naaede nogen Færdighed i, siden Faderen ikke taalede andet med dem. De bebyrdede ham i Folge heraf ikke meget; thi de begreb, at man uden dybe Indsigter kan holde Regning med sine Forpagtere. Denne Ordre angik ikke mig; og som mine Begreber ikke bleve forvirrede ved Udsigt til Eiendommen af nogen Herregaard, saa fik Skolemesterens Forestillinger for mig, om Nytten af at lære noget, saadan Vægt hos mig, at jeg tidlig besluttede, med al mulig Lærvillighed at benytte hans Underviisninger. Dette gjorde jeg med saadan Bedholden, at jeg i mit fiortende Aar forstod ret godt Latin, og noget Græsk, læste Franssk og Tydsk uden Anstød, og var temmelig beløben i Historien, Religionslæren, og Grundene i Philosophien. Jeg fik Tid nok dertil; thi paa Herregaarden blev jeg anseet som en Dumrian, der duede til intet, uden, flet nok, til Opvartning ved Bordet, og til at hænge over en Bog, som man kaldte det. Sagen var, jeg var saare ubehændig til at tumle med en Hest, og vilde reent ud ikke anvende mig til Jagten, ja flet ikke lære at skyde.

Endſkjøndt jeg levede i ſaadan Foragt paa Herregaarden, bleve diſſe mine Barndoms Aar mig ſaare behagelige; thi Skolemesteren, hvis Yndling jeg meget ſnart blev, forſtod at give ſine Lærdomme ſaa megen Yndighed for mig, at jeg ikke foreſtillede mig nogen Lykſalighed ſaa ſtor ſom den, at nyde hans og hans Bøgers Selskab; og, endſkjøndt jeg ſom Barn fandt en heel Deel Fornøiſe i at ſlaae Skrid med Byens andre Dreng paa Gadekjæret om Vinteren, i at ſpiis Skorſteen om Roer, Gulerødder, og Knapper; i at ſpringe Kap og Buſ, ſkyde Krage o. ſ. v., til hvilke Lege Skolemesteren ſelv opmuntrede ſamtlige os Dreng: ſaa fandt jeg dog endnu meget større Fornøiſe i Horatz, Ovid, Livius, Plutark og Theocrit. Jeg levede ſaaledes fortreffelig, indtil i mit fiortende Aar en Hændſe ſatte mig ud af al denne Lykſalighed, og forandrede med eet mit Livs Plan.

Skolemesteren havde en Datter, ved Navn Sidſe, ſom var et Aar yngre end jeg. Endſkjøndt det aldrig var faldet mig ind at lægge Mærke til, at hun var et meget ſjønt Pigebarn, elſkede jeg hende dog ſom min Søſter; thi hun havde ſaa mange af hendes Faders, min elſkværdige Lærers og Belgjørers, fortreffelige Hjertes Egenſkaber, at det var mig umuligt, ikke at elſke hendes Fader i hende. Han underviſte os, ſkjøndt i forſkjellige Kundſkaber, tiſſammen i de Timer, der vare tilovers fra Skoletimerne.

Hun fik imidlertid, som man let forestiller sig, ingen sin Opdragelse; og, skøndt jeg havde øvet min egen Duelighed ved at lære hende lidt af mit Franske, og Forældrene saae gjerne, at hun ved sit Strikketoi havde tillige en Bog for sig, hvorved hun, foruden fuldkommen Religionskundskab, havde faaet lidt at vide af Historien og andet: saa brugtes hun dog efterhaanden, som hun vorte op, fornemmelig til allehaande Huusgjerning i og uden Huset. Hendes Fader holdte en Ko, og denne var det bleven hendes Forretning at passe og malke.

Det var i Førstningen i September Maaned, at hun en Dag ved Aften var gaaet ud, for efter Sædvane at malke denne Ko; og jeg var ogsaa efter Sædvane paa samme Tid gaaet ud i Skoven, som laae nær ved Byen, deels for at læse under aaben Himmel, deels ogsaa for at plukke Nødder, som jeg bestemte for Sidse, at hun dermed kunde forøge den liden Foræring af denne Skovfrugt, som hun fra Malkegangen i Almindelighed medbragte til hendes Fader, der elskede denne Foræring. Jeg havde plukket, og aphaslet mine Nødder, og laae ved en Sti, som løb ind i Krattet, ventende paa, efter Sædvane der at træffe Sidse, naar hun gik hjem. Det var Theocrit, jeg havde med mig, og jeg læste paa den tredje Idylle,

Ὁ χαριεὺς Ἀμαρυλλί, τι μὴ οὐκ ἐτι τοῦτο κατ' ἀντρον
 Παρακυνπτοῖσα καλεῖς τὸν ἐρωτυλόν; ἢ γὰρ με μῖσεις;
 Ἦνι δὲ τοι δεκά μαλὰ φερῶ. τήνωθε καθεῖλον,
 Ὁ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τυ, καὶ ἀνρίον ἄλλα τοι οἶσω, ο. f. v.

da jeg ikke langt fra mig imellem Busskene fik en
 Lyd at høre, der ikke klang i de kjærligste Toner.
 Jeg kjendte hurtigen Sidses Røst, og sprang hen til
 Stædet, hvor den kom fra. Jeg fik snart Aarsagen
 at see. Hans Høivelbaarenheds Herremandens ældste
 Søn, som havde været ude at fygge Fugle, havde
 mødt hende der. Han havde kastet hende ned i
 Græsset. Han stod over hende beskæftiget med at
 bringe hendes Tørklæde i Uorden, hvilket hun under
 lydeligt Raab ikke vilde tillade. Saasnart jeg blev
 denne Tingenes Forsatning vaer, sendte jeg ham
 Theocrit med saadant Eftertryk i den venstre Tin-
 ding, at han tumlede, og uden meget Livstegn laae
 udstrakt i Græsset oven paa sin henslængte Bøsse,
 som derved tog nogen ikke ubetydelig Skade.

Jeg hjalp Pigen op, og endskjøndt hun var ud-
 mattet af Striden, kom hun, saasnart hun blev
 mig vaer, hurtig til Kræfter igjen. Jeg fulgte hende
 ud igjennem Krattet, gav hende den bestemte Foræ-
 ring af Nødder, kysste hende med Iver, for første
 Gang uden for en Juleleeg; og hastede tilbage, for
 at see, hvorledes det stod til med Junkeren, medens
 hun skyndte sig hjem.

Da jeg kom tilbage til Stedet, hvor jeg havde forladt den unge Jæger, fandt jeg ham opreist paa Knæerne. Saa snart han blev mig vaer, greb han Bøssen, lagde an paa mig, og klemte løs. Til Lykke for ham havde Bøssen ved hans Fald faaet saadan Skade, at den ikke vilde gaae af. Han havde sikkerligen ellers nedlagt mig paa Stedet; thi saavel han, som hans Broder vare meget færdige i Skydning.

Jeg sprang til, rev ham Bøssen af Hænderne, og uden at betragte den Svaghed, hvori han efter mit første Anfald rimeligviis befandt sig, bankede jeg ham med hans egen Bøsse uden Medlidenhed saalænge, indtil jeg selv var ligesaa træet, som han maa deraf. Nu bad han mig grædende om Naade, og erholdt den. Han bad fremdeles om dybeste Tausshed med det forhandlede, og i Betragtning af den Straf, han alt havde udstaaet, og under Betingelse, at han aldrig mere foretog det, hvorfor han nu var straffet, lovede jeg ham ogsaa Tausshed. Vi vare forsonede, og gik hjem sammen.

Men allerede, førend vi vare komne hjem, havde Sidse fortalt sin Fader, hvad der var hendet. Opbragt derover var han alt gaaet ind til Hans Høi velbaarenhed, og havde frembragt de bitterste Klager mod Junkeren, hans ældste Søn, fordrende tilstrækkelig Hævn eller rettere Straf.

Han stod endnu i sin Anklagelse, hvilken Hans Høivelbaarenhed syntes med Uvillie at anføre, da vi traadde ind i Stuen. Der blev strax anstillet et Forhør. Jeg var den første, der blev afhørt, og i Kraft af mit Løfte benægtede jeg alt. Nu tog man Junkeren for, som til min største Forundring bekyldte mig for det, han selv var anklaget for; han fortalte, at have fundet Sidse og mig i en Stilling, som vi ikke kjendte, men som han beskrev, som Kiender, og at jeg, da han vilde forstyrre den, havde anfaldet ham, hvilket han documenterede med Buglen i hans Tinding, og med den sønderslagne Bøsse; han fremlagde endvidere sin guul og grønstribede Ryg og sine Taarer, som Documenter i Sagen, og paa-
stod Hevn.

Disse Documenter, Ubetydeligheden i Hans Høivelbaarenheds Vane af, hvem det var, som var den sande Skyldige; og Synet af den sønderslagne fortræffelige Haglbøsse, samt Erindringen om min erkjendte Uduelighed i, og Foragt for Jagten, og endvidere om adskillige flette Streger tilforn af mig, da jeg nogle Gange før havde banket Junkerne, naar jeg havde truffet dem til Hest eller til Gods nedtrædende paa Jagten Bondernes Korn; kort sagt: Tanken om min flette og gemeene Opførsel i dette og mere deslige, og nogen Omhed for hans Søn, der med meget Held havde viist sig, at træde i sin Fa-

ders høiadelige Fodspor, alt dette gav hins Anklagelse mod mig saadan Vægt, at han, efter at have ladet Skolemesteren lede ud af Porten med en god Ladning Skieldsbord og Forbandelser, lod Ladefogden kalde, hvilken, foruden de Fodstød og Drefigen, som hans Høivelbaarenhed i egen Person værdigede at forære mig, efter Hans høie Ordre med sin Tyrepidsk tilbød i fuldeste Maade min Ryg, i det han ledsagede mig ud igjennem Byen; alt, efterat Hans Høivelbaarenhed havde bestrevet mig de Ulyksaligheder, der skulde nedregne over mig, dersom jeg vovede, nogen Tid mere at lade mig see inden hans Enemærker.

Det var allerede temmelig sildig Aften, da alt dette var forbi, og jeg blev forladt af Ladefogden, for i Stilhed at lade Sporene af Tyrepidsken fortælle mig min Dumhed i denne hele Sag, som jeg dog ikke var i Stand til at fortryde. Da jeg i Maanefkinnet kom nær forbi det Sted, hvor jeg to Timer tilforn hørde den Lyd, som frembragte det hele følgende Dp-trin, udslattede den glade Tanke, at jeg dog havde reddet den uskyldige Pige, saa meget af den Forbitrelse, hvoraf min hele Sjel forud var betagen, at jeg blev i Stand til at bryde ud i høi Graad. Jeg løb derhen, kastede mig ned paa Stedet, og græd, og blev lettet, og Følelsen af al min Smerte forsvandt.

Jeg hastede nu hjem til min Faders Huus i Kjøbstæden; og siden den ikke var længer end en halv Miils Wei borte, kom jeg der endnu fort, efterat alle vare gaaede til Sengs. Da jeg havde banket Folk op, var kommet ind, og havde fortalt alt det forbigangne, vilde mine Forældre, min Fader med nogle Drefigen, og min Moder ved adskillige Rap af sin Fernalen, endvidere overbevise mig om, hvor slet og dumt jeg havde handlet, i saaledes at forspilde den Herres Gunst, som, min Dumhed uagtet, vel skulde have gjort mig til en Mand, ja maafee til Forvalter engang i Tiden. Jeg blev ikke overbevist. Med denne forøgede Ladning af Prygl gik jeg til Sengs, og sov fortræffelig, og drømte om Sidse, og vaagnebde med Sindet mere opfyldt af hende, end nogen sinde før.

Jeg maatte nu have Føden i mine Forældres Huus. Jeg maatte fortjene den med noget, og under bestandige følelige Erindringer om min Dumhed gik jeg, saa godt jeg kunde, efter Befaling tilhaande i Boden og i Skjænkestuen. Hermed gik det mig kun slet. Nu stak jeg for meget Smør af for Styveren! nu glemte jeg at kræve Styver af den forfrosne og forhungrede Stodder, der bad om en Suppen, et Kruus Ol, eller en Skofte, og nu krævede jeg Styver for Suppen af den tykmavede Forpagter, som ikke maatte kræves, o. s. v. Bedre gik det mig med

Opvartning, som Tjener for de Reisende; men derimod var jeg for net i min Paaklædning, hvorfor man kaldte mig Junkeren, eller Hr. Stratenjunkeren, til Afvejling med min sædvanlige Dosmertitel.

Under daglige Prygl gik det saa hen i nogle Uger. Imidlertid besøgte min elskede Skolemester mig. Han hævede paa den ene Side mit sunkne Mod, ved at give mig rundeligen den Roes, som alle andre nægtede mig, hvorhos han tillige bragte mig nogle Bøger til min Trøst; men paa den anden Side nedtrykte han mig med Efterretning om, at Junkeren nu aabenbar og uhindret gjorde Anlæg paa hans Sidse, uagtet hun siden min Vortreise havde været længe syg, og stedse bedrøvet. Jeg kunde nu ikke længer skjule for mig selv min inderlige Længsel, efter at være hendes Befrier for stedse.

Imidlertid skulde jeg nu, da jeg intet andet havde at gjøre, og intet andet duede til, sagde min Fader, "gaae til Confirmation. Jeg skulde derfor først overhøres, og siden præpareres, af Præsten i Staden.

Da jeg kom til Overhoring, faldt mig det barnagtig stolte Indfald ind, at ville prale med min Lærdom. Catechismus-Forklaringen havde jeg ikke lært; jeg havde desuden lært lidet eller intet af noget Slags udenad, uden det, som formedelst dets Skjønhed eller Styrke havde af sig selv klæbret ved min Trin-

bring. Paa Præstens Spørgsmaale svarede jeg altsaa med mine egne Ord; jeg citerede ogsaa et Par Sprog af det ny Testamente paa Græsk, fordi jeg bedst erindrede Grundsproget; og der løb et Par philosophiske Kunstord med ind i min Tale. Dette gjorde Præsten overmaade opbragt mod mig, og afdvang ham nogle hellige Forbandelser over den Skolemester, der havde fyldt mit dumme Hoved med saadanne Daarligheder, uden at have lært mig det grundige, nemlig Forklaringsbogens egne Ord. Disse befalede han mig noie at holde mig til; og nu begyndtes den ugentlige Præparation.

Uvant til at lære udenad, og i den Indbildning, at jeg vidste nok saa godt, hvad der skulde læres, som om jeg lærte de trykte Rамser, gik det slet med Udenadslæsningen. Jeg blev til en Forargelse i Præstens, og til Latter i de andre Confirmanders Dine. Beviisprogene kom jeg ogsaa ilde fra; thi da jeg engang vidste de fleste af dem paa Græsk, vilde den trykte Oversættelse mig mange Gange ikke ind i Hovedet; og jeg gjorde tit en anden, der ikke løb nær saadan.

For at lette mig Læsningen, besluttede jeg, som andre tungnemme Børn, ikke at lære Stregstykkerne i Forklaringen; desangaaende fik jeg en Samtale med Præsten, som meget forværrede min Sag. "Enten," sagde jeg, indeholde disse Stregstykker vigtige Re-

"ligions sandheder eller ikke. I første Tilfælde bør
 "de læres af Alle; i sidste ere de nødvendige for In-
 "gen." Han erklærede mig for en forstokket Syn-
 der, et fortabt Fordærvelsens Barn. Naar jeg, den
 fornemste og meest formuende Mands Søn i Sog-
 net ikke vilde lære Stregstykkerne, hvem skulde da
 lære dem? Skulde jeg søies heri, saa maatte han
 overlade samtlige sin Ungdom til Mørkhedens og Dæ-
 velens Magt o. s. v. Jeg lærte dem imidlertid dog
 ikke tilgavns, og for at redde Familien for den Skam,
 den havde undergaaet, om jeg var bleven tilbageværet,
 maatte min Moder paatage sig at jevne denne Sag.
 Et Lispund Kaffebonner foræret af hende til Præste-
 konen hævede Bamseligheden, og jeg kom til Con-
 firmation, uden at have tabt Navn og Anseelse af
 en Døsmer.

Kjød af længer at gaae hen under denne Titel,
 og stedse mere opfyldt af Længsel efter at blive min
 Sidses Befrier, siger jeg kort derpaa engang til min
 Fader, at jeg nu ansaae mig for stor og for gam-
 mel, til slet hen at spille min Tid længer uden at
 lære noget, som kunde give mig Levebrød engang i
 Verden. "Du Døsmer! var det faderlige Svar, du
 "tænke paa at blive noget! Hvad kan der blive af
 "et saadant Kjød hoved? Din yngste syvaarsgamle
 "Søster, Karen, er, enten det saa er i Boden, eller
 "i Skjænkestuen, ti Gange brugeligere, end du nogen-

“finde bliver;” hvorpaa fulgte et Par Drefigen af hans Godhed.

Imidlertid talede jeg paa egen Haand med Skomageren, den eneste Haandværksmand i Byen, foruden Smeden, og Skoleholderen, som var Alting. Man havde virkelig saa længe kaldt mig en Døsmer, at jeg havde fattet den dybeste Foragt for mine egne Evner til at blive en Mand i Verden. Dog, tænkte jeg, kan det ikke vare meget længe, inden jeg lærer at sye Sko. Kan jeg det, saa kan jeg snart blive Skomager, altsaa en Mand, altsaa Sibses Mand. — Jeg aftalte med Skomageren, at han skulde tage mig i Lære; og dertil vandt jeg forunderligen let min Faders Samtykke, som uden at have umaget sig ved noget Fodtrin derfor, blev derved skilt ved den Byrde, jeg var til hjemme i Huset.

Skjødskindet, det udvortes Kjendtegn paa min Værdighed, havde jeg alt; men jeg fik til Skomagerens saa meget at gjøre med at gaae Vrender i Byen, hente Brændeviin, og andre Victualier, hugge Brænde, bære Vand o. s. v., at jeg i de første sex Uger endnu ikke var bleven initieret i nogen af Professionens Hemmeligheder, eller havde synderlig været paa Værkstedet, uden for at hente Prygl for smaa huuslige Forseelfer. “Paa denne Maade,” sagde jeg en Dag til min Mester, “lærer jeg ikke i syv Aar at sye et Par Sko.” “Har du ventet at

"lære det for, du Dumrian?" var Svaret. "Du bliver, saavidt jeg seer paa dit Haandlag, endnu ikke indskreven som Læredreng i de første fire Aar. Derpaa er du Dreng i fem Aar; og saa arbejder du som Svend i et Par Aar eller tre, for at lære noget af Haandværket." Alt dette bekræftede Manden ved Smæk paa min Ryg af Spandremmen.

Imidlertid var jeg med mit Skomagerfildt en Søndag kommen hjem til min Fader. De øvrige Personer af Familien vare i Kirke, og jeg ene hjemme, for at passe paa Huset. Jeg havde imidlertid faaet min gamle Horas frem, og morede, og trøstede mig ved denne Philosophs Døer, da der kom en fornem Rejsende for Døren. Han steg af, og jeg imodtog ham. Han gav sig i Samtale med mig, og tog den Bog, jeg havde læst i. "Hvem læser her i Huset i denne Bog?" spurgte han. — "Jeg morer mig ved den, naar jeg har Tid," svarede jeg. "Du med Horas? og du er, som det lader, Skomagerdreng." — "Som De seer. Men den morer mig, og jeg har ellers ikke megen Fornøielse."

O decus Phoebi, & dapibus supremi

Grata testudo Jovis, o laborum

Dulce lenimen, mihi cunque salve

Rite vocanti.

Hvor lidet passende end mit Praleri var med at opramse disse Vers, som just udenad faldt mig

ind, opvakte det mig dog hans Opmærksomhed. Han gav sig til at examinere mig. Vi læste den 8 og 9 Dde i IV. Bog; og jeg mærkede, han forstod dem. Jeg havde en lærd Samtale med Manden, til mine Forældre kom hjem af Kirken.

Den Fremmede kaldte min Fader ind i et Kammer allene, og derpaa reiste han. Jeg fik siden at vide, at Indholden af hans Samtale med min Fader havde været om mig. Han havde yttret for min Fader Forundring over, at han ikke blev ved, at lade mig studere; min Fader undskyldte sig med sin ringe Evne. Han foreslog ham derpaa, at holde mig i latinsk Skole paa hans Bekostning, og gav min Fader til Begyndelse en Anviisning paa et Hundrede Rigsdaler, eller maaskee mere. Dette sagde min Fader mig aldrig, men min ældste Søster havde staaet paa Luur, og hørt det. Det smerter mig, at jeg aldrig har kunnet opspørge denne min Belgjørerers Navn.

I Følge deraf blev jeg faa Dage derefter taget fra Skomageren, og bragt til den latinske Skole i ***, uden tvivl efter min anonyme Belgjørerers Forslag, da Rector der i Skolen var engang bekjendt, som en meget god latinsk Philolog. Jeg blev sat i Huset til Conrectors, og da det blev bekjendt, at jeg holdtes af en fornem og anseelig Herre, saa be-

gegnebe saavel Lærere, som Meddisciple mig i Forstningen med megen Agtelse.

Det første, jeg kom i Skolen, faldt det mig ubegribeligt, hvorledes det var muligt, der at lære det mindste. Lærere og Discipler vare rigtig nok samlede paa Skolen en fem til sex Timer nogle Dage om Ugen. Men drager man derfra to Timer til Bønholden og Psalmesyngen; to til Lectiers Høren; en til Prygl's Uddelelse, og ofte adskillig Tid til Undersøgelse af adskillige Pudserier imellem Disciplerne indbyrdes, men fornemmelig mod Conrector og en anden af Lærerne, saa syntes der at blive liden Tid tilbage til den egentlige Underviisning. Desuden faldt der saa umaadeligen mange Biforretninger for. Nu skulde der synges over Liig, nu over Brudfolk; nu var der Marked, og nu løb der en af de der indkvarterede Krigsfolk Spidsrod eller Stigrem, alt Nar-sag til partial eller total Dispensation fra Skolen. Nu var der for heedt, nu for koldt, eller nu røg Raskelovnen paa Skolen, hvorfor man maatte gaae sin Vej en Formiddag eller en Eftermiddag. — Kort, fire eller fem Dage var almindelig kun Skolen samlet. Lærerne havde ogsaa ofte en hindrende Sygdom, og Disciplerne var umaadeligen sygelige; thi hver Dag meldtes adskillige som fraværende for Sygdom. Tidt foresaldt endnu Biforretninger af en anden Natur. Nu var Conrectors Ko falden i Mo-

rads, og paa Durens Forbøn fik Mesterleren Tilladelse til at gaae ud, og drage den op; nu var der løbet en Hest bort for Rector, og man stimlede ud i Marken for at oplede den. Nu rettede vi paa vore Lemmer, med at hugge Brænde, nu med at rive Hø for en af Skolens Hoveder, o. s. v. I Skolesimerne selv havde vi adskillige Bieskjæftigelser. Snart halede vi med en Fiskekrog hængt i en Traad den stærblinde Rectors Paryk op under Loftet, og havde en fornøielig fjøndt frugtesløs Undersøgelse om Ophavsmanden til dette Spøg; nu slap vi en Kat med brændende Svamp i Halen ind i Skolen, for at mores ved at faae den udjaget. Nu skjød vi Papiirskugler paa Conrectors Næse, og havde tusinde andre fornøielige Narrestreger for.

Uden for Skoletiden levede vi for Resten bon. Alle Vertshuusmænd i Byen (og hvo er i de smaa Kjøbstæder ikke Vertshuusmand?) vare vore fortrolige Venner, i hvis Huse vi levede lystigt, slog mangen god Svier af, og spillede rask, Kort, Regler, Bretspil o. s. v. Deels hos dem, deels i vore Qvarterer havde vi mangen saa lystig Smaus, at tit følgende Dags, ja følgende Dages Sygdom slet ikke var forstilt. Naar vi ikke vare fortrolige Kammerater med Soldaterne i Byen, saa sloges vi med dem; og disse Skjærmysdler voldte tidt blodige Pander. Bønderne, som kom til Torvs, beskjæftigede os og

ger Haandtager, og med general Tilladelse for mine Meddisciple, til at ansee og beegne mig som en Nar.

Der var Uenighed i Henseende til Astronomien imellem Rector og Conrector. Hiin holdt stærk paa Tycho Brahes System, og denne paastod, at man maatte være gal, for at troe, at Jorden ikke var saa flad som Skolegulvet. Det blev bekjendt, at jeg havde yttret, hvorlunde de begge havde Uret, og jeg erhvervede mig begges Had. Jeg fik mine daglige Prygl paa Skolen af Lærerne, og udenfor af mine Meddisciple. Mit Liv blev mig bittert.

Midt i alt dette traf mig endnu en Ulykke, som berøvede mig al Bistand i Skolen. Min anonyme Understøtter var forsvunden, men min Fader bidrog dog lidet til min Holdning, eller rettere min Moder, ved at sende mig lidt Linned og andet, og adskillige Foræringer til Conrectors Kjøkken, i hvis Huus jeg var, hvilke, tilligemed mit Skolestipendium, bleve ham Betaling for min tarvelige Underholdning. Men nu blev min Fader truffen i en betydelig Contrebande, som ødelagde ham. Han maatte gjøre Opbud, flygtede, blev greben, sat i Fængsel, Alting blev solgt, og Creditorerne bleve ikke betalte. Han saae ingen anden Redning, end den ulykkelige, at hænge sig i sit Fængsel. Min Moder, som levede kort Tid efter ham i Armod med mine to Søstre, og som nu ikke længer kunde opfylde sin uovervindelige Lyst til

den tilvante overflødige Nydelse af det Slags Vare, som forhen udgjorde Hovedsagen i deres Handel, blev af Mangel derpaa i samme Tid syg, og døde i Convulsioner. Min ældste Søster blev Tjenestepige hos Skomageren, min forrige Mester; og den yngste Gæslingsvogterfke hos Præstens. Min Sidse blev imidlertid saaledes søgt af Junkeren, at jeg stedse ventede Efterretning om, at hun enten var bortført af ham, eller det, som værre var. Min Fremgang i Skolen var, sagde Læreren, saadan, at de mistvivlede om nogensinde at faae mig til Universitetet. Virkelig gjorde jeg heller ikke stor Fremgang; thi ingen vilde eller kunde der lære mig noget, som ikke min gode forrige Skolemester havde lært mig meget bedre. Jeg fortjente underhaanden lidt, ved at lære et Par af mine Meddisciple og et Par Krambodskarle i Byen Tydsk og Fransk, i hvilket sidste Sprog jeg i Henseende til Talen havde vundet nogen Færdighed ved en fransk Soldats Hjælp, som jeg i mit første halve Skoleaar, da Financerne stode skikkelig, havde leiet for en Bagatel til at tale med mig, og hørte mine Sko. Hvad jeg herved vandt, sendte jeg troligen mine Søstre; men deels var dette utilstrækkeligt, deels bragte det mig aldeles intet Skridt nærmere til mine Onskers store Formaal.

Da jeg imidlertid sølede med mig selv, at jeg vidste i hver Henseende ligesaa meget, som adskillige

af dem, der bleve dimitterede, gik jeg en Dag hen til Rector, og forbrede, ogsaa at dimitteres. Efter en Conference med Conrector, loe han mig ud, og fortalte mig, at der blev intet af i nogle Aar, og at jeg havde god Tid.

Jeg greb nu til den fortvivlede Beslutning, ikke længer at ville gaae i Skolen, men enten at stille mig, trods Lærerne, frem ved Universitetet, eller at vælge en anden Næringsvei, om det saa var den forladte Skomagerprofession; thi jeg havde stedse nogen Mistanke om, at det Dosmernavn, man endnu stedse lod mig klinge i Ørene, maatte dog vel have nogen Grund.

Efterat jeg havde pakket nogle Skolebøger ind i en reen, ikke alt for heel, Skjorte, begav jeg mig derfor en smuk Morgenstund, klædt i min sorte Stofses Kjole, og Kallemandes Vest, samt sortegraa Skindbuxer og forsaalede Støvler, og forsynet med en Capital af 11 Mk. 8 Sk., uden at tage Afsted med nogen, til Guds paa Veien til Kjøbenhavn.

Jeg ankom der, brav træet, uden at have mødt nogen betydelig Hændelse underveis, efter et Par Dages Forløb, og indquarterede mig i et Vertshuus i Nærheden af Vesterport.

Jeg lod mig anvise den første Professors Gaard, hvis Navn jeg erindrede. Jeg lod mig melde. "Professoren er ude, kom igjen i Morgen!" Jeg kom

næste Formiddag Klokken 10. "Professoren er ikke opstaaen." Jeg kom igjen Klokken 12. "Professoren er taget ud; han spiser hos Hs. Excellence M. N. Han kommer ikke hjem førend sildig i Aften; altsaa kom igjen i Morgen!" Jeg kom. "Professoren er reist med sin Familie til Dyrehaugen; kom igjen i Morgen!" Jeg kom, og fik omsider Audience.

Jeg troede det sammelig, i mit Grinde at tiltale Hans Høilærdhed paa Latin, hvori jeg allerede fra min første Skolemesters Tid temmelig var øvet. Jeg blev forundret og forvirret, da jeg af hans stammende halv latinske Svar mærkede, at han ikke forstod mig, uagtet jeg sølede med mig selv, at jeg havde talt forstaaelig. Men jeg samlede Tankerne igjen, og forklarede mig paa Dansk, intet skjulende af min Forsatning, og udbedende mig hans Raad og Hjælp til at blive academisk Borger. "Hvad har J," svarede han, "at holde Eder med ved Akademiet, og fornemmelig til at bestride Depositions-Omkostninger med?" "Intet," var mit Svar, hvilket var sandt, saasom 7 Mk. 9 Sk., det Tilbageblevne af min Capital efter fuldendt Reise, vel i denne Begivenhed kunde anses for intet. "Og J, uforklammede Karl, brød han ud, har den Ubluethed, i denne Forsatning at fremstille Jer for Universitetets og de Studerendes øverste Foresatte! J liderlige Ligger!

"først for Liderlighed at rømme af Skolen, rimelig-
 "viis for at undflye nogen der fortjent Straf, og
 "derpaa som Tigger at fremstille Jer for mig! Gjør-
 "de jeg Jer Jeres Ret, saa skikkede jeg Jer ud at
 "staae Skoleret, eller besørge Jer ved Stodderkon-
 "gerne sat i Tugthuset. Men I er ikke den Uma-
 "ge værd. Bort fra mine Dine." Og nu kaldte
 han paa en Gaardskarl og Tjener, der ikke lempeli-
 gen førte mig ud af Porten, og smækkede den til.

Jeg havde ubetvivl nogen Årsag til nu at
 ansee min Forsatning for meget slet. Uden en eneste
 Ben at have Tilflugt til, forskudt af det eneste Slags
 Folk, som jeg havde ventet, og burde kunnet vente
 Raad og Hjelp af, da det den Gang ikke faldt mig
 ind, at jeg maaskee kunde vente anden Modtagelse
 hos en anden af Universitetets Moderatores; belæsset
 med Udsigten over min Families Ulykker, og med
 Angesten for den mig Kjæreste af alle, fandt jeg min
 Ulykke med eet stegen til det høieste. Jeg løb til
 mit Logis, kastede mig tværs over min Seng, blev
 der liggende uden Sovn, men og uden Bevægelse i
 to Gange fire og tyve Timer, og var i den Tid al-
 deles uden for mig selv.

Den tredie Dag kom Pigen op, og fortalte mig,
 at jeg maatte rømme Kammeret for nogle ankomne
 andre Fremmede. Efter at jeg havde betalt min
 Regning, havde jeg netop en Rigsort tilbage; thi

da jeg fra først af havde begrebet, at Sparksomhed var mig i min Forsatning nødvendig, havde jeg i de forrige Dage kun fortæret et Par Flasker Øl i Vertshuset, og for Resten levet af Skoster, hvoraf jeg den første Dag købte to i en Kjelder.

Med min Byldt under min Arm, uden at vide, hvorhen jeg skulde søge, gik jeg nu ud af Vertshuset, og derpaa Gade op og Gade ned, hvilende mig imellemstunder paa en Afviser. Der var som en Taage for mine Øine. Jeg kan ikke sige, at jeg var nedtrykt af Smerte; jeg var snarere forstøffet, og veed neppe, at der i nogle Timers Vandring foer nogen Tanke igjennem min Sjæl. Imidlertid faldt det mig dog engang ind at lægge Mærke til, at jeg af alle de Menneſker, som alle Byens Hjørner vrimlede af, stedse saa se, der enten vare, eller dog bare alle udvortes Tegn paa at være, Tiggere, mod En, som ikke var det. Jeg sølte dog nogen Trost i den Tanke, at, saa elendig jeg end var, var der maaskee mange Lufinde i Byen, som vare det lige saameget.

Jeg gik adskillige Timer, uden at møde nogen, som jeg kjendte. Omſider mødte jeg en glimrende Figur, en Fyr med en umaadelig bred fløset Hat med stor Rokarde, en grøn guldkantet Kjole, en rød meget bredt galloneret Vest, og klingende Sporer paa Støvlerne. Jeg heftede Dinene paa ham, og gik

hilsende imod ham. "Anders, min gamle Ven!" sagde jeg, "hvoreledes lever Du?" "Jeg synes," svarede han, "at have seet ham før, min Kjære! "Hvem er han?" "Du synes kun at have seet din "Sengekammerat Tørgen, som du for et Aar siden "forlod i Skolen?" — "Han er ikke rigtig i Hovedet, min Kjære!" sagde han, "der har han fire "Skilling." — "Bort, Elendige! du tusind Gange "elendigere end jeg, med din haanende Almisse," svarede jeg, og kastede de fire Skilling efter ham. — "Nei nu ere Tiggerne alt for uudstaaelige," sagde denne unge Herre, hvis Stiil jeg til for et Aar siden havde skrevet, for at redde hans Dumhed fra Prygl; og han gik.

Jeg blev ved at spadserere omkring. Jeg tænkte paa, at jeg burde dog maaskee have spurgt efter en eller anden af mine andre fordums Skolekammerater, inden jeg forlod Bertshuset; men det var bag efter. Det blev Aften; det blev Nat, og endnu vandrede jeg.

Jeg havde gaaet temmelig langt ud paa Natten, da det faldt mig ind at spørge en Vægter, som sad ved et Kjelderskuur, og som jeg i Følge hans Dragt troede vaagen, men som først vaagnebde ved mit Spørgsmaal, hvad Klokken var? — "Halv eet," svarede han. "De kan maaskee ikke finde deres Logis," blev han ved, "thi De seer fremmed ud. Jeg "vil vise Dem Veien, og bære Deres Pakke." Han

kunde ventelig see paa min Figur, hvem jeg kunde være; thi det var en klar Sommernat. Han blæste i en liben Fløite; der kom et Par af hans Kammerater; man tog min Pafke, som jeg aldrig saae mere; og, skjøndt uden Modstand fra min Side, blev jeg med mange Knups af Rosinstængerne bragt paa Raadstuen.

Neden under i Salen, hvorigjennem jeg blev ført, var den Gang Bal. Jeg blev nogen Tid beskuet af det muntre talrige Selskab, til hvilket Vægtterne fortalte, at jeg fuld var funden i en Rendesteen; og derpaa kom jeg ind i Hullet, hvor der sad et Par Natsrokener, og et Par Tiggere. Een af bemeldte Rokener forærede mig en Kringel, som jeg spiste med Graadighed, hvorpaa jeg, under hendes og hendes Selskabsfosters Sang, til Afverling med Dandsemusikens Brummen nede i Salen, faldt i en meget dyb Søvn paa Biren, og vaagnede ikke deraf, førend næste Formiddag, da jeg blev, som man sagde, bragt ind i Politikammeret til Forhør. Dette løb umaadelig jevnt af. Man gjorde sig lidt lystig over min ikke glimrende Figur, og loe; spurgte mig for Resten om intet, hvorfor jeg altsaa heller intet havde at svare. Man dømte mig til at betale mit Fængsel med 24 Sk.; dem betalte jeg med det sidste, jeg havde, og blev fri.

Fri spadserede jeg nu atter om paa Gaden, som Dagen forhen, men lettet fra Byrden af min Byldt. Jeg havde ikke gaaet længe om, førend jeg atter mødte een af mine forrige Skolekammerater, som i Skolen havde havt Navn af Mikkel Pennekniv. Han havde i Studeringerne ikke gjort synderlig Fremgang, og ikke staaet sig bedre til sin Examen, end at han havde taget til Takke med at bortbytte den sorte Skoledragt for en randet Liberikjole, som han nu havde paa. Denne min fordums Ven skammede sig ikke ved mig. Efter kortelig at have underrettet sig om min Forfatning, bragte han mig hjem med sig. Han var Læge hos en stor Kjøbmand, i hvis Huus Alting gik flot, og alle Menneſker levede raſt. Jeg ſpiſte med ham til Middag det bedste Maaltid, jeg til den Tid havde ſpiift. Vi drak et godt Glas Madera og Burgunder til vor Mad. Under Kaffeen begyndte vi at tale om nogen Lykkesvei for mig. Han foreslog mig Liberiet, og gjorde mig Udsigten derigjennem ſaa ſmigrende, at jeg ſtrar antog den. Han havde ogsaa ſtrar en Tjeneste til mig.

En tredie af vore Skolekammerater, der vel ikke levede høit af Muſernes, men ret godt af Mercurii Gunst, havde nys miſtet ſin Tjener. Jeg blev foreſtillet ham ſamme Aften, og antagen. Min Herre var intet andet end Spiller, uden han havde maaffee en liden Næringsgreen til, ſom blev breven lidt

mere hemmelig; han var smuk, klædte sig smukt, boede smukt, gav mig et smukt Liberi, og 7 Mark om Ugen i Kostpenge, som han prompte betalte hver Uge forud. Jeg fik hos ham ret gode Tjener-Dage. Han var næsten altid ude, tidt endog om Natten, og kom aldrig hjem førend Klokken eet. Jeg havde lidet at gjøre; det faldt sjelden, at han kjørte ud, og jeg altsaa stod bag paa Bognen. Jeg bragte Sedler til adskillige Folk af begge Kion, og alle Stænder, børstede hans Sko og Klæder o. s. v.; det var alt. Jeg sparede mere end det halve af min Løn og mine Kostpenge, saa jeg maanedlig kunde sende mine Søstre et par Rigsdaler. Han havde nogle Bøger, som vare til min Tjeneste; og, endskjøndt mine Udfigter vare ikke meget skinnende, saa gjorde een Omstændighed dem indtil videre dog taalelige. Det var denne: jeg havde skrevet til min forrige Skolemester, og fra ham faaet den Efterretning tilbage, at Junkeren, mine Omtumlingers første Marsag, var kaldet ind til Staden til det Regiment, hvorved han fra Buggen af havde været Officeer; og at han selv havde noget Haab om Tjenesten efter en gammel Degn, der ikke tegnede til at leve længe. Jeg fik ved denne Leilighed Speculation paa hans Skoleholder-Tjeneste, og dette Haab beroligede mig.

Min Herre bragte stundom om Aftenen een eller anden Pige, med eller uden Slør, hjem med sig.

Vort gamle Kammeratskab gav mig Udgang til en Fortrolighed med ham, der ellers ikke havde anstaaet en Tjener. Jeg moraliserede for ham, men han lo af mig.

Han havde en Gang bragt Een med. Om Morgenens fik han et hastigt Grinde ud, Nymphen blev tilbage i hans Seng. Han gav mig, forend han gik, Ordre til at lave og bringe hende Chocolade. Jeg gjorde saa. Da jeg havde sat den ved hendes Seng, skjenkede hun en Kop, og foreslog mig at drikke med. Ikke uforstaaeligen gjorde hun mig endnu et Forslag, som jeg endnu tydeligere, og ikke meget artigen, afflog hende.

Saa Dage derefter gav min Herre mig Affked; men sagde mig tillige, at han havde skaffet mig en anden meget bedre Tjeneste hos en Officeer, hans Ven. Jeg fandt mig i Sagen, og gik i min ny Plads. Men hvor forundret blev jeg ikke, da jeg i denne Officeer, min nye Herre, saae ingen anden end Junkeren, Hans Høivelbaarenheds Søn, ude fra Landet. Jeg var nu hans Tjener.

Ligesaa, om ikke mere forundret, blev jeg ved at finde hos denne min Herre den samme Tomfru, som saa Dage tilforn havde været saa artig imod mig, og jeg saa grov imod. Hun delede virkelig Seng med ham, og var det kun for en Gangs Skyld

i hans Fraværelse, at hun viste min forrige Herre samme Godhed.

Min nye Herre beegnedede mig med umaadelig megen Godhed. Mit ugentlige Gehalt blev dobbelt saa stort som i min forrige Tjeneste.

Jomfruen var ligeledes meget høflig imod mig, og det varede kun faa Dage, førend hun paa endnu mere tillokkende Maader fandt Leilighed til at fornye det Forslag, hun gjorde mig, det første, vi saaes. Jeg afflog det bestandig, og da vi vare blevne mere huusvante med hinanden, fik jeg ogsaa her af hende i venligt Spøg mit forrige Døsmernavn fornyet. Imidlertid afbrød ikke min Koldsindighed den gode huuslige Forstaaelse.

Min Herres Godhed imod mig tiltog Dag for Dag. Jeg havde ikke været tre Uger hos ham, førend han en Dag fortæller mig, hvorledes det gjorde ham ondt, at jeg skulde være fornedret til Tjenerkaar. Han tilbød mig al sin Evne, for at fremme mig til noget bedre. Han foreslog mig, at træde ind i Militair-Etaten, hvor han i en Hast var i Stand til at skaffe mig Avancement, og, om ikke bedre var, da vilde han, naar jeg var bleven vant ved det Militaire, købe mig en Regiments-Quartiermesters Plads, men først maatte jeg gaae ind i Tjenesten for en kort Tid, som Volontaire, for at lære Svinget.

Enhver Udsigt, til at blive en Mand, var mig i sig selv ligegyldig, og da denne blev mig forestilt som meget nær, ligesom, og umaadelig glimrende, imodtog jeg den med den hengivneste Taknemmelighed, thi jeg var en Døsmer.

Jeg var nu Soldat, og da jeg ikke blev ansat ved det Regiment, min sidste Herre stod ved, saa talte jeg aldrig mere med ham. Da jeg af Naturen ikke havde noget militairisk Sving, saa kostede dette min Ryg mange Nap af Under-Officerens Stav. Men da jeg havde lært det, blev min Stilling ikke endda saa fortvivlet, som man havde tiltænkt mig den. Min Kundskab i det franske Sprog gjorde mig til Opvarter hos min Lieutenant, for at jeg skulde lære ham det; hvorimod jeg slap for Tjenesten. Jeg fik desuden Time-Information hos et Par andre for 8 Sk. om Timen; og min Omgang skaffede mig saameget mine Førefattes Yndest, at jeg, inden Aaret var omme, var bleven Underofficer. Da jeg skrev en taalelig Haand, blev jeg derpaa brugt, som Skriver hos Adjutanten, og ved at lægge mig ved Afskrivningen efter Regnskabs-Bøsenet, blev jeg ham snart til betydelig Nytte. Indkomsten var ikke stor. Dog sparede jeg noget sammen til Hjælp for mine Søstre, og vedligeholdte stedse Haabet om engang at succedere min gamle Skolemester, naar hans Degneplan blev fuldbbrødt. Mine ringere Krigskammerater ansaae

mig dog for mit stille Væsens og min Afholbenheds og Glids Skyld stedse for en stor Dosmer.

Jeg havde vedligeholdt, kjendt ved sjelden Omgang, Bekjendtskabet med min Ven, Tjeneren, som bragte mig an hos vor fælles forrige Skolekammerat, Spilleren. Han havde imidlertid gjort sin Lykke. Fra Tjener hos Kjøbmanden havde han i disse Par Aar svinget sig op til Skriverkarl, og siden til Bogholder paa Comptoiret. Vel gif det til agters med Herren, men Bogholderen derimod syntes det at gaae kjendelig frem for.

Da jeg i en halvandet Aar havde været i Krigsstanden, og deraf i den meste Tid været brugt som Skriver hos Adjutanten, af hvilken denne min forrige Kammerat, som var hans Ven, det er: Bekjendt, havde hørt Under om min Duelighed, min utrættelige Glid og Urlighed; og da jeg imidlertid sjelden gif ud, og næsten aldrig i Mundering, saasom man saa igjennem Fingre med, at jeg klæbte mig som Civil: saa kommer denne min tro Ven en Dag til mig, fortæller mig sin Lykke, i at være bleven ved forffjellige smaa HandelsCoups Eier af nogle Penge; at hans Bekjendtskab med de Handlende havde skaffet ham al den Credit, han kunde ønske, og at han havde i Sinde, at anvende dette til en egen Handels Anlæg, hvortil han, for at være vis paa, troligen at blive betjent i sine Affaires, søgte en due-

lig Compagnon, at han dertil havde udseet mig, og at vor Lykke under nærværende Conjunctioner derved sikkert var gjort. Jeg indvendte ham, at jeg forstod mig saa lidt paa Handel, at jeg ikke engang vidste, hvad Ordet *Bercours* betydede o. s. v.; men han forbandt sig til, snart at meddele mig den fornødne Kundskab, da derimod min Arbeidsomhed, min Duellighed i Bogholden og Regnskabs Førelse, og min Sprogkundskab, vare ham med hans Handels-Indsigter nok, og at vi vare sikre paa i en Snup at blive rige Folk.

Jeg lod ham ikke spille megen Dvertalelse, og jeg blev associeret i den Handel, han oprettede, under Firma af hans Navn & Compagnie. Min Afsked fra Krigstjenesten erholdt jeg uden Vanskelighed, og nu var jeg Kjøbmand, uden at vide alt for vel, hvad det var, at være det. Dette vidste min Compagnon for os begge.

Inden saa Dage havde vi leiet os prægtige Værelser, og meublerede dem prægtig. Uden paa Døren af et af dem stod med store Bogstaver: *Comptoir*, og der indenfor stod smukke carduanbetrukne Skriverpulte med Tabouretter omkring, paa en af hvilke sad en *Comptoir*- eller Skriverdreng. Paa Væggene rundt om, hang under fjønt skrevne Etiquetter, *Bercourses*, *Priiscouranter*, Skibslister, *Assignationer*, *Connossementer*, *Berler* o. s. v. Bore

bedre Bærelser vare prydede med Mahogni- og Cedermøbler, smukke Kobberstykker, smukke Malerier, smukke Statuer, min Compagnon havde sin Tegnebog fuld af Bankoscedler og Actiebreve, og det lod, som jeg kun behøvede, at forlange, for at faae, hvad jeg ønskede.

I Comptoirret fandt jeg en Real-Papiirs Hovedbog, en Kladder, en Cassebog, en Brevbog, en Journal o. s. v. Efter min Compagnons Anviisning skrev jeg flittig hen i alle disse Bøger, uden at vide alt for vel, hvad jeg selv gjorde.

Jeg skrev efter hans danske Opsatser paa Tydsk og Fransk til Lybek og Hamborg og Amsterdam og London o. s. v.; vi trak paa Huse i Helsingør, Malmø, Lybek, og man trak paa os igjen; og det, som er det mærkelige, ei allene Bøgerne bleve fuldfærvne, men inden et halvt Aar havde vi Pakhuse fulde af Varer, og adskillige Skibe, som horte os til, kjøbte af Hollændere og andre, og seilende i Nord, og Syd, og Øst, og Vest. Det første Skib, som naturaliseret gik for vor Regning, blev paa min udtrykkelige Begjering kaldet Sidse. Jeg var i Flugten, naar jeg stundom maatte fremstille mig paa Børsen, for ikke at røbe min Ukyndighed; men jeg lærte i Hast nogle Handels-Udtryk, som jeg slog om mig med; og mit stille alvorlige Væsen reddede mig fra at komme i nogen dyb Samtale med de snaksom-

me Børs-Conversanter. Desuden kom jeg der sjelden. Jeg boede paa Comptoiret, og var min Compagnons Redskab.

Imidlertid vare vi fortrolige Venner med mange af Byens anseelige Handlende, fornemmeligen dem, der vare vorne frem, ligesom vi. Vi bleve inviterede til dem, og levede høit, inviterede dem igjen, og levede ligesaa høit. Min Compagnon demonstrerede mig, at dette var ligesaa nødvendigt for Handlende, som det er for Hofferne, at forøbe Undersaatternes Penge paa Skuespil, og Ribberspil, og høitlønnede Dagdrivere o. s. v., og min statistiske Beraabelse paa Kongen af Preusens Exempel af en Monark uden Hof, lo han ad, som ligesaa lidt passende for andre Fyrster, som for Kjøbmænd.

Allene Rygtet om denne vor store Lykke havde paa min private Interesse den herligste Virkning. Af mine Søstre, som jeg havde tinget i Huset hos en Præst derude paa Landet, blev den Ældste i vor Lykkes første Fjerdingaar givet med en rig Forpagter; den Anden forlovet med en Birkedommer derude. Min gamle stedse inderlig elskede Skolemester vilde ikke tage imod nogen Virkning af min Lykke, førend jeg kunde rive mig løs, og komme ud til ham. Det var neppe, han vilde tillade sin Datter, at imodtage nogle smaa Kostbarheder, som jeg sendte

hende til Beviis paa, at jeg erindrede hende med uforandret Hjertelag.

Det var ikke førend i Foraaret, efterat vor glimrende Periode var begyndt, at det blev mig muligt, at faae Tid til foretage nogle Dages Reise paa Landet, for at bringe mit Hjertes vigtigste Anliggender i Orden. Nu reiste jeg, saa hurtig jeg kunde, i Mai. Jeg blev af alle dem, der forhen, som Barn, blot havde seet mig, modtaget med al den Erbødighed, som skyldes Rigdom. Min gamle Skolemester modtog mig, som den samme, han altid havde viist sig for mig, som en søn, kjærlig deeltagende, ved min hurtige Lykke ikke altfor blindet Fader.

Sperat infestis, metuit secundis
Alteram sortem bene præparatum
Pectus.

Jeg saae efter sex Aars Forløb min elskede Sidse for første Gang igjen. Uagtet hun var, paa Vækten nær, den samme, jeg forlob, saa fandt jeg dog, at jeg intet Kjønt havde seet, førend i dette Dieblis. Noget vist melankolsk, som tempererede den altfor blussende Landsby-Farve, klædte hende uudsigelig vel. Hun havde af det, jeg havde sendt hende, intet paa, uden et Guldhjerte, som kunde lukkes op, og hvori stod mit Navn, og dette hang paa hendes Bryst. Jeg havde aldrig reent ud erklæret mig for hende, jeg gjorde det heller ikke nu. Bore Hjertet

havde afgjort det. Jeg havde Vielsebrevet i Lommen, og den næste Dag efter min Ankomst vare vi det lykkeligste Ægtepar.

Et hundrede Rigsdaler, til at affjøre den gamle Degn sin Tjeneste for min Svigerfader, var det eneste, jeg kunde formaae ham til, at imodtage af mig.

Uagtet den uvenlige Skilsmisse for sex Aar siden, blev jeg, min Brud, og min Svigerfader, budne til Hans Høivelbaarenhed Herremandens, hvor vi bleve modtagne med stiveste festlige Høitidelighed, som Adelsfolk og hans Lige.

Jeg besøgte mine Søstre, gjorde dem nogle Foræringer, og femte Dag efter min Afreise var jeg med min Kone i Hovedstaden igjen.

Min Compagnon var, som man forud formoder, en Mand, der vidste at leve. Endskjønt mine private Bærelser forud vare meget bekvemme, havde han hurtig ladet indrette til mit og min Kones Brug endnu et Par af sine. Vor Brudsfeng prydede bet ene; fra den høie Dome hængte lange freyndsede grønne Damaskes Gardiner. Paa en fløen Niebestal, hvoraf fremdroges en riig Toilette, stod Mesterskylket, den deilige Hymen. Altting var istandsat i en dertil svarende Smag, og var hans private Present. Foruden den øvrige forøgede Domestik havde han hvervet en duelig Kammerpige, ved hvis Kunst

min Kone i faa Dage blev ombannet fra den skion-
 neste Landsby-Pige til det yndigste Fruentimmer
 af Stand. Hun fandt sig forunderligen i hendes
 Stands Forandring, fordi hun troede det maatte faa
 være. Ingen Forlegenhed, ingen Stoltthed; ligesaa-
 lidt Sipperpeenhed som Plumphe. Det var en af
 de i Skovene dandsende Gratier indført i de høiere
 Guders Forsamling, og som Phæbus selv ikke vilde
 have vidst, enten han skulde tage hende for Minerva,
 eller for Venus Urania.

Min Lyksalighed var uden Maade. Hvor lyk-
 felig end den Glid syntes mig, som jeg anvendte paa
 at arbejde i Forretningerne efter min æble Compag-
 nons Anviisninger, ansaae jeg dog hvert Dieblisk
 spildt, hvori jeg ikke kunde tilbede min Gudinde.
 Med hende deelede imidlertid min Compagnon min
 Tilbedelse; jeg ansaae ham næst hende for den ædelste,
 den fuldkomneste blandt alle dødelige.

Hvor megen Lykke end min tilbedede Brud
 gjorde i Kredsen af alle vore Bekjendte, og hvor
 megen Deel jeg end tog i al den Agtelse, og Un-
 dest, hun vandt, saa habede jeg dog de idelige Gjæ-
 stebude, som vi nu dagligen bleve budne til, eller
 gave, og hvori jeg ikkun halv kunde nyde hende.
 Min Hengivenhed for min Compagnon tiltog ved
 hans Skjønsmhed, i at tilbede min Elskede, næsten
 ligesaa meget, som jeg selv.

Min Lykke var for stor til at vare længe, som skrevet staaer. Efter en sex Ugers Forløb foreslaaer min Compagnon mig en Dag, da det just var Postdag, og da jeg desuden havde en Maaned at afflutte i Bøgerne, om vi ikke alle tre, han, min Kone og jeg, skulde tage en Tour ud i Dyrehaugen. Han fandt sig naturligvis i Afslaget af min Person, i Betragtning af, hvad jeg havde at gjøre. Han spurgte da, om jeg vilde betro ham min Kone, og siden om Aftenen, hvis jeg kunde, samles med dem i Torbek. Heller end gjerne. Det var aftalt, og de reisste om Formiddagen.

Jeg sad imidlertid fordybet i mit Arbeid, lidt ærgerlig over, at jeg ikke kunde være med dem, min Sjel elskede; da i Middagsstunden, uden at banke paa, Rettens-Betjente kom ind i Comptoiret, undredest over at see mig, og forkyndte mig Arrest, samt ledsagede mig til Slutteriet, efterat de i min Nærværelse havde forseglet alle Gjemmer i Comptoiret. Det var neppe, jeg kunde spørge om Aarsagen, og lade mig underrette om, at vi, eller vort Firma, havde samme Formiddag overgivet vor Massa, kort, at vi havde gjort Opbud.

Jeg havde forhen været i en Forsatning, hvis Nædsomhed, jeg troede, ikke kunde tænkes høiere; men dette overgik Alt. Min Ven forraader mig! Min Kone selv syntes saa villig til denne Reise! Hun

tog Afſked med mig med ſaadan en myſtiſt Mine! Alt dette oprandt nu i min Sjæl. Min Vens Forræderi var mig klart; men for det Diebliks Miſtanke mod min Kone ſtraffede jeg mig ſtrar. "Dgſaa du er forraadet, ogſaa du, Tilbedelige! hvad er min Ulykſalighed imod din? For at ſee dig lykkelig lader jeg mig glad ſlutte i evigt Fængſel! men ogſaa du er forraadet og ulykkelig, tuſinde Gange ulykkeligere, end jeg!"

Jeg var i Fængſel. Jeg raſede. Det varede kun to Dage, at jeg var indſluttet. Forræderen havde dog ſøgt Moratorium, inden han gik bort; og nu var det udfærdiget. Jeg kom ud. Jeg fattede det Haab, at han maaskee kun havde ført min Kone ud af Huſet, for at holde hende borte fra dette ſørgelige Optrin; at de maaskee nu, da Moratorium var udvirket, alt vare hjemme i Huſet, eller opholdt ſig hos nogen af vore Venner. Jeg løb hjem. Huſet var tomt, og aabent; Folkene vare bortløbne med Alt, hvad ikke var forſeglet. Jeg løb om til vore Venner. Man kjendte mig neppe. "Deres Baneheld gjør os ondt," var deres bedſte Trøſt; "men hvor kan De troe, at finde den Kjæltring, Deres Compagnon, og Fruentimmeret, hos os?" Jeg bandede, løb om fra een til anden; og efter forgjæves Søgen, endelig ud til Dyrehauget. Jeg ſpurgte allevegne, i Bellevue, Klampenborg, Torſeb. For-

gjeves. Jeg kom til Bebek. Man havde for to Dage siden seet to Saadanne, som jeg beskrev. De vare i en Baad satte over til Sverrig.

Jeg havde min Guldbørs hos mig, som jeg ligesvem havde glemt, at aflevere til Retten; jeg havde ellers ikke beholdt den. Den indeholdt Værdi omtrent for 200 Rdlr. Jeg blev inderlig glad ved at fornemme, at jeg havde den. Jeg gav 25 Ducater, for at blive sat over uden Pas. Jeg kom til Landskrone; jeg spurgte hver, jeg mødte. Omsonst; man svarede mig enten ikke, eller som man kan svare et Menneske, der er fra Forstanden.

Efter en Dagstid at have krydset om i Byen med forgjæves Søgen, gik jeg ud paa Landet. Dagsaa der var, som rimeligt, min kummerfulde Søgen spildt. Jeg omvankede fra By til By, Dag og Nat, i to Dage.

Med tredie Dags Aften var jeg kommen til en Skov. Udmattet baade paa Sjæl og Legem, inderlig fortvilet, snarere end bedrøvet, fastede jeg mig ned paa Jorden ved Indgangen af Skoven. Jeg opløstede mine Wine, og saae over paa Sjællands Kyst. Mindet om alle de Ulyksaligheder, jeg der havde udstaaet, og al den Lykke, jeg mere der havde drømt mig, end nydt, foer igjennem min Sjæl. Jeg vilde forbandet det Land, der havde frembragt den Forræder, som kaldte sig min Ven, for at overlade mig

til denne græsselige Forsatning; jeg vilde forbandet det Land, der havde frembragt den elskværdigste Skabning, som Jorden nogensinde saae, for at overgive hende til denne Elendighed. Jeg forestillede mig hendes Fader, forbandende mig for sin Datters Ulykker, at opgive sin fromme Aand under alle Fortvivlelsens Smerter ved denne Tidende; jeg saae alle dem, som nys misundte os, at udbryde i Djævels Glædelatter ved vores Elendighed, da jeg nær mig imellem Buskene hørde en afmægtig stønnende Lyd, som af et Bryst, der udaandede under Smerter, som mine, det sidste Suk. Jeg studsede. Mine Forbandelser bøde paa mine Læber; Menneffelighed vendte tilbage i min Varm. Jeg reiste mig, løb hen til Stedet, og fandt, o Fryd! o Qual! min Kone, min tilbede, min søgte, min fortabte Kone; men døende, næsten ukjendelig, i svage convulsiviske Trækninger, bleg som Døden, med alle den nærmende Døds Kjendetegn. Med et voldsomt Skrig styrtede jeg over hende; jeg raabte atter og atter hendes Navn, længe forgjæves; hendes Sandsers Brug var tabt. Dims! der kalder min Røst den svage Rest af Livskræfter, som halv vare flygtede, tilbage. Hun aabner de matte Dine; trykker svagt min Haand; hendes Tunge formaaer ikke, at udstønne nogen Lyd. Jeg greb hende i mine Arme, bar hende hen til et Kjær, som mine bange Søgen snart opdagede paa Marken; jeg

bestænke hende med Vand deraf, og hun kom lidt mere til sig selv; hun udsukkede mit Navn, og flæbrede sig til mig med de afmægtige Arme.

Efter adskillige gjentagne Besvimelser fik jeg hende omsider lidet bedre bragt til Live; jeg bar hende i mine Arme til den næste By. Det var Nat, inden vi kom der. Jeg bankede paa den første Dør. Det var Præstens. Opvaagnet kom han selv at lukke op. Jeg fortalte ham med faa Ord vor Forsatning og Nød. „Gaae til Kroen,“ var hans Svar, og han lukkede i. Jeg gik til næste Huus; ingen Modtagelse. Tyve Steder det samme. Omsider begreb jeg, at naar Belønningen gik forud, vilde Tjenesten følge. Jeg fremviste ved næste Dør en Ducat, og vi bleve modtagne.

Lidt af den elendige Forfriskelse, der var at faae, og derpaa nogen Dvale, rettere end Søvn, i en Brix, kaldet Seng, bragte min Tilbedede, ved Hjælp af hendes naturlige sunde Temperament, næste Dag til Kræfter, og gav hende efter faa Dages Forløb fuldkommen den tabte Sundhed.

Hun fortalte mig, hvorledes min Compagnon havde baaret sig ad, og hendes Skjebne, i den Tid, vi vare adskilte.

Da de vare komne til Bebek, havde han foreslaaet hende en Sotour i en Baad. Hun gav efter hans ivrige Begjering, og gik med ham i Baaden.

Da de vare komne et godt Stykke fra Land, lode Folkene, som om Strømmen hindrede dem fra at vende hjem. De maatte altsaa gaae til Landskrone. Efter der at være indtagne ved Aftenstid i et elendigt Mhuus, fortalte han hende vort Dpbud, hvortil han beskjldte mig for at være den eeneste Marsag, fornemmelig ved det meget, jeg havde tilsat paa liberlige Fruentimre. Han haabede imidlertid, at Tingene igjen skulde komme i Orden, men at jeg maaskee ved den Revselse, hvortil han havde efterladt mig, vel i Tiden vilde bedre mig. Imidlertid foretog han sig, ved forskjellige ikke lemsfældige Forsøg at overtale hende til at betale mig for det, jeg havde forbrudt imod hende, med lige Mynt. Da dette gik saa vidt, at Striden var nær ved at blive meget blodig, traadte omsider Krosfolkene til, og befriede hende fra ham. Siden saae hun ham ikke mere. Da hun om Morgenens vilde gaae ud, for at søge Mulighed til at vende tilbage til Sjælland, var hendes Uhr borte. Penge havde hun ikke, hun betalte altsaa sit Natteherberg med sine Spenner. Hendes Stræben, efter at blive bragt tilbage til Danmark, var spildt; hun begav sig til Vrigheden for at opnaae denne Hensigt, og tillige faae Røveren paagrebent. Man forbrede Omkostningerne forud betalte, og da dette var umuligt, afviste man hende med Haanhed og Trubsel om Spindehuset. Saaledes af-

viste hende i et Par Dage den uheldige Ulykkeligheds geistlige og verdslige Beskyttere. Hendes i Striden forrevne Silkekjole, hendes spendeløse Silkesko, Ruinerne af hendes Hovedpynt gave hende det eneste Udseende, som kunde være i Stand til ilde at anbefale hendes virkelige Skikkelse. Efter længe nok forgjæves at have vanket om til Haanhed og Latter for enhver i Landskrone, gik hun ud paa Markerne. Overtødet af Kummer, Mæthed og Hunger, saa hun sig nu i en Tiggersteds Kaar. Hun forsøgte adskillige Gange at betle et Stykke Brød, eller Mattheherberg i en af de elendige flaaanske Landsbyhytter; hendes Udseende, og deres egen Trang, som hun bad om Understøttelse, bragte hende alle vegne haanligt Afslag. En Betler, som hun mødte paa Weien, med sin elendige Kone og hylende Børn, var den eneste, der ynkedes over hende, og rakte hende uanmodet et Stykke muldent Brød af sin Pose. Dette var den eneste Bedrøvelselse, hun havde nydt, siden hun forlod Danmark. Overtødet af sin Elendighed, blev hun liggende paa det Sted, hvor jeg traf hende, næsten livløs. Hun vidste selv ikke, hvor længe hun havde ligget der. Ved Efterregning fandt vi, at hun havde opholdt sig der uden Bevidsthed i næsten to Dage.

Vi vare nu med en Capital af næsten halvdant hundrede Rigsdaler i Skaane. Vi overveiede, om vi skulde vende tilbage igjen til Danmark. Men vi

betænkte, at vor Forsatning, efter min Hr. Compagnons Foranstaltning, rimeligviis maatte være saadan, at hvilken af os, man fik fat paa, vilde ikke være sikker paa, ikke at ophøies i Galgen. Vi besluttede at blive, hvor vi vare, og anvende vor liden Capital, paa der at gjøre, hvad den formaaede, til vor Lykke i en Stand, som vi endnu ikke havde forsøgt.

Jeg fæstede mig, eller paa en Maade kjøbte et Huusmandshuus, for en halv Snees af mine Ducater. Vi omfisktede Levningerne af vor smukke københavnske Dragt med skaanske Bondeklæder; og vi besluttede, at leve der af vore Hænders Arbeid.

Et Par Uger, efterat vi her vare bosatte, fik jeg et Brev fra min forrige Hr. Compagnon, saa lydende:

“Hvad der har mødt Dig, siden vi forløbe hinanden, bør have helbredet Dig for en Deel af den Dumhed, hvori Du hidindtil stedsse har været nedsænket. Din første Ungdoms Historie var en Række af Dumheder, hvori den Dumrian, din gamle Skolemester, havde styrtet Dig. Intet, uden dine øvrige Foretagender, kan være dummere, end at fordybe sig i de dumme Studeringer, som bringe til Elendighed, naar man kan aabne sig en behagelig Bane i Livet, ved at jage og leve raff, som dine høiadelige Skolekammerater. I Skolen var Du stedsse endnu dummere. Jeg saae, at Din Dumhed, som gjorde Dig saa østersdummeligen tro og flittig

"i Forretninger, vilde være mig til Nytte. Jeg tog
 "Dig i Compagni med mig, og var nær forfalder
 "til den Dumhed, virkelig at elske Dig. Du begik
 "den Dumhed, ordentlig at give Dig med den Tøs,
 "Du elskede; og var endnu saa utilgivelig dum, at
 "Du elskede hende, endskjøndt Du var givet med hende,
 "altsaa alt for ubeskrivelig dum, til at Du skulde
 "taalt, at blive Hanrei. Din kjære Mage var og=
 "saa dum nok, til ikke at ville indlemme Dig i denne
 "Orden. — I alt dette var Du, det forstaaer sig,
 "dum nok, til ikke at begribe, at den Plan, jeg
 "havde med alle mine Affairer, var allene at erobre
 "nogen anseelig Formue, og med den at retirere mig
 "et Steds hen, hvor jeg uforstyrret kunde med Ef=
 "tertryk formere og nyde den. Al denne Dumhed
 "burde Du straffes for, og jeg lod Dig i Stikken;
 "dog besørgede jeg, at Du igjen kom paa fri Fod,
 "og kan endnu gjøre Din Lykke. Din Kone, den
 "Taabe, foragtede den Lykke, jeg tilbød hende. —
 "Jeg er i Sikkerhed med 40,000 Rdlr. Er Du
 "bleven lidt klogere, saa staaer det endnu til Dig,
 "at dele denne min Lykke med mig; men paa Vil=
 "kaar; Du skal vedblive den Deel af Din Dumhed,
 "som gjør Dig arbeidsom, men lade fare den, som
 "binder Dig saa affindig til dette Fruentimmer; jeg
 "skal da nok paatage mig, at give hende Forstand.
 "Antager Du dette Tilbud, saa skriv til Valerius i

"Malmö, saa bliver jeg underrettet. Din Søgen
 "efter mig har jeg til manglende Fald gjort Anstal-
 "ter, for at gjøre unyttig; thi en Valerius i Mal-
 "'mø er ikke til, men vel en, som vil lade mig til-
 "'stille, hvad En under denne Adresse vil lade mig
 "'vide. Jeg haaber, at Du er bleven klog nok til at
 "'skjønne paa dit Vel?"

Jeg viste Præsten i Byen, som var bleven min
 Ven, dette Brev, og han forsikrede mig, at han ef-
 terat have lært at kjende mange Nationers Byer, og
 Sæder, var vis paa, at der var af den hele Men-
 neskkelighed kun een blandt tredive, som ikke i hans
 Sted havde handlet, som han, og nu skrevet mig til,
 som han; og ligesaa saa, der jo i min Forsatning
 ikke vilde modtaget hans Tilbud under hans opgivne
 Betingelser.

Jeg betænkte mig ikke noget Dieblis paa, at
 vedblive i min Dumhed, ikke mere med ham at ha-
 ve at bestille; og efter lidt meer Overveielse beslutte-
 de jeg ogsaa, ikke at betjene mig af den opgivne
 Adresse og nogen List, for at faae ham opdaget og
 straffet.

Jeg tog Tjeneste hos en Bonde, som Tærsker;
 min Kone strikkede Strømper for Folk, og syede Huer
 og anden Stads til Bønderpigerne. Denne Nærings-
 maade vedblive vi, og ere ved den en af de lykke-
 ligste Familier i Skaane. Min Svigerfader modtog

Tidenden om vort Vanheld, som vi nu ikke længer ansee det for, som en viis Mand, og har med Fornøielse besøgt os i vor Baaning herovre. Der gaaer et Rygte, at min Compagnon nylig skal være hængt et Sted i Sverrig.

Præsten, der tærsker som jeg, med Forskjel, at han tærsker sit Tiendekorn, og jeg Bøndernes, hedder Faustín, læser gjerne om Aftenen det, han har af Voltaire, han læser ogsaa de gamle; han siger at Voltaires Philosophie de l'histoire er overmaade vel skreven, som og l'ingenu og Candide. Han prædiker, og lærer den svenske Kirkens Lære puur og reen. Han har kjøbt sit Kald for 2000 Daler S. M., hvilke han havde sammensparet, som Hovmester hos en ung Herre. Han har reist, og troer, at Menneskene er to Slags: Skjelmer eller Døsser. Til den sidste Klasse hører Degnen i Byen, en meget usel og iegod Mand. De ere begge saavidt mine Venner. Jeg kan ikke beskylde nogen anden af dem, jeg boer iblandt, for at være Døsser.

Min elskelige Kone og jeg ere Forældre til tre Sønner, og to Døttre. De tegne til i at blive funde og stærke; men jeg haaber, de aldrig nogen Lære nogen Tid at læse ret i Bog. Min ældste Søn er uden denne Klogskab af Præstens Godhed antaget til Confirmation. Han er i sit syttende Aar allerede en temmelig dygtig Karl, indskreven som Land-Sol-

dat, men jeg haaber dog, han vil være i Stand med sine Sødskenes Hjælp at underholde sin Moder og mig, om vi leve, naar hun ikke kan spinde og strikke, og jeg ikke tørste længer.

Saavidt havde jeg skrevet for mange Aar siden i Tanke at lade det trykke. Der blev intet af. Jeg er nu gammel, og der er siden intet hændet mig, værdt at lægge til. Dette ligger efter mig, at mine Efterkommere kan vogte sig ved mit Exempel for det, der var min Ulykke i min Ungdom.

Indsenderens Anmærkning.

Dette Manuscript, som af en Hændelse er faldet mig i Hænderne, synes temmelig gammelt. Der-
som man kunde ret see, hvad Tid det er skrevet, vilde det være et ikke uvigtigt Bidrag til den Tids Historie. Men det eneste i Manuscriptet forekommende Aarstal er uheldigviis ulæseligt; lade De det trykke, saa vil maaskee en eller anden in arte critica beløben Læser blive i Stand til at gjette Tiden, til hvilken det henhører.

Hans Kruuskoop.

Vox populi, vox Dei!

"Stil for alting Dit hidfige Sind, min Søn! og 'det skal gaae Dig vel i Verden,'" sagde Præsten Kruuskoop til sin Søn Hans, et Par Gange om Dagen i det mindste, fra han var sex Aar gammel, til han var fjorten, da han kom i den latinske Skole; og med denne Formaning, saaledes dybt indprentet Drengen, sendte han ham ud fra sig. Han glemte heller ikke, at underrette Lærerne i Skolen om denne hans Søns Temperaments Feil, som de fornemmelig havde at bestride, da han forresten ikke manglede gode Egenskaber. Da han var kommen i Skolen, aflod endnu ikke Faderen, at indstærpe Sønnen denne vigtige Lærdom, ved et Brev, i det ringeste hver Uge, hvoraf dette udgjorde Hoved-Indholdet.

Sagen var, Hans havde i sine spædste Aar alt begyndt med en Deel Hidfigheds Stræger, og trods alle Formaninger bestyrket Forældrene i deres Dom om hans Hidfighed.

Da Barnepigen engang i hans fjerde eller høit femte Aar skulde hjælpe ham sine Strømper paa, og ved hans Paaklædning en Søndag Morgen forspilte et halvt Kvarteer af den Tid, hun vilde anvendt paa den Pynt, hvormed hun selv skulde vise sig i

Kirken, traß hun uforsigtig et Hul paa Hanses Strømpe; dette maatte hun stoppe, altsaa sinke sig saa meget længer, og hun blev vreb; under Strømpernes endelige Paatrækning, kneb hun derfor Hans dygtig i Laaret. Uagtet dette fleede i Forældrenes Paafsyn, saa var Pogen, der ikke gjerne græd for smaa Fortrædeligheder, hvilket han desuden ikke torde for sin Moder, der hedde Rasmus, saa uforskammet, at han med en Rangle, som han havde i Haanden, slog Birthe Barnepige lige i Ansigtet, saa ei allene Næsen blødte stærk; men Pattedknappen paa Ranglen gjorde endog et Hul i Kinden lige under det venstre Øie, hvorved den arme Pige havde, paa et Haar nær, kunnet miste sit ene Øie, ikke at tale om at hendes Stadsen i Kirken den Søndag var forbi.

Han havde desuden siden engang faaet en Spurv, denne vilde en Kat en Dag annamme. Drengen blev det vaer, tog Katten ved Rumpen, og kastede den med saadan Kraft lige mod Vinduet, at han ei allene slog derved et smukt Alkruus i Gulvet, men Vindues-Ruden reent ud, saa Katten fløi der igjennem, og rev udenfor en smuk Urtepotte med en delig Gylbenlak ned, hvorved Potten gik itu, og Gylbenlaffen ud.

At alt dette og mange flige Historier vare blot Virkninger af Hanses umaadeligen iilsindige Temperament, sluttede man især deraf, at Barnepigen Vir-

the, og Katten, var ellers hans bedste Venner; at han efter Optrinnet med Pigen hang hende om Halsen, og bad hende med Taarer om Forladelse, ja taalte tit meget af hende, og at han baade for og efter den sidste Tildragelse deelede glæde sine bedste Lækerbidskener med Katten, der desuden var hans tro Sengenammerat og Staldbroder.

Efter at han ved disse og flere Hidfigheds Stræger havde erhvervet sig det meest bestemte Navn af Tusentast, og et djævelsk iilsindet Hoved, manglede der ikke Leilighed til at bestyrke Forældrene og alle i denne Dom om hans Character, hvorved alle hans øvrige Egenskaber forsvandt, saa ingen merkede dem. Hans Fader, en ejegod, from, lidt søvnagtig Mand, troede vel at spore et eller andet godt hos Drengen; men Moderen, selv en af dem, der blandt Pigerne og Gaardsdrengene stedske havde Jernalen eller Grydesløv ved Haanden til Røvelse, saae hos Hans intet andet end Tusentast- og Opfarenheds-Stræger, hvorfor han ogsaa usvigeligen hver Dag, i det mindste eengang, maatte prøve Virkningen af disse Straffe-Medskaber.

Man vidste forunderligen at henregne alt, hvad Hans foretog sig, til Virkning af hans Hidfighed; hans Hjælpssomhed, hans Medlidenshed, hans Halsstarrighed i Venstreb for Menneker og Dyr, hans Virksomhed, som, naar han ikke læste med sin Fa-

der, yttrede sig i Sysselsætning med at gjøre Legetoi for hans yngre Sødsfende, med at klavre i Træerne i Haven for at hente dem Frugt, og rive Skadereber ned; med at gjøre sig nyttig hos en eller anden af Gaardskarlene i at hjælpe dem at hugge Brænde, trække Slibestenen o. s. v.; alt dette fandt hans Moder at være, at gaae paa Jagt efter Spektakler, og Leilighed til enten selv at faae, eller dog at stifte Klammeri; og alle de smaa lidt for raske Dptrin, der foresaldt paa Gaarden, vidste hun paa en meget findrig Maade, at gjøre Hans til Stifter af. Sloges de mindre Børn om Pærer eller Nødder, saa var det strax den forbandede Hans, der havde plukket dem, og givet Børnene dem, blot for at komme Dptrier afsted; selgelig fik Hans Prygl; skjendtes nogen af Karlene eller Pigerne, saa vidste man strax, at det kunde ingen anden være, end Hans, der var Dphavsmanden; altsaa Prygl til Hans. Intet galt indtraf i Huset, uden man udlagde det, som nedstammet fra Hans; naar han da forsvarede sig, eller nægtebe Beskyldningen med en skyldfri Sjæls Bestemthed, saa var det strax et Udbrud af hans fremfusende Tilfindighed og Haldstarrighed; altsaa maatte der vanke Prygl. Banket og idelig overfuset af sine Forældre, havde han sin Tilflugt til en af Gaardskarlenes Venskab, der ofte med Iver tog hans Forvar. Dette Venskab gjengjeldte Hans med Iver.

Daasnart altsaa nogen fornærmede, eller paa nogen Maade anfaldt denne Karl, saa havde de Hanses Uvenskab at befrygte; ethvert saaledes Karlen tilsigtet Udfald vendte sig derfor stedse til Hans, og bragte ham af de moderlige Tugtelsesvaaben, hvortil ogsaa hendes Toffelhæle hørde, en riig Ladning Prygl paa hans Ryg, naar Omstændighederne ikke tillode Nisets med flere Omstændigheder forbundne Brug.

Efter denne Opdragelsesmaade, ideligen erindret om hans uudslættelige Naturlyde, den utaaaleligste Gilsindighed, der fik efter Omstændigheder mange forskellige, alle lige lidet hædrende Bencævnelser, som, Trættekjerhed, Haldstarrighed, Krakilffhed, Hævn-gjerrighed, Skadefrohed, Tusentasteri, o. s. v., kom Hans omsider i Skolen. Som sagt, vare hans Lærere alt underrettede om hans Skjodesynd. At hans Meddisciple kunde vide, deels at vogte sig for denne Krippelkop, deels arbejde med Lærerne paa at helbrede ham for hans Feil, tog man i en af de første Dage Leiligheden i Agt, til at underrette hele Skolen om, hvad den ny ankomne var for En. Dette havde den Virkning, at samtlige Disciple i Skolen underkastede hans Taalmodighed Prøver, som den skulde være mere end herkuliff for at overvinde. Man introducerede ham i Skolelivets Helligdom ved en Salvelse af Stryg, som mere vare skikkede til at forsøge hans Legems end hans Sjæls Fasthed; man over-

vælbede ham med alt det Slags fiin Spot, det Slags udsøgte Forhaanelser, der paa en underfuld Maade, som det syntes, ere forplantede, og kunne ikke være forplantede, uden, fra Academiet ved gammel Strands Canal i Kjøbenhavn til de lærde Skoler i og udenfor Hovedstaden, da selv Neptuni begede Sønner af Holmens faste Stok ikke findes deri saa stærke, som de i disse Videnskaber høilærde Matroner, der trone ved Fiskekurvene, og disse Apollos unge Sønner.

Uagtet de Prøver, vi have viist, paa vor Helts hidfige Sindsbefæffenhed, kunne vi ikke nægte, at han jo i disse store Prøver længe viste en sand heltemodig Standhaftighed, saadan, at vi i Historien kjende saa dens lige, uden det skulde være Heltens Doctor Primroses i Fængslet, der medens han holdt den sande viisdomsfulde Tale for sine Medfangne, taglte uden Knurren, at man overspyttede hans Ansigt, udlo og fordreiede hans Beltalenhed, og belønnede den med Nakkedrag. Dog yttrede sig omsider en Gnist af hans naturlige Temparement; og det ved følgende Leilighed.

Man havde den Skik i Skolen, at man satte to Stole oven paa hinanden, og tvang enhver ung indkommen til at krybe op paa dem, for midt paa den hvide kalkede Væg, hvorpaa intet var malet, at see et Apollo Hoved, som man foregav, der at kunne findes; og naar Deliquenten paaftod, der intet at

kunne see, rev først den Øverste Stolen fra ham, hvorved han til samtliges Glæde faldt ned, og fik et meget slemt Stød, blev atter tvungen til at stige op, spurgt af den næste, om han ikke saa Apolhovedet, atter paa Benægtelsen af ham nedrevet, og saa fremdeles Radden igjennem alle Disciplerne, indtil han begreb, at han maatte tilstaae at see, hvad der ikke var at see, eller var saa forknust, at han reent ud ikke kunde staae paa sine Been længer.

Dette saa vittige som moersomme Spøg foretog man sig og med Hans Kruuskop. Efter et Par Gange at være nedreven, foretog han sig med Magt at befrie sig, fra tiere at stige op, hvilket frembragte, som man let formoder, et saare fornueligt Slagsmaal, hvori naturligviis Hans, eene mod Tresindstyve, blev snart overmandet, og fik drabelige Prygl. Ikke vant til, svag at give efter i lige Optrin, det er, naar han stundom til den svageres Forsvar havde vovet en Dyst blandt Gadedrengene hjemme i Landshyen, værgede han sig længe tapperligen. Det havde seet meget ilde ud for ham i denne Leeg, om han ikke blandt Fienderne havde fundet en rask Forsvarer. Rectorens Søn, Paul Dactylus, en temmelig forlemmet Mesterlectioner brød frem, og ved adskillige mægtige Knups vendte Anfaldet fornemmeligen til sig. Ved denne Bistand fornyedes Striden med megen Hestighed, var i nogle Dieblikke tvivlsom, og

fulde maaffee afgivet et nyt Exempel paa, hvad en ringe Magt, med Mod og Iver anbragt, kan udrette mod en langt større, hvis ikke Rector selv i det samme havde aabnet Døren, hvorved alle Fjendtligheder med eet ophørde.

Naturligviis opstod af denne Strid et meget fast og ædelt Venſkab imellem Helten og den Rjempe, der ſaa drabeligen ſom uventet kom ham til Undſætning; men da Paul Dactylus var bekjendt, ei allene for en dygtig Slagsbroder, men tillige for et ſærdeles hidſigt Menneſke, og et oprørſt og uſtyrligt Hoved, ſaa gav dette Venſkab med ham en ſtor Beſtyrkelse til de Begreber om Hans Kruuskops Hidſighed, ſom man alt havde ſaaet om ham af Rectors Advarſeler. Diſſe beſtyrkede Begreber paadroge vor Helt ideligen gjentagne Prøvelſer, i hvilke han fik Leilighed til at viſe ſit Mod og ſin Styrke, men endnu mere til at forøge førbemeldte Begreber om hans Hoveds Urolighed, ſaavel hos Diſciple ſom Lærere.

Venſkabet med Paul Dactylus ſkaffede ham ikke deſmindre ſnart Udgang i Rectors Huus; og Hidſigheden uagtet blev han der temmelig vel antagen; thi Sønnen Paul, hans Ven, var Moderens Rixledægge.

Den offentlige Roſt, hvilken, ſom enhver veed, aldrig lyver, havde erklæret Rectoren, Magiſter Dac-

tylus, for en overmaade from og iegod Mand, en af det Slags Folk, som aldrig blive vrede, og selgelig besidde det fuldeste Maal af alle optænkkelige Dyder og Ypperligheder. Det er derhos vist, at han var befriet for mangfoldige Feil; Halstarrighed, f. Ex., paa sin Meening og sin Ret, sporede man aldrig hos ham; thi det var uhørt, at han ikke gav sine Disciple Ret i, hvor gal en Fortolkning de end gjorde af de Autores, han skulde gennemgaae med dem; og hans Ret, til at trone i Cathedret paa Skolen, bortgav han uvægerligen saa tidt, der blev gjort Bøn om Lov. Ikke heller var han egennyttig; thi for nogle Bagateller af smaa Foræringer fra adskillige Disciples Forældre havde han ofte vovet, at sende dem med et herligt Testimonium til Academiet, saa flit forsynede med Kundskaber, at han ofte havde maattet betale Mulcten, der er fastsat for at sende Academiet Candidater, der maae forkastes.

Disse ypperlige Egenheder havde saaledes anbefalet Manden, at man udraabte alle dem for Skumlere, der hvistede om, at han stundom fandtes befængt med ubehagelige Fordomme, som gjorde hans Had mod dem, han engang, undertiden af ringe Aarsager, havde faaet noget imod, uudsletteligt; at han var lumsk hevngjerrig; at det var en Forbrydelse, hvis Hevn var uden Grændser, at vide mere, end han, hvortil, sagde adskillige, der ikke udfordredes

meget; at han desuden gjerne lyttede paa Sladder, og bedømte Menneſker efter de Opdagelſer, han paa den Maade gjorde. Men alle diſſe Rygter ſkadede Manden ikke det ringeſte. Det almindelige Udraab, Rectorens Godhed ſtod i, var for høit, til at døves det ringeſte ved diſſe ſmaa Miſlyd.

Med alt dette var det ikke Hr. Magiſterens Huusfolk, der erfarede Virkningen af hans Godhed. Hans Huſtru havde vel paa en Maade Herredømmet, da det hører uundværligen med til Rygtet om en ſaadan iegod Mand, at lade ſig beherſke af ſin Kone, helſt om hun er tilbøielig til at føre Regjeringen med et Jernſepter; men derimod havde Hr. Magiſteren ſelv Pungen, hvorved hendes Tyranni, ſom det ellers vilde have været, da hun havde megen Liighed med vor Helts Moder, blev betydeligen formildet.

Diſſe gode Folk havde det Baneheld, at være beladte med et Barn, en Datter, ſom forbittrede meget deres Liv, der ellers formedelſt deres Dyder vilde have henflydt ſaa yndigt, blidt og behageligt, ſom en Bæk imellem Roſer og Lilier. De vare begge eenige om, at deres Datter Karen var dem af den vrede Himmel paalagt, ſom et Kors, der var for tungt, for med Taalmodighed at kunne bæres. Egentlig vide vi ikke, med hvad naturlige Caracteerfeil denne Datter var født, men vel at Forældrene,

havde den dybe ydmygende Foragt, han viste for den unge Hans Kruuskop, naar han traf ham der, ikke den mindste Virkning til at svække den Credit, han stod i hos hende, saa meget desmindre, som ingen var saa ivrig i at skjænde paa Tomsrue Karen, og afføye hende, som denne ædle Fremmede.

De smaae Tilsinbigheder, vor, for sin Hidsighed saa ilde berygtede, Hans allerede er vore Læsere bekendt af, skulde her i Huset krones med en sand Overilelsesstreg, og, saa nødig vi end ville tilstaae det, paa en Maade retfærdiggjøre den offentlige Røst imod ham. Dog kunne vi ved denne Leilighed ikke undlade, at forelægge vore Læsere et Spørgsmaal, førend vi fortælle videre; det er: om Nogen af dem skulde kjende et eeneste, endog for Resten det allerlogeste og sagtnodigste Menneſke, der ikke eengang i sit Liv skulde have begaaet en sand Overilelses eller Daarſkabsstreg? Skulde der, som vi formode, ikke være een, saa ønske vi allene, at de alle maatte være ledte til deres hidsige Handlinger af ligesaa ædle Grundſætninger, som vor Helt, og at ingen maatte faae saadan Grund til at fortryde dem, som han.

Ikke uophørligen spillede Madam Dactylus og Hr. Hans Kruuskop Verial, naar han var der i Huset. I nogle af disse Mellemtimer gjorde han Bekjendtskab med Tomsrue Karen. Han mærkede snart, paa hvad God hun levede. Han ynkede henz

de, og da han var den første, der til den Tid havde beegnet hende med Høflighed, fandt hun snart, hendes Mangel paa Opdragelse, og hendes sure Væsen uagtet, Fornøielse i Hanses Selskab.

Da Hans betragtede hende og sig for Bæsnere af een Art, og saae, at hun, som han, var foragtet og afstøyet af hele den øvrige Menneſkelighed, saa blev deres Dmgang snart meget fortrolig, da det endog uden Romanunderviisning er bekjendt, at der i Ulykker af eens Beskaffenhed er noget sympathetisk, som trækker de Ulykkelige til hinanden. Vi have imidlertid ingen Aarsag til at formode, at denne Fortrolighed nogensinde gik over til de virkelige Kjærligheds Følelser; og dog maatte det en Dag, da Hans traf Somsruen, just, efterat hun, vi vide ikke, af hvad Aarsag, var bleven meget ilde beegnet af begge sine Forældre, falde ham ind, at det var hendes Skjebne, for Livstid at være denne Behandling underkastet, om ikke han rev hende ud deraf engang, og lade sig forlyde for hende i Fortroelighedens Barne med noget deslige; og da hun uden Uvillie anhorde denne Uttren, at gaae endnu et Skridt videre, saa han og hun inden et Kvarteerstid befandt sig forlovede med hinanden.

At de saaledes bleve bestemte til Egtefolk uden Elfskovsgudens Hjælp, er der intet usædvanligt i; men at heller ikke Fordeel, Ure, eller noget deslige be-

stemte Valget, men kun den ovennævnte Dverensstemmelse i Forsatning, eller, reent ud talt, vor Helts Udelmodigheds Følger bestemte ham til dette Skridt, afgjør uden Tvivl, at det var en Overilelses Stræg, og intet andet. Skjønhed var ikke med, i her at give Raad, endskjønt Jomfru Karen ikke manglede Undigheder. Hun var, som sagt 16 Aar gammel, meget høi, skjøndt endnu vel ikke aldeles fuldvoren; meget smal, meget maver. Naar man undtager, at det øverste af Ryggen gav Skjønheds Linien i den Profil en lidt for stor Runding, saa var hun ganske lige og rank. Hendes store Fodder og lange Hals vilde blant Grækerne, som udfordrede dette til Skjønheden, tildraget hende megen Opmærksomhed. Paa nogle Kopar og mange Fregner nær, var hendes Ansigtssfarve ikke ubehagelig; naar man fremdeles undtager, at Næsen og Kindbækkerne vare noget spidsere, end fornøden gjordes, at Dinene havde mere Liighed med den Kongelige Elephants, end med det Dyr, Homer ligner Junos Dine med; at Hagen burde have lidt mere Runding, og Dienbrynene været lidt kjendeligere, saa var hendes Ansigt for Resten ikke hæsligt. Naar hendes Lokker viiste sig udenfor Rappen og Korsklædet, saa kunde man let ansee dem for gyldne; men man maatte da meene det forskjønnede Berlofguld.

De, som have viist noiagtigt Bekjendtskab med det menneffelige Hjerte, paaftaae, at der uomgjængeligen udfordres nogen Modgang til at bestyrke Forbindelsen imellem dem, der ere bestemte til Egtefolk, især, naar ikke nogen særdeles Harmonie i Tænkemaaden har knyttet Baandet; da Skjønhed allene, endog større end Jomfru Karens, ikke skal være i Stand til at vedligeholde Luen. Der manglede heller ikke deslige gavnlige Modgang; skjøndt Hanses Venner paaftaae, at der, til at holde ham trofast, ikke behøvedes denne Bestyrkelse, og at den Bestemthed, hvormed han stedse handlede, gjorde ham det til en ubrødelig Lov, aldrig at gjøre det om, som han eengang havde besluttet, naar dets ulykkelige Følger allene angik ham selv, og Følgerne af en Forandring deri kunne bedrøve nogen anden. Det var iligemaade hans Grundregel, at gjøre, og strax at gjøre, Alt, hvad han havde indseet, at være ædelt og ret. Efter denne sidste Grundsætning havde han gjort Jomfruen Tilbudet, og efter den første var det ham siden for stedse ubrødeligt.

Vor unge forlovede Helt gif imidlertid i Skolen, og siden han havde af sin Fader faaet et godt Grundlæg til at bygge den videre Underviisning paa, gjorde han en meget rask Fremgang. Rectors, Hr. Magister Dactylus'ses, ædle Character uagtet, bør vi ikke nægte, at Hans derved blev ham saa lidet

fjærere, at han meget mere, ved den Uforfammen-
 hed, at forstaae de læste Auctores bedre end Hr. Magis-
 teren selv, blev denne yderlig forhadet. Til Straf
 derfor holdt han sig til Hanses Characterfeil, hans
 Jilsindighed, og fandt rundelig Leilighed dertil, ved
 at hegne paa hans Ryg og Hænder næsten samtlige
 Skoledisciples Synder. De andre Disciple kunde
 gjøre, hvad de vilde, da de vidste, at alt, hvad galt
 der end foresaldt, saa kom Strygene i Hanses Lod.
 Saatidt nogen af de andre satte Sværmere i Rec-
 tors Paryk, eller hang ham Papiirdrager paa Ryg-
 gen, eller sprøitebe ham Vand med en Hyllebøsse i
 Ansigtet, eller deslige, saa fik Hans Prygl; og tre
 Aars Standhaftighed i at udholde dette, befriede
 ham ikke fra hans Overilelses Rygte; thi da han
 med sin sædvanlige Bestemthed havde besluttet, ikke
 at ville spille sin Tid, og fornedre sig ved, i Først-
 ningen at være de ældres Tjener, og løbe Grender
 i Byen for dem, hente dem Kringler, Brændeviin
 og andet, og børste deres Sko o. s. v., og siden
 ligesaaalidet være deres Consort i Sviir i Ripperne, i
 Slagsmaal med, og Tyverier fra Bønderne, i at
 flaae Vinduer ind, flytte Skildte o. a. m.; saa havde
 han mangan blodig Strid at udstaae med dem, og
 mange Prygl af Lærerne.

Han havde imidlertid været nødt til, længe at
 udstaae dette, dersom ikke Bispen paa en Visitsats

var bleven hans udmærkede Fremgang vaer, og paa hans Forlangende havde formaaet Rector til, som sagt, efter tre Aars Forløb, at lade ham komme til Academiet.

Vi vide ikke, om hans Forlovelse med Jomfru Karen havde hjulpet ham til at faae sig denne under forberorte Omstændiger ikke behagelige Tid forsoedet, vi vide allene, at ikke mange eensomme Spadsere-gange i Maanefkinnet, eller i den af Aftensolen yn-dig halvoplyste Skov, ikke idylliske Henrykkelser ved fælles eensomme Besøg i fredelige Landhytter, intet Sværmeri ved Tilbagevandren til de gyldne Hyrde-dage, ved at høre Malkepigerens Sang blandet med Nattergalens Slag, Lammens Brægen, og Nvægets sagte Drønnen paa Sletten i Lunden, at intet af alt dette krydrede deres hemmelige Forening. Den eneste Behagelighed, vi vide at have været dens Frugt, var Hanses Forbøn for Karen, naar de moderlige Hænder vare opløste til Prygl, hvilket ikke sielben hendte sig, og ved hvilken Forbøn Karens Liv blev virkeligen en heel Deel taaleligere, end det tilforn havde været.

Hans blev nu sendt til Academiet med et Vidnesbyrd fra Rector efter en af hans gamle Formu-larer, med et lidet Tillæg om hans Sinds Hestighed, som, han haabede, at Fremgang til større Modenhed i Videnskaberne vilde give ham Wiisdom til at hemme.

Man forlangte ved Universitetet ikke større Beviis for denne Angivelse, end dette, og det Rygte, hans Meddisciple, der tilligemed ham kom af Skolen, gave ham, for at troe den, og lægge Mærke dertil, saavidt hans Kreds naaede. Den naaede ikke vidt; thi Hans havde ingen Slægt i Staden, og Bekjendtskab med Academiets Foresatte er en Helligdom, hvilken, der skal andet, end at have udmærket sig ved Fremgang i Videnskaberne, for at faae Udgang til.

Denne unge Hans Kruusksops gamle Grundfætninger tabte sig ikke ved Forslyttelsen til Høiskolen.

Det er en gammel, ældgammel, ædel Skik ved Universitetet i Kjøbenhavn, at den Dag, de unge Candidater skulle indskrives i Universitetets Matricul, forsamle sig de fra den Kjøbenhavnsske og nogle andre Skoler paa Trappen til den Sal, hvor Indskrivningen skeer, med Hatte paa Hovederne, for at tvinge Candidaterne af de andre Skoler til at træde derop imellem disse deres fornemmere Staldbrodre med blottede Hoveder og i ydmygste Stilling; alle de, som ikke ville bekvemme sig til denne Medlæbelse, have en haard, ofte blodig Kamp at udstaae. Det var Kruusksops Alvor, at undholde sig, saa meget muligt, fra alle Klammerier, og derfor ogsaa her uden Omstændigheder at tage Hatten af, og bukke for de Dreng, der vilde kjempe for denne Hæder. Hans Meddisciple vilde stride sig igjennem; han raabede dem derfra, og

de besluttede ved Stokke og Næver, at tvinge ham til, ikke uden Strid at bortselge Skolens Hæder. Saasnart altsaa han tog sin Hat af, overfaldt ham ei allene hans Skolekammerater, men endog alle de ydmygede af de andre Skoler, med saadanne Slag, at han blev nødt til at forsvare sig. Efter saaledes at have med tunge Næveslag forvoldet en halv Snees blodige Næser, og halv saa mange ophovne Dine, traade han selv med Lintoi og Klæder meget forrevne og overblødte, og med en stor Blodpose under det ene Øie, samt et Par svære Bugler i Panden, ind i Salen. Det var umuligt, ikke at lægge Mærke til ham, ikke at tale med ham lidt, om det nu længe tillukte academiske Carcers Aabning og om Relagation, og at ikke hans Navn, allerede saavel af Rector som Meddisciple ilde anbefalet, jo maatte blive betegnet, med en hæslig levis notæ macula. Dette Optrin skilte ham endog ei allene ved hans Skolestipendium, men endog ved de academiske Stipendia, hans Fremgang, og den Skole, han kom fra, gave ham Udgang til. Det værste var, at det, malet for hans Fader med de sorteste Farver, tilluktede, paa hans ikke kjærlige Moders yderligere Forestilling, Faderens Pung, saa vor Helt i en Alder af 17 Aar saae sig nu midt i Hovedstaden uden Ven og Tilstød, aldeles blottet for al Mulighed til at leve; og om han overvandt dette, dog udenfor al Ri-

melighed, til at gjøre nogen Lykke paa den academiske Bane.

Hans Ven, Rectors Søn, Paul Dactylus, var allerede to Aar forud bleven Student. Uden Lyst og Beqvemhed til Studeringerne var han, formedelst hans Moders Mellemhandling, bleven antaget som Fuldmægtig paa en Prokurators Comptoir; thi Menneſket var nu 24 Aar gammel. Til ham vendte sig Kruuskop; det gamle Venſkab var ſnart fornyet, og inden meget kort Tid var han Skriver paa ſamme Comptoir ſom hin. — Det varede endog kun ſaa Maaneder, ſaa var han alt forſynet med en liden juridiff Examen, og da Dactylus blev andenſteds emploieret, havde Kruuskop, erkjendt for et flittigt og meget dueligt Menneſke, den Lykke, at blive Fuldmægtig i hans Sted hos Advocaten.

Diſſe Fuldmægtig-Poster ere undertiden meget indbringende Embeder. En Advocat, ſom ſelv er i Luven, overlader ofte ſin Fuldmægtig en og anden mindre betydelig Sag; og naar Herren fortjener om Aaret 10000 Rblr., ſaa er det ikke urimeligt, at Fuldmægtigen med al mulig Procurator Ÿrlighed kan fortjene 1000. Saa meget behøvede ikke Kruuskop for at beſlutte Opfyldelſen af den Pligt, han havde paadraget ſig, at blive Tomfrue Karen Dactylusſus Befrier. Han havde endnu ikke fyldt det tyvende Aar, da han ſaae ſig i Stand til at tænke

for Alvor paa Opfyldelsen af denne hans Pligt.

Han reiste derfor, saasnart det var ham muligt, ud til Rector Dactylus'ses, forebragte sin Sag; og efter nogle Omstændigheder fik Ja. "Du skal have hende, det Skarn, hun er," sagde Faderen, "siden Du saa vil. Dit flette Gemyt, din lumpne Opførsel i Skolen, som Du vel ikke siden har forladt, siden det er kun flette Mennesker, der gjøre saa hurtig Lykke i Verden, fortjener tilgavns at straffes. Du kan aldrig straffes værre, end ved at faae til Kone det afskyeligste af alle Dyr, der er paa Jorden; og hun kan heller ikke straffes værre, end ved at faae Dig." — "Du har Uret, min allertjæreste Mand," sagde Madame Dactylus: "Hr. Kruuskoop har altid været saa godt et Menneske, som der kan tænkes. Vor Datter, det Skarn, bliver langt lykkeligere, end det beste Gruentimmer kan for tjene, ved at faae ham til Mand; men siden han elsker hende, saa bør han have hende; han er i Stand til at forbedre hende, og blive lykkelig med hende." De vare altsaa enige i Hovedsagen, thi de vilde gjerne begge være af med Datteren. Hun havde intet imod den hele Arrangement. Hr. Kruuskoop reiste tilbage, for at gjøre de fornødne Anstalter til at gifte sig. Brylluppet blev berammet, Bærelser og Ameublement indrettede, Bilskebrevet anskaffet, og Alting var klart.

Smidlertid traf det en Dag, at der kommer til ham en Mand af megen Anseelse, som var fra den samme Egn, hvor han havde gaaet i Skole, og hvor han til Rectorens undertiden havde seet ham. Det var den samme Rectorens Ven, om hvilken vi før have talt; den ædle, rige, og fornemme Mand der fra Nabolauget. Han nærmede sig til Kruuskoop, som til en gammel Ven. Anledningen til Besøget var, sagde han, mindre at tale med ham om en Sag, som hans Principal havde mod ham, end at fornye gammelt Bekjendtskab. Man snakkede lidt om gamle Ting, og fik et Document frem, som indeholdt Hovedgrundene i Sagen mod ham. Manden fra Landet havde en velspækket Guldbørs; den lagde han paa Pulten ved Siden af Documentet, tog en Pennekniv op af Lommen, og tryk paa, at Guldpungen vilde være en Skandse, som ingen Procuratorssels Magt kunde overstige, for at komme og hindre ham i en liden Operation, med at radere et Par Ord ud i Documentet, gav han sig i Færd med denne Operation. — Ikke desmindre vilde Kruuskoop vide, hvad der foretoges. "Jeg krads'er kun en Klak "ud i dette Papiir," sagde Manden, og trykkede ham Pengepungen i Haanden. "Deres Høivelbaarenhed "tilgive mig," svarede Kruuskoop; "jeg har med Deres Pung, og De, med Tilladelse, med dette Document, intet at gjøre." — "Sniksnak! svarede

Manden, "det er jo kun en Klaf, jeg krabser ud;
 "troer De ikke, jeg veed, hvad jeg gjør?" — "Upaa-
 "tvivlelig," sagde Kruuskop, og kaldte paa et Par
 Betjente, som skulde være i et andet Værelse; men
 som ulykkeligviis ikke var der. Striden blev heftig
 imellem Manden og Kruuskop. Han puttede Pung-
 gen imidlertid i Kruuskops Lomme, hvilket denne, i
 Arbeidet med at rive Documentet fra Manden, ikke
 mærkede. Da han ikke med det gode kunde faae Do-
 cumentet tilbage fra ham, saae han sig nødt til at
 raabe ned i Gaarden om Folk; og Manden, i denne
 Forvirring, raaber endnu ivrigere: Gevalt, og Hjælp!
 og i Diebliffet var Comptoiret fuldt af alle Gaar-
 dens Folk.

Manden fra Landet havde i en Hast befinde-
 sig, og for at forekomme Besskyldningen mod sig, op-
 digtede han med Færdighed følgende Historie: „Jeg
 "har, siger han, kjendt dette unge Menneske ube-
 "paa Landet i . . . , hvor han for faa Aar siden,
 "uagtet han var et erkjendt Skarn, nød i den be-
 "kjendte ædelmodige og retskafne Rector Dactylus'ses
 "Huus mange Velgjerninger, hvilke dette Affkum af
 "det menneskelige Kjon paa den nedrigste Maade
 "har gjengjældet. Den brave Mand har en eeneste
 "Datter; hende har denne Herre fra Barns Been
 "af forført, til at være ligesaadan en, som han selv,
 "og kronet Værket, ved, sidst han var derude, at

"besvangre denne ulykkelige Pige. Jeg har i Com-
 "mission fra de bedrøvede Forældre, at overtale Men-
 "nesket til, at gøre Pigen den eneste mulige Op-
 "reisning for hendes Ures Tab; jeg sidder her længe
 "i forgjæves Underhandling med ham derom. Af
 "Benskab for min bedste Ven, den gode Rector, til-
 "byder jeg et Middel, som jeg troer, bedst kunde virke
 "paa saa nedrig en Sjæl, og viser ham min Guld-
 "børs, som en Belønning for ham, om han efter-
 "kom sin Pligt, uden videre Støi. Synet af denne
 "Pung forlede ham til endnu een Misgjerning.
 "Løsen vil jeg ikke have, sagde han, men vel dine
 "Penge; og nu rev han mig, med den græsfeligste
 "Skjelden, og med Slag endog, Pungen rasende af
 "Haanden. Man behøver kun at søge, for at finde
 "den, som det meest overtydende Beviis, endnu i
 "hans Lomme."

Principalen var imidlertid ogsaa kommet til,
 havde hørt denne hele Tildragelse; lod eftersøge, og
 fandt virkelig Pungen.

Der behøvedes for det første intet større Beviis.
 Og da Manden fra Landet var ligesaa fornem som
 riig, begge Dele i høi Grad, og hans ædelmodige
 Character desuden saa overmaade bekjendt, da den
 desuden vandt Bestyrkelse af det Vrende, han an-
 gav at være kommet i, kunde der ikke være Spørgs-
 maal, om det var værd at agte paa, hvad Kruuskop

for det første kunde sige til sin Retfærdiggjørelse; eller om man paa hins Forlangende skulde lade ham fængsle. Man hørte ikke Kruuskop, men man fængslede ham, og inden faa Dage havde man anlagt en formelig Proces imod ham, til at bøde Ære, Liv og Guds, for begangne Misgjerning, at have røvet Manden 200 Ducater fra, og at have voldeligen anfaldet en af Kongens høie Mænd og Raad.

Disse to Beskyldninger bleve snart lovformeligen beviste, medens den Anklagede, i et for en saa græsselig Misbæder passende Fængsel, allerede nød forud tifold den Straf, en saadan Misgjerning, om den end havde været virkelig, kunde have fortjent. Man oplyste fremdeles ved Breve, fremlagte i Retten, fra Rector Dactylus, at Manden virkelig havde den foregivne Commission, og at Datteren var besvangret, og man havde vidst at snoe Sagen saaledes, at Kruuskops Paastand og Udsagn kom længe ikke i mindste Betragtning.

Den Sag, Manden fra Landet ved Kruuskops Hjælp, eller dog med hans Vidende, vilde have corrigeret, blev imidlertid procederet af Advocaten, Kruuskops forrige Principal, der var baade retskaffen Sagsfører og ærlig Mand. Under denne Sag blev det oplyst, at Manden fra Landet, trods hans Fornemhed og Midler, var en Skjelm. Dette gav Advocaten en grundet Mistanke om, at han maaskee og-

saa, trods alle Sandsynligheder, var i Sagen mod Kruuskoop en Skjelm. Vel havde det almindelige Rygte ogsaa sagt ham, at Kruuskoop var et uroligt og meget iilsindet Hoved; han havde ogsaa troet, at det var saa, af adskillige raske og bestemt ivrige Handlinger af ham, medens han havde forestaaet hans Contoir. Men Nedrigheid havde han aldrig sporet hos ham, førend nu ved denne overtydende Anledning. Da denne Advocat aldrig, uden Tvang, befattede sig med at tale for aabenbare Skjelmer, saa havde han heller ikke befattet sig med sin ipso facto overtydende Fuldmægtigs Forsvar, men med Fornøielse seet det i en lille Lommeprocurators Hænder. Men ved den mod hans Bederpart opvakte Mistanke, besluttede han dog at erkjendige sig nøiere. Han talte med Kruuskoop, der i tre Maaneder havde været i Fængsel, var syg, og i den sorgeligste Forfatning. Det var ikke uden Besværlighed, han fik Tilladelse til at tale med ham. Han lod ham gjøre sig en omstændelig Fortælling om Tildragelsen. Den havde saa mange Sandhedspræg, at Advocaten blev bevæget til at antage sig den fremdeles med Iver. Han afkjøbte den lille Procurator, som hidtil havde processeret Sagen for Kruuskoop, med en ikke ubetydelig Sum, Ret til at møde for Kruuskoop, thi bemeldte liden Procurator vilde ikke lade denne Sag fare for en Bagatel. Dette bekræftede vor Advocat saa me-

get mere i hans Formodning om Kruusksops Ufflydighed.

Ved hans Iver for denne nu af ham førte Sag fik han Rector Dactylus under Forhør, hvilket før var forbigaaet. Med adskillige ikke tvivlagtige Beviser fik man godtgjort, at det Brev, Manden fra Landet havde fremlagt fra Rector Dactylus, om at formaae ham til at overtale Kruuskop, til at ægte hans Datter, som han skulde have besvangret, var skrevet efter den Tid, da Optrinnet, som indeholdt Misgjerningen, var foresaldet, uagtet det var dateret fra behørig Tid i Forveien; man fik Datteren selv for Forhør, og endskjøndt hun oiensynligen var svanger, var der tillige kjendelig Formodning om, at Svangerskabets Begyndelse maatte være mere end fire Maanedes, som var den Tid, da Kruuskop havde været derude, gammelt, da hun nu gik paa falvende Fod. Efterat være bragt, trods alle Modbestræbelser, til at komme frem med Sandheden, tilstod hun, at ikke Kruuskop, men just den samme fornemme Mand, som havde Criminal-Processen mod ham, var Svangerskabets virkelige og eneste Uarsag; at hun paa hendes Faders mundtlige med Stokkeprygl ledsagede Opmuntring, havde villigst i at tillægge hendes Forlovede, Hr. Kruuskop, Skylden, for ved ham at blive til en ærlig Kone. Man fik videre oplyst, fornemmeligen ved Magisterinde Dactylus'ses og nogle

af Huusfolkene's Udsagn, at Magister Dactylus, for denne Sagens Vending, havde modtaget en fuldkommen Betaling af den fornemme Mand; og nu fremkom bemeldte fornemme Mand med Forslag til Advocaten, om at forlige Sagen.

Kruuskoop var imidlertid steds i Fængsel, blev steds der, trods Advocatens Foranstaltninger, elendig behandlet, var syg, og fik ingen Hjælp til at kunne overvinde Sygdommen. Den fornemme Mand havde Arrestforvareren paa sin Side.

Omsider, ikke to Maanedes, efterat Advocaten havde antaget sig sin ulykkelige Fuldmægtig, havde han indladt hans Sag til Doms med fuld beviiist Ret til den Paastand: at Kruuskoop skulde ansees fri for alle de mod ham af den fornemme Mand gjorte Beskyldninger, at tvertimod denne fornemme Mand, af ham end ydermere overbeviiist om, at have besvangret Hr. Kruuskoops Brud, at have betjent sig af Bestikkelser og falske Vidnesbyrd for at paastryde Hr. Kruuskoop Beskyldninger derfor, og med de sandsynligste Formodninger efter Hr. Kruuskoops Angivende var i Mistanke, for at have villet bestuftet Hr. Kruuskoop til at forfalste et Document i en anden Sag mod ham, den fornemme Mand selv; at denne for alt dette maatte ydermere være lovlig Tiltale til fuldkommen Reparations Erholdelse til Hr. Kruuskoop, og Strafs Lidelse underkastet. —

Denne Paastand, grundet paa lovlige og klare Retsbeviser, var alt nedlagt, og der manglede ene Rettens Kjendelse, da man en Morgenstund faaer Efterretning fra Fængselet, at den ulykkelige Kruuskop der var død om Natten i Convulsioner.

Advocaten paastod ikke desmindre strængeligen Sagens Fremme, for efter den Afsdødes upaatvivlelige Friksjendelse at faae hans Morder, som han tog sig den Frihed at kalde den fornemme Mand, sigtet, og for sine Misgjerninger i denne forviklede Sag afstraffet; men saa stor var Mandens Anseelse, at han fik pludselig Ordre udstedet, til at lade denne hele Sag, som unødvendig Forsølgelse mod død Mand, aldeles hæve, og tilintetgjøre; og at Misbæderens, den afsdøde Kruuskops, Liig, som et Mennekses, hvilket Døden allene havde kunnet udfrie fra en skrækkeligere Dødsmaade, skulde i Stilhed begravnes, hvor Misbædere blive begravne.

Offentligen tvivlede derfor ingen paa, at jo Hans Kruuskop, hvis hele Liv var betegnet med skrækkelige Overilelser og skammelige Handlinger, han, der i sit femte Aar havde været i Færd med at staae en Piges Die ud, der havde med en Kat staaet en Gylbenlakpotte itu, der havde banket adskillige af hans Meddisciple i Skolen, der havde forlovet sig med en Pige, som paa ingen anden Maade havde kunnet blive ærligen gift; der havde viist sig ved sin Indtræ-

delse ved Universitetet, som en saadan Slagsbroder, at han derved stod største Fare for strax at blive relegeret derfra; der havde endt alle disse nedrige og skammelige Opfarenheds og Lumpenheds Handlinger, med at plyndre, og prygle en fornem, rig, og ædel Mand, som kun en eneste Gang i sit Liv for Retten var overbevist om at være en Skjelm; ingen, sige vi, tvivlede paa, at denne Hr. Kruuskop, hendedød i sit Fængsel, men dog uden have lidt offentlig Straf for sine Misgjerninger, og nu af Døden revet ud af Retfærdighedens Kløer, jo af denne Retfærdighed paa hiin Side Graven fik sine mange Ugjærningers Straf; og alle anviste ham nu sit fortjente Sted hos Djævelen og hans Engle.

Paa samme Maade vedblev man ude paa Landet, at ansee den fromme Rector Dactylus (der ikke var overbevist om andet, end at have solgt en Datter af liden Værdi til en fornem Mands Disposition, for ved hende at styrte en Misdæder, som Kruuskop, og ikke endda ved Retten overbevist derom) som tilforn, for et fuldkomment Mønster i Dyd og Godhed; og den fornemme Mand, (som kun eengang var dømt som Skjelm, og ikke fuldt dømt for at have besvangret en andens Brud, og antastet til sin egen Befrielse Brudgommen med et Søgemaal, der forvoldte hans Død) for en ligesaa god og ærlig, som fornem og rig Mand. Der var ikke en eneste af

Kruuskops forrige Kammerater i og udenfor Skolen, som jo takkede Gud, at de ikke vare uretsfærdige, Hoerkarle, Røvere, som denne Synner, og mange af disse bleve fromme ærværdige Præster, Birkedommere o. s. v. omkring i Landet; i Kjøbenhavn morede Bispefæderne den andægtige Pøbel med nye, paa alle Gader udraabte, Viser om den Voldsmand og Røver, paa hvilken Guds Retfærdighed havde forekommet den timelige Straf, ved, i Fængslet, førend dens Fuldbyrkelse, at have sendt ham til den evige Fld, paa tydsk og paa dansk.

Den gamle Hr. Kruuskop, Præsten ude paa Landet, bebreidede sig, ved Efterretningen om dette hans Søns Endeligt, saa meget den Fordom, han havde opvakt mod hans Caracteer, at han kort efter døde bort fra en stor Flok af uforsørgede Børn, Misbæderen Hanses Sødsfænde. Tomfrue Dactylus trøstede sig meget godt; hun kaldte sin Søn efter vor afdøde Hans Kruuskop, blev, og var siden længe, Huusholderske hos den fornemme Mand, som saa fjønt antog sig hendes Tre.

Advocaten begræd sin forhen ikke noksom paaflønnede Fuldmægtiges sorgelige Død med ædle Taa-
rer, og fandt, ved at eftersee sine Acter, og tænke tilbage, at han aldrig havde havt, og ikke letteligen kunde vente at faae en saa ivrig Medhjælper til at arbejde for de ulykkeliges Frelse, en saa redelig og

arbeidsom Mand til upartist Retfærdigheds raske Fremme, en saa uegennyttig, og retscaffen Betjent, som den salige Hans Kruuskop; og han besluttede at anvende fordoblet Flid, for aldrig at bedømme nogen Sag, eller nogen Person efter det offentlige Rygtes endog lydeligste Raab, men at undersøge saameget muligt, ei allene enhvers Handlinger, men endog Grundene dertil, førend han fældede nogen Dom. Han var forhen en ganske berømt Advocat, men hans Rygte faldt siden anseeligen, thi Tid efter anden antog han sig Udskilliges Sager, der vare i hele Verden bekjendte, som Folk, ingen ærlig Mand kunde have med at gjøre; og derimod overbeviste han mangen En, som Rygtet havde paa en Maade canoniseret, om Handlinger, der sagde Canonisationen lige imod. Han kom derved ingen Nei med at tilintetgjøre det Navn, den offentlige Røst engang havde benaadet dem med; men blev selv inden faa Aar affkyet som alle godes Fiende, og alle Skjelmers Forsvarer.

Harun al Raschid og Moabdar.

Til den unge Harun, den Babylons Kalif, som alt begyndte at fortjene, men havde ei endnu almindeligen vundet, det Tilnavn, som han siden for sin Retsfærdigheds Skyld er hele Verden bekendt under, al Raschid, til denne unge Tyrste kom engang Emiren Moabdar. Han traadde frem med den Værdighed, som en graahærdet Stridsansfører, der beretter sin Tyrste Omstændighederne ved den Seier, han havde vundet over Fædrenelandets overlegne Fiender, eller, hvilket er mere, med den Værdighed, hvormed den nyffabte Fændrik fremtræder i Kaffehuset, for at berette i Freden, hvorledes han i forønskede Strid vil hugge giennem de fiendtlige Gelede. Fast Selvtilfredshed hvilede over hans Pande. Sletdæmpet Misfornøielse med Hoffets Udfærd opfyldte hans Bryst.

Moabdars graa Skæg var saa meget mindre bevaret om hans Hage i en glindsende Silkepung, som de første Melkehaar nylig havde begyndt at bedune hans Overlæbe. Ei heller havde enten Solens Brand, eller de flærende Vinde, eller Sporet af fiendtlige Sabelhug mærket Huden paa hans Arme eller Kinder; thi indtil tre Aar tilforn havde han af sin Moders Slavinder, førend de dyskede ham i Søvn, to Gange hvert Døgn været salvet med

Saften af Arabiens og Indiens kostbareste vellugtende Urter; siden var han kun een Gang hver Dag dermed salvet; thi om Dagen stod han i Divanet, eller gjorde Parade bag Haruns Taffelleie, svøbt i den sneehvide eller søgrønne Atlasfes med Guld bebræmmede Kaftan.

Han stod for Harun. „Din Træl, men kun Din, Du, de troendes Hersker! sagde han, fordrer Din Retfærdighed. Wiisdom straalers om Dine Tindinger. Billighedens Vægtstaaal har hidtil været uvælgende, uden det mindste at hælde til nogen af Siderne, i Din Haand. Kun i Dag, o Mahomedes Efterfølger! har du givet Befalingen over en af dine rige Provindser til en Mand, hvis Fod aldrig be-
traadde Gulvteppet i Dit Gemak; til en Mand, som ilde skal udbrede Din Storheds Glands blandt dine fierne Undersaatter, da den Glands, som straalers fra Din Trone, aldrig har oplyst ham, og han eene kiender Dig, al Glandses Brændepunkt, enten bedækket i Striden af den fordunklende Hielm, eller høit, ublændende, uddelende Dom og Bud blandt tilbedende Hære af dem, Dine Baaben betvang. Den Hæder, Du gav denne ukiendte Mand, tilhører en af dem, som ere saa giennemtrængte af Dine Straalers Glands, saa det endog i fierne Land kan sees, at Manden var den, Du udsendte. I trende Aar har jeg hver Dag Sæde i dit Divan; i trende Aar

bestraales jeg hver Dag ved Skinnet af dit Diadems Diamanter; dog gav Du ham, og ikke mig, den Hæder, at hyde i Dit Navn over dine Trælle ved Nilen."

Taalmodig hørde de Troendes Behersker Moabbars Tale. Den Vise stræber, endog af Daarens Ord at hente Viisdom.

"Moabbar! var Kalifens Svar, hvad bestemte Skiebuen, eller dens mægtige Bestyrer, til at sætte mig paa Dmars Trone? svar mig, om Du kan, uden Hyklen." Moabbar taug. Debet Hyklen udslettede det Hoffvar, han i sædvanlig Stiil havde havt rede. Dets Indklædning i en mere forblømmet Dragt kunde han ei saa let udfinde.

"Belan, vedblev Harun, saa sig mig, hvad bevægede Din Skiebne til, strax fra Buggen at sætte Dig paa dit Sæde i Babylons Divan?"

Endnu taug, endnu mere forvirret stod der den modige Moabbar.

"Belan, sagde fremdeles Kalifen, jeg vil svare i Dit Sted. Min Fader beklædte for mig de Troendes Beherskeres Sæde. Hverken Viisdom, eller Dyd, eller Mod, eller Storhed havde sat mig der, om jeg ikke havde været en Søn af denne Fader. — Din Fader, Søn af Caleb, var mægtig og stor i mine Fædres Dage. Han var Emir, yndet af Barmeciderne, og sad øverst forðum i det Raad, hvori Du femtenaarig alt havde et Sæde. Fader os

takke Gud og Propheten for det, vi ere, ei bebrei-
dende Skæbnen, men nøisomme bedende den og alle
Himlens Magter om, at vi maae fortjene at være
det, vi ere."

Kalifen havde udtalt, men ventede dog endnu
taalmobig, om Moabbar havde meer at fremføre; og
først da han stammende havde gientaget det stolte
Hykleri, hvormed han havde begyndt sin Tale, og
overtydte Kalifen om, at han med ingen nye Grunde
vidste at give sit Andragen mere Vægt, traadde
Harun to Skridt tilbage, og berørte sin Turban
med Enden af sin Pegesfinger, det sædvanlige Tegn
til, at den, som stod for hans Ansigt, maatte give
en Anden Plads, eller overlade de Troendes Hersker
til eensomme Betragtninger og Overlæg over sine
Undersaatters Lyksalighed.

Moabbar fandt, at Kalifen dybt havde forne-
dret sig ved at yttre, at han tvivlede om at være,
men ønskede blot at blive, værd at være det, han
var. Han fandt, at Kalifens Ord vidnede om, at
han følede, at han havde Uret i at bortgive Stats-
holdereskabet i Egypten til den med Hoffet ubekiendte
Mand, og at det, han havde sagt, røbede hans For-
virring. Sagen var, han var forbittret over denne
Afsviisning, og vilde hevne sig; fortørnet glemte han
derfor ei, at fortælle Kalifens Ord i dyb Fortrolig-
hed til et Par af sine fortroligste Venner. Enhver

af disse fortalte dem i lige saa stor Fortrolighed til et Par andre, og saaledes var inden næste Aften denne Samtale fortalt i største Hemmelighed til alle Bagdads Indvaanere. Hersekers Ord, vise eller uwise, tales stedse, om de fortjene mindste Opmærksomhed, til det hele Folk. Er ringeste Glimt af Wiisdom i en ei alt for uelskelig Fyrstes Tale, da finder det opmærksomme Folk den altid at være Wiisdommens dybsindigste Sprog. Er der i den uwise Hersekers Ord et til Daarskab og Ratter forvendeligt Træk, da veed det ligesaa opmærksomme Folk deraf at udtolke alle de Lyder, som nogensinde havde besmitet Purpuret. Harun havde inden tredie Dag døbelst saa almindeligen, som forhen, det Tilnavn, uden hvilket han siden aldrig blev nævnt, al Raschid.

Moabdar brændte af Længsel efter at blive stor. Han mærkede, uagtet han alt havde Sæde i Kalifens Divan, at det, han troede, at have udbredet til Haruns Spot, fortolkedes til Haruns Roes og hans egen Bærelse. Han besad Hofmands Klogskab, og begreb, at det gik umuligen an, at blive ophøiet, uden han vidste at vinde Kalifens Opmærksomhed og Yndest; men han besad ei den Gudheds Klogskab, som vilde sagt ham, at Kalifen, som god Fyrste, aldrig gav sin Yndest uden til den, som ved herlig, gavnlig og ædel Daad fortiente at yndes af den Gode.

Han skrev til alle sine Venner udenfor Bagdad, han fortalte Venner og Uvenner i Bagdad, at han havde sat denne Prøve paa Haruns Retfærdighed, men kun for at prøve den; han berømte i den overbrevneste Lovtone det Hverdags-Indfald, som det, skiondt mærket med en retfærdig og god Siels Stempel, var, hvad Kalifen havde sagt ham. Hans Plan lykkedes. Det blev fra tusinde Kanter fortalt Kalifen, at Moabdar havde selv udbredet hans Roes, fordi han havde afviist hans forstille Daarskabs Ord som Daarskab.

Harun begreb Moabdars Hensigt med denne ny List; men den forbittrede ham ikke; thi den Første har ei været til, som i det mindste net anbragt Smigger kunde forbittre. Han kaldte Moabdar for sig. "Jeg forstaaer Din hele Afsærd, sagde Harun: det var Dit Alvor, at ville være Ugaernes Befaler ved Nilens Bredder. Du forvandlede den Hævn, du tiltænkte mig, til ny Smiger; du har berøvet mig den Hæder, jeg vilde fortjene; mit Folk har nu intet til Løn for det, jeg vilde stræbe, at naae dets Bisald og dets Roes til Løn for. Du har forledet det til, i Utide at kalde mig med Navnet Alraschid; Navn af den Retfærdige kan ei et forfængeligt Ord, men sand retfærdig Daad fortjene. Men jeg vil hævne mig over Dig derfor. Jeg vil ogsaa berøve Dig den Lykke, at kunne fortjene at bemærkes af

mig med Hæder, da jeg seer Du sætter deri Din høieste Lykke. Derved berøver jeg mig selv det mig nu ufortient tillagte Navn. Gid jeg mere fortient i Tiden vinde det tilbage! Jeg pryder Dig herved med de ni Tok,*), og giver Dig Navn af Befalingsmand over Babels Taarn. Det giver Dig Rang med min Storbizir; men er kun et Navn. Gaa med dine ni Tok, og forkynd min Roes, som Du synes!”

Inderlig glad, prydet med sine ni Tok, gik Moabdar, og udraabte høit Kalifens Hæder. Folket belo ham med hans Navn, hans Rang, og hans Tok. Man nævne i tre Dage ikke Haruns Tilnavn; thi man fandt det Daarskab, at ødsle Hæder paa en Moabdar. Moabdars Lovsange over Kalifen agtede man ikke; man ansaae dem som en Daares Roes paa en Daare.

Dog naaede ei Harun sin Hensigt.

Hans Lyst og Drift til at være Folkets Belgiører, og undgaae at ligne diademprydede Daarer, viiste sig snart, fornede de kloges og hele Folkets Priis, og Tilnavnet al Naschid. Thi han haane den Digter, og den Kunstner, som, i Vers eller i Sculptur-Arbeid, søgte at udbrede hans egen Priis, endog, naar Digtet og Sculptur-Arbeidet ikke duede. Han belønne, og hædrede selv de Digttere, de Historieffrivere, som dablede, hvad uviist der var blandt

*) Hesterumper; øverste Ridderorden.

det meget, han gjorde, naar de havde Ret, og digte, og skrive vel. Han opmuntrede ved denne Tænkemaade og Handlemaade de skønne Kunster og Videnskaber, og bragte dem til den Høide, at de gavede os de Wiisdommens Skatte, hvoraf Stykker endnu svæve vidt om i den vide Verden. Ved dem og tilligemed dem udbredte han Hæder, Glands og Lyksalighed over alle sine store, og ved Riækhed og lyksalig Mildhed storligen udvidede Stater. Han brød Slavens Riæder i egne gamle og nyvundne Lande; Agerdyrkning og Handel og Vindskibelighe og Velstand vorte frem i hver Braa. "Drknerne, siger Abul, blomstrede ved hans Smil, og Stæder og Folk opstode, hvor han berørte Landene med sit milde Septer. Guldet og Sølvets nedstrømmede fra alle Jordens Klipper, og samlede sig i hans Skatkammer. Derfra udfløde de over hans Lande i velgiørende Strømme til alt Godes Opmuntring og Fremme, men vendte altid forøgede tilbage til hans Skatkammers uhyre Dynger. Navnet Sarun al Raschid lød høit over det hele Østen, derfra Jorden om, og skal lyde høit til Jordens Fald."

Harun al Raschid og hans Vizir.

Den af Tusinde og een Nat, om ei ellers, enhver bekjendte Kalif i Babylon, Harun al Raschid, blev engang af en af sine Hofvezirer, Mussassar, saaledes tilspurgt; "Hvad, stormægtigste allernaadigste Sultan, monne vel dit Niemeed være derved, at du i de Stater, din Wiisdoms og Herligheds Straaler, lige Solen, beskinne, skaffer Videnskaberne til at blomstre? Skulde det være din allerhøieste Mening og Forventning, at, naar den Sæd, du derved udsaaer, naaer Rod, og fremvoxer i Folkets Sjæle, samme da med større allerunderdanigst Redebonhed adlyder dine allernaadigste Befalinger?"

"Sikkerligen, Vizir! svarede Kalifen, med Kundskabets Trøe voxer Folkets Følelse og Erkjendelse af, at den Lov, det paa min Befaling adlyder, er retsfærdig."

"De Troendes Behersker har da vel og allernaadigst overtydet sig om, at det saaledes oplyste Folk rigtigere vil udrede de Skatte, det flylder din Majestæt?" blev Viziren ved.

"Sikkerligen, gjenmælede Al Raschid, det indseer da, at der ikke fordres af Folket, uden hvad Statens Fornødenhed fordrer; at Tronens Værdigheds Vedligeholdelse ogsaa hører til Statens Fornø-

denheder, og at den Byrde, Udredningen vel altid er, rigeligen gjengjelder sig ved den Trygheds og Retfærdss Haandhævelse, hvortil den udfordres."

"Din allerhøieste Dvertydning, uovervindelige Hersker! torde da vel end videre være, at den vel underviste Krieger strider tappere?"

"Upaatvivleligen, var Svaret. Han veed da, hvorfor han strider, og han faaer da og kyndige Anførere."

"Vise, Stormægtigste! talde fremdeles Viziren, skulde din Wiisdom, i hvilken du overgaaer Salomon, og staaer ved Siden af Propheten, ei tilhviſte dig nogen Frygt for, at de Lærde og Vise, hvilke du fremdrager, formaste sig til at undersøge og bedømme endog dine egne allerhøieste Handlinger?"

"Det frygter jeg ikke, gav Kalifen herpaa til Gjensvar, det haaber jeg. De Vises Daddel vil worde mig lærerig."

"Og disse, fortsatte Viziren — at de tilhobe ere Grillefængere, vise Taaber, hvis Meninger det var Spot at agte paa, er fra fordums Dage allerede os, lovet være Allah! os dine ulærde Trælle, som fuldhørde din Majestæts allernaadigste Willie, saa bekjendt, at det ej kan være din Wiisdoms alle Verden gennemskuenne Dines Lys fordulgt" — —

"Erbødighed for ærebærd Wiisdom! faldt ham

Sultanen i Ordet: men bliv ved! hvad vilde du sagt?"

Wiisdommens Lov og Priis, fordi du ved at lade den hvile paa din Pande, gjør den tilladelig, stammede Viziren; i øvrigt vilde jeg ikkun allerunderdanigst bemærket, at 'det maaskee ansees for ei umuligt, ja at endog Erfaringen vil have opdaget, at ogsaa de Vise kunne dog udbrede Bildfarelse."

"Sikkerligen kunne de, svarede derpaa de Troendes Behersker; dog ligesaa vist er det, at der i saa Fald ei heller mangler andre Vise, som seirende ville vise Bildfarelsen, at være Bildfarelse. Ikke taler du ilde om Solen, fordi dens Straler dog avler Uveir og Torden, som stundom bringer Menneskene Døden og Hytterne Undergang. Ei desmindre bliver derfor dog Solen Verdens altoplivende Belgjører."

"O, svarede Viziren, du Rigernes Beherskeres alvældige Behersker! naadelig vende du dit Øre til din ringeste Træls allerunderdanigste Tale! Fra den Stund af, da ubegrændset Forsekdrift betog dit troe Folk, ere de, som fryde sig i dine Tillids og din Naades meer end Solens qvægende Straalebad, ei længer sikke for Dødens Tand. Jeg selv, o Herres Herre! jeg selv — —"

"Ja saa!" afbrød ham Kalifen, og bortvendte sig med Foragstens Hofkryberen tilintetgjørende Haanblik.

S a m e d,

en østerlandsk Tildragelse.

I Tider, da Seljukernes Barbari endnu ikke ganske havde forjaget Menneffeligheden fra de Egne, som de bagdadiske Caliser engang havde gjort lykkelige ved Retsfærdighed, og Sæders Mildhed, og den dermed forenede Agt for Videnskaber og Konster, bestyredes Irak Arabi af en Pacha, ved Navn Kobad, som gjorde Sultan Tagrolipix til Hersker over dette og flere Lande, forestod Provindsen i hans og hans Efterfølgeres Tid, lige til Sultan Barkiarok, og gjorde sig ved sin Viisdom saa elsket, saavel af Overdespoten, som af hans Undergivne, at han ei allene i en lang Tid af Aar vedblev sin høie Post, men at Hoffet endog tillod ham selv blandt sine Sønner at vælge sig en Eftermand, ja at Provindsen ingen heller ønskede til Behersker, end en Søn af den elskede Kobad.

Kobad havde tre Sønner, som alle da vare saa gamle, at de i Nødsfald, naar det skulde være, kunde tiltræde Pachaliket. Den ældste, Osmin, var tyve, den anden, Kublai, nitten Aar gammel, og Samed den yngste kun eet Aar yngre.

Den gode og vise Pacha havde anvendt al den Omhu, han vidste at anvende, paa deres Opdragelse.

Den ældstes var i nogle Aar alt anseet som fuldendt; han var ved Hoffet, Officeer i Sultanens Schack Maleks, og siden i Barkiaroks Garde, elsket for sit Bid, og alle de Talenter, som udfordres til at yndes ved et tyrkisk Hof. Den anden var sin Faders Medhjelp i hans Cabinet; han holdte Register over alt, hvad der blev forhandlet i Faderens Divan, var dertil meget flittig, nøiagtig og paapassende; han var den bedste Skriver, Bogholder, Registrator, som Pachaen kunde faae. Den tredie var ikke bleven opbragen ved Faderens Hof i Basfora, men et Sted paa Landet udenfor, hos en gammel Viis, der forhen ogsaa havde havt Deel i de andres Opdragelse. Faderen havde tilbudet ham, at komme tilbage fra dette eensomme Liv, og begynde sin Løbebane som Mand; thi han havde mærket, at hans Kundskaber vare ligesaavidt drevne, som de to ældres, da de forløbe Læreren.

Da Faderen havde faaet den omtalte Tillabelse, til at vælge en af dem til Efterfølger, lod han dem alle tre komme til sig paa sit Slot i Basfora. "Alas Gunst, og hans Prophets Velsignelser hvile over Eder, mine elskede Sønner! sagde han. En Straale af det Lys, som omgiver den Hellige, lede min Siel til, af det, I nu svare paa mine Spørgsmaale, at læse den Skrift, han ved Forsynets Haand har skrevet i Eders Hierter, hvorledes I selv have for-

tolket den, og i hvad Meening I have antaget den til Regel for Eders Livs Wandel. Svarer mig da, hvad erkiende I for Grundregelen og Summen af den evige Wiisdoms Bud, som min Ven Togul, eders Lærer, har foredraget eder dem?" De svarede alle tre efter hinanden: "den, at vi skulde stræbe at worde lykkelige." — "Og nu! sagde Pascha Kobad, hvorledes have I selv forklaret Eder, i Eders Hierters Jnderste, denne sande Sum af de øverste Himles Wiisdoms Love? Tænker, Alla hører selv Eders Ord; den milde, den strænge Alla; men I tale til en Fader, som fordrer, som elsker Sandhed; som tilgiver, om eders sande Bekiendelse skulde mishage; som snart eller seent vil opbage, om eders Bekiendelse var Hyklerens Ord, eller talede, som til Sandhedens evige Kilde." —

"Jeg har søgt, og finder Lykksaligheden, sagde den Eldste, i rast Nydelse af Livets Sødhed. Saa søgte, saa fandt den de Troendes Fader. Saa skal jeg gaae med den Haand i Haand giennem et glædefuldt Liv, indtil der, hvor jeg skal deele den med Mahomed i den evige Nydelses Egne."

"Jeg har lovet dig Tilgivelse, min Søn! Al Alderen skal snart lære dig hvor stort Rummet er mellem Bøllysten og Lykksaligheden." Nei, tænkte han ved sig selv, nei ikke for at efterlade mit Paschalik til en Dsmin, gav mig Moslemins Beherfker

Magten til at vælge. — "Og du, sagde han til den anden, til Kublai."

"Uden Tvivl, svarede Kublai, farer Dsmin vilb. Har endog Bøllysten nogen Gødhed, saa svælfes dens Nydelse selv Evnen til at nyde, og den hele Lyksalighed forsvinder. Arbeid, min Fader, Arbeid, som det, din Gødhed har betroet mig, er Lyksalighed; det hindrer den kummerfulde Tankernes Omstreifen, som, i det den trætter os, gjør os ulykkelige. Det tankesfrie Arbeid, som beskæftiger alle vore Sandser, styrker dem, fikser dem, uden at trætte dem; det tilintetgjør den kiedsommelige Selvevidsthed, og gjør vort Liv saa ligt den søde Søvn, i hvilken i det høieste en halvfølt Droms Syner fare os forbi; og sikkerligen dette er Lyksalighed, om noget, som passer til dette Navn, er til." — "Ogsaa dig tilgav min Siel alt forud, sagde Kobad. — Ak! tænkte han, skulde nu og Samed forkynde sig uværbig til at være Styrrer og Leder for Folket af Irak!

Samed talende; mørkt, alvorligen eftertænkstomt, og strængt var hans Blik: "Ikke ved haanlig Bøllust, sagde han, ikke heller ved tankeløs Trællen, som Lastdyret, vandt du, o Fader, din Lyksalighed; og saa lykkelige, som du, har det evige Rygte i de uudslættelige Arbejder gienet Navnet af. Din Roes naaer til de øverste Himle, og den strækker sig saa langt, som Solens Straaler. Berømmelse er den

eneste Lyksalighed; at prises ei blot i sin Borg, inden sine egne Grændser, men selv i Lande, hvis Navne aldrig naaede vore Øren; at nævnes i de fierneste Egne, som den største, den herligste, den første, den eneste, o! dette er Lyksalighed, som Prophetens Lyksalighed; det er at ligne Alla. Du bød min Siel at tale. Den har ingen, eller kun Plantens Siel, som ei føler dette den eneste Lyksalighed, og for at opnaae den, foragter jeg al Livets Nøie og al dets Herlighed; hver, selv den vildeste Drøm om Fryd, som den høieste tænkelige Lykke; den er mine Ønskers, min Stræbens eeneste Maal. Betages mig den, saa betage mig Alla Navn og Tilværelse!"

"Ogsaa dig, min elskede, sagde den bedrøvede Fader" ogsaa dig skal jeg finde forvildet saa langt fra Maalet, hvortil Alla bestemte os. Velan mine Sønner! Viisdom veilede eders Stræben. Fortien du, o Osmin, Glædens blideste Nydelse; og da nyd den! Lær, at finde, at nyde den lyksaliggjørende Fryd i Pligters Opfyldelse! — Arbeid min Kublai, med den utrættelige Flid, jeg kiender hos dig; men dine Medmenneskers Vel være din Arbeidsomheds Maal og Frugt! Ak, den opnaaes, den høstes ei ved tankeløs Trællen. — Men du, ulyksalige Sammed! hvad Middel vil du gribe, for at fyldestgjøre din Graadighed efter Roes?" — "Ethvert, som før

rer til Maalet, var hans Svar." — "Vel, vedblev Faderen, vælg ethvert, som fører virkeligen til Maalet; men betænk, at mange, mange, som vandt ubødelig Priis blandt den blinde Daaresflo, ere stempede med evig Skændsel i den Vises Vine, og ere en Affky for den eviggode Wiisdoms."

Han lod alle tre sine Sønner vende tilbage til deres forrige Sysler, Osmin til Hoffet i Maru, den Gang Seljukernes Residencestad, Kublai til sine Extractbøger, og Samed, om hvilken han meest mistvivlede, til sin gamle Lærer. Han overlod Balget af hans Eftermand til Storherren og Forsynet. Sønnerne vedbleve hver med Iver sin Lyksaligheds Stræben; Osmin med Curialiseren, Kublai med Extraheren, og Samed med skiult og ivrig Pønsen paa, at vorde navnkundig Jorden rundt.

Denne sidste bejamrede eensomt i sin Studeerstue, i sine Grotter og Løvgange, Umuligheden af at vise sig; han fyldte sin Siæl med Kundskaben om alle de Midler, hvorved Menneffer vare blevne berømte. Hans af Naturen alvorlige Siæl blev barst under denne hans mægtige utilfredsstillede Længsel. Medens han biede paa Leiligheden til store Idrætter, som Helt eller som Landsbeherster, brugte han den, han havde. Han grandstede i Koran, og opdyngede dyb Lærdom i findrige Commentarer over Prophetens hellige Bøger. Han forelagde dem de

Lærdes Dine i Bassora. Han forudsaae, at hans Navn vilde blive prisfet, saalangt som Mahomed's Love var kiendt. Han feilede. Han var for stolt til at tilbette sig de suurseende Kritikeres Bisald, og alle lode hans tykke Bøger ulæste, saanærsom et Par Stompere, der af et Par udrevne Steder overbeviste ham om et Kiæfteri, hvorved han behøvede sin Herkomst's Beskyttelse, for ei at behandles grusomt. — Han skrev et endnu mere dybtænkt og endnu utaknemmeligere Værk om Regieringskonsten. Man var i Begreb med at angive ham som Dprører for dette ogsaa kun af et Par misundende Lærde giennemlæste Værk; da et Par af Nabo-Propindserne gjorde en velanlagt frygtelig Opstand, som fordrede hele Sultanens, altsaa og Traks, Magt i Marken. Han blev antagen, som Anfører for en liden Flok. Han gjorde med den sine Anlæg saa klogeligen, at han angreb, og slog en ti Gange talrigere Fiende, førend Hovedhæren var kommen til Dprørernes Grændser. Han fortsatte Seiren over den hele Propinds; han brugte Leiligheden, anfaldt, og betvang tre før ubetvungne tilstødende Propindser. Hovedanføreren Ali Rahdi drog tilbage til Bassora i Triumph. Sammed blev kaldt tilbage fra hans Seiers Løb, og vilde ikke komme; hans Folk bleve paa Generalens Befaling affledigede, og forlode ham, thi de elskede

ikke hans stolte og uvenlige Befalinger. Hans Navn blev ei nævnt blandt de Traktske Krigeres.

Allene, fortvivlet over sine feilslagne Bestræbelser sad han, lænet paa sit Spyd, ved Foden af en Klippe. Hans Mod var sunket, men ikke hans Grebegierlighed. Tre Maanedes havde han omvanket, forladt mellem Ararats Klipper, underholdt ene af Hyrdernes Giestfrihed, der omsider begyndte at kiølnes mod en stedsse bydende Giest, som, de desuden vidste, var den, der, medens han kunde, var deres frygtelige Fiende, og var for en kort Tid Landets Betvinger, hvis Første hans Folk havde forjaget fra Tronen, sættende derpaa en anden, der skulde have været Seliukernes Vassal, om man havde ladet Hamed befæste sin Erobring; men nu var denne fri Første som hans Formand. Hamed sad, som sagt, en Aften ved Klippens Fod, indhyllet i en Kiæde af sorte Kummerstanter, da en Hyrbinde, yndig som en Houris, kom forbi Stedet, hvor han sad. Hendes Ansigt havde Himmelens gjennemsigtige Hvidhed, som den har i Osten, førend Morgenrøden udbreder sig; hendes Kinder havde Auroras skionnestes Rødme, hendes yndige sorte Dine vare prydede med to hvælvede mørkebrune Buer, nettere tegnede, end nogen Malers Pensel kan efterligne. Hendes Dragt var i høi Grad simpel, men reen, som Biergenes nysalbne Sne; hendes mørke, ei vildt men løstslagrende,

Lokker vare kronebe med en Blomsterkrands, hvorpaa stod en liden Mellespand; paa hendes høire Arm hang en Kurb, hvori laae nogle Bær og Frugter halv tildækkede med Blomstre.

Samed havde alt længe savnet al Beberqvæggelse. Han besøel i en bydende Tone Hyrdinden, at flye ham sin Spand og sin Kurb. "Dg hvem er du, hvis Befaling jeg skulde adlyde, spurgde Pigen, helst da det, der i min Spand og min Kurb, er Aftensmaaltid for en vansmægtende Olding, som i hiin Hytte længes efter denne hans uundværlige Beberqvæggelse." — "Svage Forvovne! begyndte Samed, og hvo er du, som tør vægre — ?" Han reiste sig, kastede sine Dine paa Pigen, og blev stum. "Gaa med Fred, sagde han efter nogen Tausshed. Pleiden skulde Olding, hvis eneste Lyksalighed er et usselt Livs Ophold — og maaskee den at see sin Datter. — Gaa med Fred!" — "Vel! svarede Pigen; men vil du, saa følg mig til min elskede Faders Hytte. Den er blideligen aaben for den kummerfulde, og det er hans høieste Fryd, at dele endog sit sidste Maaltid med den trængende Fromme. Tor du tilegne dig dette Navn, saa kom!" — Din Indbydelse er mig et Bud, sagde Helten, mig, som ei er vant til at lyde Befalinger."

Han fulgte Pigen til Hytten, eller rettere Grotten, som var nær. Han fandt paa en Seng af

Mos en ærværdig Olding, som efter Datterens Anmeldelse modtog hana med et velkomsthjyende Haandtryk af en skælvende Haand, et Suk, og sagde derpaa med bævende Stemme: "Allas Fred over dig, o Vandrer!" — "Og over dig og din Armods Baaning, lykkelige Olding, som synes saa nær din Baanes Maal, og som, jeg formoder, har været lykkelig nok, til aldrig at bilde dig noget, som Lykkelighed." "Deel med mig, hvad jeg kan byde dig af min Lykkelighed, sagde Oldingen;" og rakte ham Mellespanden, som Pigen havde sat tilligemed Kurven paa en Steen, der tjente til Bord, og var prydet med de Blomster, der nys bedækkede Frugterne. — Hamed drak, spiste af Frugterne, og blev vederqvæget. Saa gjorde den skælvende Olding, og Pigen, som imidlertid tændte en Lampe i Grotten, tog Sæde ved Faderens Side, greb sin Haandteen, med den skionneste Haand forvandlede skinnende Uld til Garn, der syntes Solvtraade, og istemmede med den yndigste Røst en Sang, som bragte Hamed uden for sig selv, og oplivede, og foryngede Oldingens Asyn.

Sangen var endt. Hamed troede sig blandt udbødelige Væsener; og dog beholdt hans Asyn meget af hans Mismods og Stoltheds sædvanlige Foldes. "Skal da ei vor Gæsts Tilfredshed engang være Lønnen for den Velvillighed, vore Hjerter ønske at vise, og vilde bedre have viist ham i

forløbne Dage? sagde Oldingen." — "Trefold lyk-
 salige Mand! var Svaret, hvis Lykksalighed kan rum-
 mes, kan nydes i denne trange Grotte. Jeg — —
 dog jeg bør ei forstyrre din Fred, o Olding! Nyd
 den, og vær glad og forglemt!" — "Hvi forglemt,
 sagde Oldingen; og om saa var — dog forglemt skal
 jeg ikke blive. Ararats Hyrder skal mindes, og elske
 mit Navn, og om de finde min Grav, pryde de den
 med Blomstre og væde den med deres Taarer." —
 "En Trost, hvor lidet det end er, svarede Hamed.
 Men ved hvad Daad blev du navnkundig blandt
 Hyrderne, fra hvilke du lever saa adskilt i denne fra
 alt Mennekeselskab fjerne Fjeldgrotte?" — "Dit Na-
 syn er mørkt, ulykkelige Vandrer! men din Sorg
 indbyder til Fortrolighed. Viid da, sagde han,
 Hyrden Abdul blev i sin Alders Sommer udvalgt
 af sine Landsmænd til deres Overste, Anfører i Strid,
 Dommer i Fred. Han vandt i denne Post i fyrge-
 tyve Aar stedsse meer sine Brødres Godhed. Alde-
 ren havde svækket hans Siel og hans Arm, da Traks
 herskesyge Krigere, anførte af Hamed, anfaldt os.
 Kun tre Maanedere ere forløbne, siden hans Udsendte
 ved pludseligt Overfald ødelagde Abduls Borg; hans
 flygtende Sønner bare ham hid, for derpaa at vende
 tilbage, og døe i Striden mod Voldsmandene. Ak,
 at det var saa, eller at de vendte hid tilbage, og
 levede, som jeg, i Fred, og døde, som snart jeg skal,

ubemærket. Al kun Tanken om dem, og om min elskede Zulmas Skiebne, efter min Vortgang — bestynger mine sidste Dieblikke. Dog Alla lever, og hans Hellige." —

"Abdul! sagde Hamed, og jeg er din Giest! Jeg — kiend ham, Voldsmanden, din Fiende Hamed! Hamed, hvis Krigere bragte dig hid; Hamed, som søgte Storhed ved at gjøre de tappre men frebelige Uzbeker til Traks Undersaatter; Hamed, som omvanker her forladt mellem Klipperne, forladt, foragtet, forglempt. Ei engang Hyrderne, ei en Zulma, skal hædre mine ujordede Been med en Blomst og en Taare."

Det gjorde Indtryk paa Dbingen, at samles med Hamed i sin Grotte; men det forvirrede ham ikke, forandrede ikke hans Opførsel mod sin Gæst. Natten blev hendreven med gjensidig Fortælling om begges Skiebne. Ulykke stiftede Venkab, og Venkaber, som fælles Vanheld stifte, knyttes let og fast.

Zulma gysede ved at betragte ham, da hun havde hørt hans Navn. Abduls Omgang med hans ulykkelige Fiende var hende en Lære til snart dog at taale hans Afsyn. Da Dagningen fremstinnede, var Abdul ei endnu kommen til Ende med at overbevise Hamed om Navnkundighedens Ubetydelighed mod den Fred, som trods alle Ulykker endnu hvilede om Dbingens Leie.

Om Morgenens fulgte Hamed Zulma op i Fjeldet, for at finde og samle de alt halv tæmmede Faar, hun der havde fundet, og gjort fortrolige, og hvis Melk hun bragte sin Fader. Han plukkede Frugter, fulgte hende tilbage til Grotten, fortsatte Samtalerne med Abdul, beredte sig selv en Bolig eller et Leie i en af de nærmeste Grotter, og levede saaledes med Fyrsten af Curdistan, og Prindsessen i nogle Dage. Hans Samtaler med Zulma paa deres Vandringer vare mere overtalende end Abduls. Den ulykkelige Hamed begyndte, at glemme sin Storheds Drømme.

Han begyndte at finde Tilfredshed med dette Liv, ved at dele Taarer, Fortrolighed, Glæde og Andagt, og Alt, med Abdul og hans Datter, da en Dag Abduls to Sønner kom tilbage til Faderen, medens Zulma og Prindsen vare borte. De forkyndte, at have samlet Folk nok til, med Sikkerhed at betvinge de tilbageblevne Rakere. Abdul fortalte dem den Grafske Prindses Nærværelse, og havde alt forekommet al uvenlig Modtagelse, da han og Zulma kom hjem.

Fælles Sag mod fælles Fiender stiftede strax Benskab mellem Abduls Sønner og Hamed. Han fulgte dem til Hæren, og blev deres Anfører for sin Krigsflogskabs, og elsket af dem for den for savnede Blidheds Skyld, som Zulma og Abdul havde indprentet

hans Bryst. Han seirede let over de svage Slet anførte Trakere, satte Abdul igjen paa Tronen, og blev tilbedet af hele Curdistan.

Og nu med en Hær af velvalgte Curdistaner vendte han tilbage til Bassora, gjennem de Stræknin-
ger, han selv havde undervunget, for at stifte Ven-
skab imellem Storherrens Stater og Curdistan, som
han havde overtydet om Fordelen af, at være i no-
gen Maade hiin store Magt undergIVEN, fremfor at
leve udsat for dens Anfald.

Alt førend hans første Afreise var hans Fader
død, og hans ældste Broder i hans Sted sat til
Pacha. Dsmin havde i hans Fraværelse saaledes
mættet sig af Nybelsen af det, han kaldte Lyksalighed,
at han, kjed af alt, forhadet og afføyet, fandtes
dræbt i sin Seng, man sagde, af en af hans Hof-
mænd, der havde sit Harem for skjønt forsynet, til
at nyde det i Ro under denne Pacha. Kublai var
stedse Divanets Skriver og Pachaens, nøiedes ret
vel dermed, og ønskede intet høiere. Paa hele Traks
Begjering, thi man lærde snart at kjende og elske
ham, blev Hamed i den dræbte Broders Sted valgt
til Pacha.

Hans gamle Drømme, og den dermed forbund-
ne Utilfredshed, begyndte snart at vende tilbage. Han
reiste ligesaa snart til Trak, fandt Zulma, Prind-
sessens, hverken mere eller mindre elskværdig, end han

havde fundet hende, som Hyrbinde. Hun blev hans Gemal. Begge bleve tilbedede i alle Egne, lige fra Caucasus, til der, hvor Euphrat kysser det paradisiske Bassoras Mure. Han opnaaede, uden at jage der-
 efter, al den Hæder, han før saa stormisk søgte, og langt mere; thi Blidhed og Velgjørenhed vandt ham alles Hjerter. Skjaldene besang ham i udsødelige Sange; og i disse lyder endnu Hameds Navn og Roes, mere elsket end nogen Helts eller saa kaldet Stors, hele Jorden om.

Til Læseren.

Undertegnede, som her har den Ære at forelægge Publikum det første Bind af sin afdøde Vens, Etatsraad Ribder Prams, efterladte poetiske Skrifter, har, som ovenfor er seet, havt den Lykke, at kunne pryde det, saavel med Tilegnelse, som Fortale, fra Digterens egen Haand, der kjøndt ikke af ham oprindeligen bestemte til dette Brug, neppe kunne tænkes eller ønskes paaeligere dertil.

Tilegnelsen, Vaaren, en Hymne, tilskrevet vor daværende Kronprinds, i hin hans uforglemmelige Aar 1784, i det den fortolker Fors. uforandret taknemlige Sindelag mod denne hans alle Alders Belynder og Belgjører, saadant, som han paa hans uforglemmelige Afstedshøitid saa hjertelig og levende udtrykte det, er tillige mærkelig ved en Afsbildning af Danmarks daværende Held under en almindelig Forstyrrelse, som den Læser, der ikke mindes, at Aaret 1783 var betegnet med frygtelige Naturbegivenheder i det sydlige Europa, kunde fristes til at tage figurlig og prophetisk — med Hensyn til Danmarks lykkelige indvortes Rolighed under Frederiks Scepter, midt iblandt den rødsomme politiske Crisis, der næsten samtlige disse 40 Aar har rystet det øvrige Europa, og hvis Rystninger vel neppe endnu ere ganske tilende — medens det bogstavelig og historisk om hine Naturphenomener er sagt. Den er her meddeelt efter et separat Aftryk, uden Bogtrykkers og Trykkes Navn.

Fortalen til de tilkommende Skrifter, aftrykt af den Poetisefamling, han i Forening med mig hos vor Ungdoms

Ben, Boghandler Iversen i Odense udgav — 1783 — stemmer saa fuldelig med, hvad han til sine seneste Dage, i Tillegnelsen af den oversatte *Gingiskan* til Digteren *Deh-lenschläger*, og flere Stæder, har vedkjendt sig, at den vel egner sig til det Sted, den her er tildeelt, ligesom ogsaa dens næstsidsste fire Linier sikkerlig ville findes, og længe vedblive at findes en sandru Spaadom.

Skjøndt jeg imidlertid saaledes har kunnet overlade saa vel Tilegnerens som Forerindrerens Hverv i de bedste Hænder, skulder jeg dog med et Par Ord at gjøre Læseren Rede for, hvorledes jeg har efterkommet det kjære Kald, min hebdengangne Ben har hædret mig med, hvad jeg her har givet, og hvorfra jeg har taget det.

Efter Forf. udtrykkelige Ønske i hans efterladte sidste *Billie* begynder Samlingen af hans Digte, med de Oversættelser efter *Musaüs* og *Dvid*, som Selskabet til de kjønne Videnskabers Fremme gav et hæderligt Sted i deres Samlingers 14de Stykke, samt det sammesteds indtrykkede *Krone-de Priisdigt*, *Heroiden Philippa til Erik*, hvortil, ligeledes efter hans udtrykkelige Bestemmelse, er søiet hans anden, i riimfrie Vers udarbejdede, *Heroide* over samme *Emne*, aftrykt af den ovennævnte odenseiske Poesiesamling for 1783.

I den Overbeviisning, at det saavel for Læserens Interesse, som for Udgavens egen Fremtard, vilde være bedst, at lade Arbejder af forskjellig Art i nogenlunde *chronologisk* Orden afløse hinanden, følge herpaa *dramatiske* Digtninger. Disse begynde, atter efter Digterens *Billie*, med hans *Egertha*, et *dramatisk* Forsøg, aftrykt i mine *dramaturgiske* Samlingers tredje og fjerde Stykke, udkommet 1789. Det var mig, da jeg her lod dette aftrykke,

ubekjendt, at der i Aaret 1801 var udkommet en ny, ved Hr. Overkrigsscommissair Wst foranstaltet, af Digteren gien- nemseet og rettet Udgave deraf. Siden har jeg fundet denne mellem adskillige, mig fra vor fællebs mangeaarige Ven, Prof. Myrup af Prams Efterladenskab meddeelte Papirer. Jeg har da jævnført den med nærværende Aftryk, og paa det nær, at Heroth deri nævnes som Konge til Ostgoth- land, og hans Undersaatter Gotter, kun fundet et Par li- det betydelige Rettelser. Hertil er, ligeledes efter Digte- rens Wnske, føiet Programmet af det pantomimiske Sø- gespil Eagertha, som han i Forening med vor uerstattelige Galleotti bragte paa Scenen, og har jeg troet dette til- lige det pæsseligste Sted, til at meddele de Sange, hvor- med Digteren udstyrede Balletten Telemach paa Calyp- sos D.

Hans Opera Olindo og Sophronia følger herpaa, af- trykt af Maanedsskriftet Minerva for 1788, og smigrer Udgiveren sig, at Læserne ville give ham Ret i, at have underkjendt Digterens strænge Dom over dette Drama.

Dernæst følger det hidtil utrykte Skuespil, Regeren, opført med fortjent Bisald paa den danske Skueplads 1791, med de tvende dertil hørende Prologer, der hidtil kun hav- des i løse Aftryk, saaledes, som de ved Forestillingen i Skuespilhuset vare uddeelte. Endog om Fors. ikke ud- trykkelig havde foreskrevet det, vilde den muntre Mand og det livlige Lune, hvormed de ere udstyrede, gjort Udgiveren det til en kjær Pligt, at bevare dem her.

Bindet sluttes med fem af de Fortællinger i Prosa, der, som Fors. selv i sin ovenomtalte sidste Billie med Sandhed har sagt, ikke lidet bidroge til, at Maanedsskrif- tet Minerva, som han prydede dermed, i sin Tid læstes af

hele Verden. De fire her medbeelte, Sorgen, en Døsmers Levnetsbeskrivelse, Hans Kruuskoop, Harun Alraschid og Moabbar, og Hamed, ere aftrykte af nysnævnte Tidskrift, og haaber Udg. at have hævet de Hindringer, Forf. frygtede for, at skulle modsætte den Meddelelsen af hin sidste. Den liben Fortælling, Harun Alraschid og Biziren, har Udg. fundet mellem Prams Haandskrifter, og er den formodentlig utrykt; en tilføjet Note siger imidlertid, at den er efter en tydske Fortælling i Genius der Zeit, altsaa formodentlig af Ahre. Hennings, en Mand, hvis mangeaarige Yndest, Venskab, og Medarbejdning har været, og er Digterens og Udgiverens Stolthed.

Og overgives saaledes herved dette Bind med tillidsfuld Erbødighed til den pramske Musas Yndere og Skjønnere.

København. Maaren 1824.

K. L. Rahbek.

Rettelser i Lagertha.

- S. 69. Den gamle Fader skrækket Regners Rygte,
Af Frygt betvingen loved han ham Thora.
Læs: Den gamle Fader, skrækket af hans Rygte,
Af Frygt betvingen loved ham sin Thora.
S. 84 nederste Linie. Hun saae, læs: Han saae.

